

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 25 / Sayı: 292 / Nisan 2006

ONLAR BİR DAMLA OLDU

TUFAN SIRASI BİZDE

ABDULLAH ÖCALAN

EMEK: TOPLUMU VAR EDEN TEMEL DEĞERDİR

Sosyalizm, insanlık tarihiyle birlikte kendini gittikçe bilimselleştiren bir ütopyadır. Sosyalleşme, yani toplumsallaşma, insan türünün çıkışıyla birlikte başlayan bir varlık şeklidir. Bir anlamda insanlaşma, toplumsallaşmayla, sosyalleşmeyle başlar. Sosyalizm de bu sosyalleşmenin daha bilimsel ifadesi olma iddiasındadır. Dolayısıyla sosyalizmden kuşku duymak, insandan kuşku, onun sosyal varlığından kuşku duymaktır ki, bu da mümkün olamaz. İnsanın varlığı, sosyal varlığı varoldukça, geliştikçe, sosyalizm de varolacak, gelişecektir. Ve tabii bu da gelişmenin dönemeçlerine göre giderek daha da zenginleşecektir. İnsanlığın kaderi kendi emeğiyle yazdığı yazgısıdır. O, nereye kadar giderse, neye el verirse, sosyalizm de bir o kadar onun aydınlanmış ifadesi olacaktır.

Sosyalizm durağına tarih boyunca kolay gelinmemiştir. Çok büyük mücadelelerin sonucu olarak onun bilimsel ifadesine yaklaşıldığını biliyoruz. İnsan toplumunun şekillenmesinde, toplumsal mücadele sürekli bir motor rolünü oynuyor. Yine bugüne baktığımızda bile mevcut saldırının altında şiddetli bir toplumsal mücadelenin icra edildiğini görürüz. Son tahlilde ulusal ve uluslararası çerçevedeki mücadele toplumsaldır. Sosyalizmin bir mücadele kozu olarak buna katmak istediği daha bilimsel olmaktır. Biz burada sosyalizmin veya toplumsal mücadelenin tarihini çizecek durumda değiliz. Buna hiç gerek yoktur. Çoğunuzun da artık bizzat inceleyebileceği bir konudur.

16'da

Kürdistan halkının cesaret ve fedakarlık kaynağı gerilla direnişi devralacaktır

● Gerillaya imha, legal siyasete ihanet, halka teslim olma, Önderliğe imha dayatılıyor. Türkiye devletinin Kürt politikası budur. AKP hükümetinin yürüttüğü politika budur. Elbetteki bunların hiçbiri kabul edilemez. Onurlu hiçbir Kürt bunları kabul ederek yaşayamaz, varolamaz. Ancak bunlara karşı direnerek kendini var edebilir. Umudunu koruyabilir, geliştirebilir. Bu nedenle Önderliğin, halkın, siyasi güçlerin direndiği kadar hatta onlardan daha fazla, HPG'nin direneceğinden kimsenin kuşkusu olmamalı.

2'de

Kahraman şehitlerimizin sergiledikleri Apocu direniş ruhuyla süreci kazanalım

● Zorla, şiddetle sonuç almaya kalkışırsanız belki herkes zarar görür, ama sizin için sonuç vahim olacaktır. Bunu tekrar söylüyoruz. Kürdistan halkı hareketiyle, partisiyle, Önderliğiyle, gerillasıyla her zaman demokratik çözümden yana olmuştur. Her zaman kardeşlikten yana olmuştur. Ama asla hiçbir zaman onurundan taviz vermemiştir, vermeyecektir. İradeli, özgürlükçü duruşunu her koşul altında temsil etmeyi bilmiştir. Bunu Apocu gerillalar gerektiği yerde ve gerektiği zamanda gösterebilme güç ve kudretini ortaya koyacaklardır. Bunda hiç kimsenin şüphesi olmasın.

10'da

İçindekiler

Kürdistan halkının cesaret ve fedakarlık kaynağı gerilla direnişi devralacaktır

Tarih 2006 Newrozu'ndan her zaman söz edecektir

Önemli ve ciddi olayların yaşandığı bir dönemden geçiyoruz. Yaşanan gelişmelerin derinliğine anlaşılması ve görevlerimizin zamanında, yeterli bir düzeyde tespit edilmesi kuşkusuz büyük önem arz ediyor.

Hareket ve halk olarak, uluslararası komplonun 8. yılına daha örgütlü, hazırlıklı, iddialı ve mücadeleci bir biçimde girdiğimiz bir gerçektir. 15 Şubat komplosunun 7. yıldönümünü protesto etme eylemleriyle başlayan demokratik halk direnişi, 8 Mart'ta daha da gelişerek, Newroz'da doruğa ulaştı. Halkın uluslararası komployu reddeden, İmralı sistemi ile birlikte yaşamak istemeyen kararlı tutumu, 2006 Newroz kutlamalarında doruğa ulaşıp, tam bir referandum düzeyine ulaştı. ***"Önder Apo'ya özgürlük ve Kürt sorununa demokratik çözüm"*** şiarı doğrultusunda, milyonları içine alan, Kürdistan'ın dört parçasında, yurtdışında, Kürt halkının bulunduğu her yerde ciddi siyasi önemi olan bir mücadele düzeyi ortaya çıktı. Bu, elbette önemli bir durum. Dolayısıyla 2006 Newrozu bir bayram kutlaması ya da geçen yılların bir tekrarı olmaktan öteye, daha çok tartışılacak, önemli siyasi sonuçları yaratacak büyük bir halk tutumu, demokratik direniş oldu. Öyle görülüyor ki tarih 2006 Newrozu'ndan her zaman söz edecek. Halkın Önderlik ve Özgürlük hareketi ile bütünleşmesi, milyonlar halinde iradesini ortaya koyması, Önderliği sahiplenen ve savunan bir tutumu her türlü baskıya, saldırıya karşı cesaretle, fedakarlıkla ve çok net mesajlarla ortaya koyması, Önderliğimizin de belirttiği gibi herkesin dikkatle değerlendirmesi gereken bir siyasi düzeyi ifade ediyor.

Newroz kutlamalarının bu anlamına herkesin bu biçimde yaklaşmadığını da gördük. Özellikle Türkiye yönetimi cephesinde yaşanan gelişmeler bunu gösterdi. Daha öncesinden "şiddet olayları olacak, terör tırmandırılacak" biçimindeki bir yığın tahrik ve propagandaya rağmen Newroz'un oldukça sorumlu, duyarlı ve bir bayram havasında kutlanması, bu tür tahrikleri, provokasyon ortamı yaratma çabalarını boşa çıkardı. Fakat bu kez de şoven milliyetçi çevreler, inkar ve imha sisteminin temsilcileri, yeminli Kürt düşmanlığında ısrarlı olanlar Kürt halkının bu büyük iradi duruşunu hazmedemediler. Newroz'un bu büyük iradesini, coşkusunu, Newroz'la birlikte Kürt halkının verdiği mesajları değerlendirme, tartışma, ondan sonuçlar çıkartarak nasıl hareket edilmesi gerektiği yönünde arayışlar içine girme yerine ucuz bir biçimde değerlendirmelere girdiler. Yeniden tahriklerini sürdürdüler. Özellikle Türkiye medyasının bir bölümü bu konuda oldukça olumsuz bir tutumun sahibi oldu. Şoven milliyetçiliğin yayılmasında, halklar arası ilişkinin koparılmasında çok kötü, tehlikeli rol oynadı. Nitekim bu tür yayın organları, halkın Newroz gösterilerini ucuz bir biçimde "PKK show", "Apo show", "Newroz, PKK ile Apo'nun gövde gösterisine dönüştü" söylemleri ile tahrik etmeyi hedefleyen, ama kutlamalarda verilen siyasi mesajları ele almayan, görmezden gelen bir yaklaşımın sahibi oldular. Tabii ortamı tahrik ettiler. Benzer düşünceyi savunan yönetimdeki şoven milliyetçi ve despotik çevrelerle el birliği ettiler. Bu, daha sonra gelişen provokatif saldırı durumunu ortaya çıkardı.

Muş'ta 14 HPG gerillasının katledilmesi, adeta bu tahriklerin sonucunda ortaya çıkan bir pratik oldu. Şoven milliyetçi, ırkçı çevrelerin, inkar, imha siyasetini sürdürmek isteyenlerin, halkın bir türlü hazmedemedikleri Newroz direnişine karşı cevapları oldu. Newroz'la oluşan politik ortamı bu biçimde tersine çevirmeyi hedeflediler. Halkı katliam ile tehdit etme, halkın Newroz'da ortaya koyduğu siyasi iradeyi değerlendirmek yerine farklı bir siyasi gündem oluşturma, adeta "siz böyle siyasi gücü olan bayramlar kutlarsanız, başınıza bu katliamlar gelir" biçiminde bir tavrı ortaya koyma ve tehdit geliştirme durumu ortaya çıktı. Bu saldırının kış ortasında, kar içinde, her türlü riski göze alan bir biçimde yapılmasının temel amacı, anlamı budur.

Gerçekten de bu ciddi bir provokasyondu. Gündemi değiştirmeyi hedefledi ve Newroz kutlamalarının oluşturduğu siyasi gündemi ters yüz etmek istedi. Kim yaptı bunu? Tabii ki araştırılıp ortaya çıkartılması gerekiyor. Ancak şunu gördük: Ortaya çıkan sonuç, genelkurmayın tehditleri ile örtüştü. Yine zamanlama açısından da Yaşar Büyükanıt ile Tayyip Erdoğan'ın görüşmeleri ardından gerçekleşti. Ordunun yürüttüğü bir saldırı olma gerçeği dikkate alınırsa, elbetteki bu tür çevrelerin kararları dışında gelişmemiştir. Katliam ile aslında Newroz coşkusu; halkın Önderliği, hareketi, gerillayı sahiplenen tutumu ve verilen siyasi mesaj ortadan kaldırılmak, kırılmak istendi.

Kürt halkının şehitlerine sahip çıkması hazmedilemedi

Halk elbette Newroz'u dolduruşa gelerek yapmadı. Şoven milliyetçi bazı çevrelerin söylediği gibi gençler, çocuklar, kadınlar, halk kandırılarak sokağa çıkartılmadı. Tam tersine, ulusal bilinç ve irade gelişiminin bir sonucu olarak, herkes ne yaptığını anlayarak, bilerek, örgütlenerek böyle bir eylemi geliştirmişti. Nitekim Kürt halkı bu tutumunda ısrarlı ve kararlı oldu. Kendi özgürlüğü ve demokratik gelişimi için canlarını veren şehitlerine sahip çıktı. Bu durum, yani halkın şehitlerine de sahip çıkması durumu hiç hazmedilemedi. Newroz'da ortaya koyduğu siyasi iradeyi her türlü katliam, tehdit ve saldırılar karşısında da sürdürmesi, bu kez de şoven, milliyetçi, saldırgan çevreleri daha fazla katliama, saldırıya yöneltti. Her alanda cenaze törenlerine bile saldıran tutumlar ortaya çıktı. Açıktan polis saldırısı, resmi gizli, özel timlerin, yani devlet güçlerinin saldırıları gelişti. Buna karşı ise halk yiğitçe, kahramanca direndi. 24 Mart'tan bu yana bu durum sürüyor. Üzerinden kısa bir süre geçmiştir, ama yayılarak, Kürdistan'ın her yerinde, Kürt halkının bulunduğu her yerde gösteriler, halkın demokratik direnişi, serhildanı temelinde gelişiyor. Hiçbir tehdit, katliam girişimi halkı özgürlük ve demokratik talepleri için direnmekten geriye düşürmüyor. Büyük bir cesaret ve fedakarlıkla halk direniş içerisindedir.

Kürt halkı gerçekten de harikalar yaratıyor. Kürt çocukları, gençleri, kadınları harikalar yaratıyorlar. Cesaretin, bilincin, direnişin, fedakarlığın en büyük örneklerini veriyorlar. Canlarını ortaya koyarak, her türlü katliam tehlikesini göze alarak, baskıya, işkenceye karşı direnerek kendi özgürlükleri, demokratik örgütlülükleri için direnmeyi, bu temelde Önder Apo ile Özgürlük hareketi ile birliklerini sürdürmeyi, geliştirmeyi devam ettiriyorlar. Bu, büyük bir gelişme, önemli bir durum. Elbette Kürdistan özgürlük ve demokrasi mücadelesi açısından da yeni bir gelişme durumunu ifade ediyor. 15 Şubat komplosunu protesto etme eylemleri ile başlayan sürecin, Newroz ile birlikte büyük bir halk direnişi haline geldiğini gösteriyor. Dolayısıyla 2006 yılına yönelik halkın "mutlaka özgürlük ve demokrasi yönünde adım atılmalı, gelişme sağlanmalı" biçimindeki kararlılığını gösteriyor. 2006 yılının şimdiden önemli ölçüde özgürlük ve demokrasi çizgisinde kazanılmasını ifade eden bir gelişme ortaya çıkmıştır.

Mevcut durumda halkın direnişi birçok oyunu bozmuş, maskeyi düşürmüş, herkesi Kürt sorunu karşısında yeniden düşünmeye, değerlendirme yapmaya zorlamış bulunuyor. Bu gelişmeler temelinde Kürt sorunu tartışılıyor, daha da çok tartışılacak. Önümüzdeki süreçte bu büyük direnişin siyasi sonuçları daha fazla olacak. Halkın direnişinin bu temelde sürdürülmesi ise 2006 yılını büyük mücadele yılı, önemli siyasi kazanımların sağlandığı bir yıl haline getirecek. Uluslararası komplonun 8. yıl mücadelesi ile daha çok parçalanma, geriletme, hatta aşılma süreci ortaya çıkabilecek. Tabii bunlar büyük direniş ile oldu. Fedakarlık gösterilerek oluyor. Halk çocuk, genç, yaşlı her yaştan ondan fazla insanı şehit vererek bu direnişi sürdürdü, sürdürüyor. Binlerce tutuklusu var. Bu insanlar en vahşi, ağır işkencelerden geçiyor. İşi gücü bırakmış durumda olan binlerce insanımız var. Birçok mağduriyet yaşanıyor, ama halkımız gelişme yaratabilmek için her şeyi göze alıyor.

Aynı şekilde AKP hükümetinin, yine partisinin de Kürt karşıtı, Kürt düşmanı bir oluşum olduğu görülmüştür. Bunlar sahte müslümanlıkla, yeni bir hava yaratarak iktidara geldiler. Kürdistan'dan da belli bir oy aldılar. Ama bu yaptıklarının bir yanıltma olduğu, oyun olduğu, müslümanlıkla çok fazla bir alakalarının bulunmadığı, esas yanlarının şoven milliyetçilik olduğu, dolayısıyla ılımlı islami çizgiden çok, Türk islam sentezi denen çizgiyi temsil ettikleri, Kürt halkının demokratik direnişi karşısında açığa çıkmış durumdadır. Bunu hükümetin bütün sözcülerinin ifadelerinde netçe görüyoruz. İçişleri bakanı her defasında halkı katliam ile tehdit etti. Başbakan Tayyip Erdoğan tarih boyunca dünyada hiçbir diktatörün ifade etmediği bir biçimde, çocuk kadın demeden Kürt halkının üzerine gidileceğini ilan etti. Elbette bütün despotik güçler, diktatörler halkı katlettiler. Çocuk kadın demeden tarih boyunca katliamdan geçirdiler, ama bunu yapmadıklarını söylediler. Tayyip Erdoğan ise hem yapıyor hem de daha fazla yapacağını açıkça ilan ediyor. Bu cüreti nereden alıyor? 21. yüzyılın başında böyle katliamlar yapacağını nasıl ilan edebiliyor?

TC'nin Kürt halkına düşmanlığı net bir şekilde ortaya çıkmıştır

Şimdiden bu direnişin ortaya çıkardığı önemli sonuçlar neler? Bir kere AKP hükümetinin maskesini iyi bir biçimde düşürmüştür. Şunu netçe göstermiştir: Türkiye devleti, inkar ve imha sisteminde bir değişiklik yapmış durumda değil. Sıkıştıklarında, "etnik kökeni Kürt olan vatandaşlarımız" diyorlar, ama Kürt kimliğini kabul etmiş durumda değiller. Bu bir oyundan ibaret oluyor. Aslında Kürt halkını aldatmak için, yani kimliğini sahiplenme, özgürlüğünü yaratma mücadelesinden alıkoymak için bunu söylüyorlar. Bu nettir. Gerçek olan ise inkar ve imha sisteminin devam etmesidir. Devletin Kürt halkına düşmanlığı netçe ortaya çıkmıştır. Bu, olaylarla, herkesin görebileceği düzeyde deşifre olmuştur. Artık devlet kendisini hiçbir biçimde maskeleyemez. AKP kurmayları ne yaparlarsa yapsınlar, mevcut yasaları ve zihniyetiyle Türkiye devletinin Kürt halkına düşman olmadığını ne halka anlatabilirler ne de dünya kamuoyuna. Bu çerçevede bir netleşme ortaya çıkmıştır.

Tabii bunlar değerlendirilmesi gereken, oldukça düşündürücü hususlar.

Yine sahte bir biçimde; saldıran, taşkınlık yaratan Kürt halkıymış gibi gösteriliyor. Oysa gerçek öyle değil. Saldıran devletin, hükümetin kendisidir. Bir kere gerillaya saldırarak ortamı provoke ettiler. Ardından da silahlarıyla, coplarıyla, taşlarıyla halka saldırdılar. Yüzlerce insan yaralandı. On dört kişiyi katlettiler. Hepsi silahla yaralanmıştır. Şimdi dönmüşler "halk terör uyguladı" diyorlar. Yeni yasa çıkartmaya yöneliyorlar. Halkın bu temeldeki demokratik direnişini terör sınıfına sokuyorlar. Dolayısıyla bu direnişi gösteren çocuk, genç, kadın, yaşlı herkesi terörist ilan ediyorlar. Polise, askere de teröristlere karşı silah kullanma ve vurma hakkı veriyorlar. Bu, çok açık şu anlama geliyor: Kürt halkına karşı sorgusuz sualsiz silahlı saldırı yürütülecek. Polis, asker bunu yürütecek. Tayyip Erdoğan'ın, Abdulkadir Aksu'nun açıklamalarının –tabii bu açıklamalar vur emri anlamına geliyor– devletin polisi, askeri tarafından böyle anlaşıldığından kimsenin kuşkusu yok.

Bu durum da tehlikeli oluyor. AKP'nin söyledikleri de yaptıkları da oldukça tehlikeli bir sınıra gelmiş durumda. İki gün önce meclis görüşmesi yaptılar. Yapılan bu tartışmalar, söylenen sözler sadece meclisin siyasi iradeyi temsil etmeyen bir kurum olduğunu gösterdi. Ciddi hiçbir şey söyleyemediler. Sadece genelkurmayın, hükümetin, basının günlerdir, haftalardır Kürt halkına yönelttiği katliam tehditlerini yinelediler. Yeniden mecliste ifade ettiler. Önderliğimizi, hareketimizi, gerillayı, halkı katliam ve imha etmekle açıktan tehdit ettiler. Bunun bir siyasi değerinin olmadığı; hükümetin, meclisin aslında siyasi bir karar gücünü ifade etmediği; 2005 Ağustosu'nda Türkiye Genelkurmayı'nın *"topyekun savaş gerekir"* diyerek ortaya attığı ve 23 Ağustos 2005 tarihli MGK'nın kararlaştırdığı topyekun savaş konseptini uygulamaktan öte bir şey düşünmedikleri ortaya çıkmıştır. Bu bakımdan basın yine gerçekleri çarpıtmaya çalışıyor. Mehmetçik basın diyorlardı. Bazıları onu da aştı. Orduya da hükümete de akıl vermeye çalışıyorlar. Kendilerini hükümet yerine, generaller yerine koyuyorlar. Gerçekleri tersyüz etmeye çalışıyorlar. Basın özgürlüğüne sahip çıkacaklarına, halktan yana olacaklarına, gerçekleri tersyüz ederek adeta aklamaya, katliamları meşrulaştırmaya çaba harcıyorlar. Oysa olaylar neticeyi gösteriyor. Polis ve askerin silahlarıyla 14 insan katledildi. Yüzlerce yaralı var. Hepsi kurşun yarası. Balkonlarda çocuklar vuruldular. Bunlar herhalde devleti yıkmıyorlardı. Balkonda oturan, olayları izleyen çocuklar silahlı saldırı da yapmıyorlardı.

Gerçekleri daha iyi görmemiz gerekli. Bütün bu saldırılar karşısında halkın özgürlüğüne, demokratik gelişimine, kimliğine, kültürüne kararlılıkla sahip çıkma durumu var. Halkın yaptığı şudur: Son nefesine kadar özgürlük, demokrasi, ulusal kimlik için direnmek. Bu kararı eylemleriyle, direnişleriyle gösterdiler. Hiçbir katliam halka geri adım attıramayacaktır. Bu netleşmiştir. Bu irade gösterilmiş, ortaya konulmuştur. Özgürlük, demokrasi, ulusal kimliğin, kültürün sahiplenilmesi için ne kadar fedakarlık gerektiriyorsa, hangi bedellerin ödenmesi gerekiyorsa onu ödeyecektir. Bu kararı vermiştir. Kürt halkının böyle bir kararlılık içerisinde olduğu ortaya çıktı. Olaylar AKP olgusunun, Tayyip Erdoğan'ın deyimiyle 'AKP fenomeni'nin ne olduğunu biraz açığa çıkardı, maskesini düşürdü.

"Hiçbir katliam halka geri adım attıramayacaktır. Bu netleşmiştir. Bu irade gösterilmiş, ortaya konulmuştur. Özgürlük, demokrasi, ulusal kimliğin, kültürün sahiplenilmesi için ne kadar fedakarlık gerektiriyorsa, hangi bedellerin ödenmesi gerekiyorsa onu ödeyecektir. Bu kararı vermiştir. Kürt halkının böyle bir kararlılık içerisinde olduğu ortaya çıktı. Yine olaylar AKP olgusunun, Tayyip Erdoğan'ın deyimiyle 'AKP fenomeni'nin ne olduğunu da biraz açığa çıkardı, maskesini düşürdü"

AKP gerçeği pişmanlar ve ihanet etmişler birliğidir

İyi biliniyor ki AKP denen olgu, 12 Eylül'den bu yana rantçılık temelinde, ekonomik, siyasi alanda palazlanıp gelişen bir güç. 12 Eylül rejimi ile halk arasındaki çatışma ortamından yararlandı. Onun dışında kaldı. Savaşanlar güç kaybettikçe kendilerini palazlandırdılar. Devlet ile PKK arasında süren savaştan yararlandılar. Savaş dışında kaldılar. Kendilerini ekonomik siyasi olarak güçlendirdiler. Türkiye'deki bütün siyasi güçler devlet sorumluluğu içine çekilerek, Kürdistan'daki savaşa sürülmesine rağmen bunlar hep savaş dışında kaldılar. Diğer partiler ve dayandıkları kesimler güçlerini savaş içerisinde tüketirken, bunlar savaşın dışında kalarak ekonomik, siyasi güçlerini arttırdılar.

Özel savaş yönetimi 1996-97'de bunları da savaş içerisine sokmak istedi, ama o zaman Erbakan yönetimi kendi çizgisini yürütmeye kalktı. Dolayısıyla orduyla anlaşamadılar ve yönetimden düşürüldüler. Komplodan sonra yani 2001-2002 yılında, Türkiye devlet yönetimi çürütme politikasını mevcut hükümetlerle yürütmekte zorlanınca; Önder Apo, İmralı sistemine dayalı çürütme politikasını yürüttüğü çalışmalarla boşa çıkarınca; devlet yönetimi halkı aldatacak, çürütme politikasını yürütecek yeni güçlere ihtiyaç duydu. İşte böyle bir ortamda AKP denen devşirme örgüt ortaya çıkartıldı. Her gruptan, partiden üçer beşer insan toplanarak, bir rant birliği, çıkar birliği biçiminde AKP adıyla bir araya getirildi. Daha doğrusu, her ideolojiye, çizgiye ihanet edenlerin, döneklerin, hainlerin birleştiği, toplandığı bir topluluk oldu. Milliyetçi çizgiye ihanet edenler geldiler, solculuğa ihanet edenler geldiler, islami çizgiye ihanet edenler geldiler, hocasına ihanet eden geldi, Kürt halkının demokrasi ve özgürlük arayışına ihanet edenler toplandılar. Böylelikle AKP gerçeği ortaya çıktı. Böyle bir pişmanlar, ihanet etmişler birliği oluşturarak devlete teslim oldular. Devlet yönetimi de böyle bir duruma ihtiyaç duyuyordu. İçten, dıştan bu temelde verilen destekle, daha parti olmadan, I. kongresini bile yapmadan büyük bir oy çoğunluğu ile hükümet yapıldı. Görevi, halkı aldatarak, Kürdistan özgürlük hareketini oyalayarak çürütme politikasını sürdürmek ve hareketin tasfiye olmasını sağlamaktı.

1 Haziran Atılımı bu hükümeti zorlayınca, 2005 yazında gördük ki *"Kürt sorununu tanıyoruz, demokrasi ile çözülür"* gibi sözlerle biraz daha zaman kazanma, Kürt özgürlük hareketi içerisinde beklentiler, umutlar yaratma, farklı eğilimler ortaya çıkarma, dolayısıyla çürütme politikasını daha çok sürdürebilme arayışı içinde oldular. 2006 Şubatı'ndan bu yana yaşanan halk direnişi AKP hükümetinin bu tür oyunlar ile artık halkı aldatamayacağını, dolayısıyla da çürütme politikasını yürütemeyeceğini ortaya çıkardı, maskesini düşürdü. Kürt sorununu gördüğü, tanıdığı, demokratikleşmeden yana olduğu, Kürt sorununu çözme eğiliminde olduğu için değil de oyalayarak, aldatarak, zamana yayarak Kürt halkının özgürlük taleplerini bastırmak istediği ortaya çıktı. Takke düştü kel göründü. Tayyip Erdoğan olgusunun da AKP gerçeğinin de gerçek yüzü açığa çıktı. Öyle demokrasiden yana olmadıkları, demokratik değişim, çözüm aramadıkları netçe görülmüştür. Yine öyle islami bir güç olmadıkları, islam kardeşliğini savunmadıkları ortaya çıkmıştır. Sahte reformcu, sahte demokrat, sahte müslüman bir pozisyondalar. Esas olan, şoven milliyetçi ve Türk islam sentezci yüzleridir. Bu temelde inkar ve imha sistemi ile daha net, kesin bütünleşmiş bir durumu yaşıyorlar.

Çok farklı alandan gelmelerine rağmen onları bir arada tutan ne oluyor? Çıkarcı, rantçı duruşları oluyor. Çok tehlikeli pozisyondalar. İktidarları için, iktidarda kalabilmek için her şeyi satmaya hazır oldukları görülüyor. Zaten 'hoca'larını satarak iktidara geldiler. Devlete teslim oldular. İktidarlarını korumak ve sürdürmek için de her kılığa girmeye, her şeyi satmaya hazır oldukları açığa çıkıyor. Yürüttükleri saldırıyla, gösterdikleri tutumla bunu ifade ediyorlar. Bu kadar tehlikeli ve pervasız sözleri açıktan söyleyebilmeleri, halkı bu kadar tehdit edebilmeleri bu anlama geliyor. O nedenle AKP'nin maskesi düşmüş, yüzü açığa çıkmıştır. Artık oyun bozulmuş oluyor. AKP ile oynanmak istenen oyun bozuluyor. Tabii devlet yönetiminin topyekun savaşçı gerçeği de bir kere daha açığa çıkıp, deşifre edilmiş oluyor.

Türkiye yönetimi, devlet yönetimi inkar sistemini sürdürmekte, imhayı dayatmakta kararlı görünüyor. Bunu yürütmekten başka herhangi bir politikasının olmadığı, politik açılım yapamayacağı açığa çıkmış durumdadır. Bu, kuşkusuz önemli bir netleşme. Türkiye yönetiminin izleyeceği politikaların bu biçimde açığa çıkartılması, elbette ona karşı politik tutum almada, nasıl bir politika ve taktik izlenmesi gerektiği hususunda çeşitli çevrelerin daha net, kararlı olmalarını sağlıyor.

ABD statükocu güçler ile Irak'ta ciddi bir siyasi savaşım içindedir

Newroz ve Newroz sonrası yaşanan olayların Türkiye dışında ortaya çıkardığı sonuçlar neler? Kuşkusuz inkar ve imha çizgisini, siyasetini yürüten bu bölge statükoculuğunu sarstı, etkiledi. Nitekim birkaç gün önce İran'ın Türkiye elçisinin açıklamaları vardı. *"Türkiye, İran ve Suriye bir araya gelip, ortak Kürt politikası üretsinler, yoksa ABD buralardan toprak koparacak"* diyordu. Bu önemli tabii. Bu açıklama halkın Newroz'da koyduğu siyasi iradenin sadece Türkiye'yi değil, bölgedeki tüm devletleri derinden etkilediğini ortaya koyuyor. En az Türkiye kadar İran, Suriye devletleri de etkilenmiş görünüyor. İran yönetimi bu açıklaması ile gerçekten neyi hedefliyor? Daha önce böyle bir üçlü ittifak, ABD'nin Irak müdahalesinin hemen ardından da oluşturuldu. Biliniyor ki bu Kürt karşıtı bir ittifaktı. Kürdistan'ı denetim altına almak, Kürt özgürlük hareketini ezmek amacıyla oluşturulmuştu. Bu temelde ABD müdahalesi karşısında kendi iktidarlarını korumayı, despotik ulus devlet statükosunu sürdürmeyi hedefliyorlardı. Şimdi İran büyükelçisi böyle bir ittifakın yenilenmesini mi istiyor? Eğer böyle olacaksa, bu çok tehlikelidir tabii. Bir sonuç da vermez. Nitekim geçen dört yıllık süre içerisinde bu ittifakı oluşturdular, işlettiler. Bu temelde PKK'ye karşı, Kürt halkına karşı ortak askeri, siyasi, ekonomik saldırılar da yürüttüler. Sonuç ortadadır. Bu saldırılar başarılı olamamıştır. Kürt özgürlük hareketini ezememiştir. Tersine, Kürdistan özgürlük ve demokrasi hareketi Kürdistan'ın dört parçasına da yayılmıştır. Dört parçada da oldukça etkili, daha ileri düzeyler kazanan bir gelişmeyi yaşamıştır. Dolayısıyla böyle Kürt karşıtı, Kürt düşmanı bir ittifakın yeniden başarı şansı olmadığı gibi, sahiplerine de bir yararı olmayacaktır.

Bundan öteye, acaba İran, ABD'nin saldırı tehditlerinin yarattığı zorlanmalara da dayanarak bazı gerçekleri görme yönelimi içinde midir? Bunu bilemiyoruz. ABD saldırılarının kendileri açısında yarattığı tehlikeyi görebilirler. Bu bakımdan da tek tek değil de ortak bir Kürt politikası yaratarak, Kürt halkının kimliğini, kültürel, siyasal, demokratik haklarını tanıma temelinde Kürt halkı ile uzlaşmaya varma, kardeşleşme yönünde adım atma girişimini zayıf da olsa başlatabilirler mi? Tabii mantıklı olan, aslında bölge toplumlarının çıkarına olan budur. Sadece Kürt halkının çıkarına değil, Ortadoğu'daki bütün toplumların çıkarına olacak siyaset, aslında bu siyasettir. Eğer İran böyle bir arayış içerisine girerse, bu önemlidir. Doğru yapmış olur. Biz hareket olarak hep böyle bir çözümden yana olduk. Önder Apo, sekiz yıldır İmralı işkencesine böyle bir siyaseti yaratıp geliştirebilmek, pratikleştirebilmek için dayandı. Her zaman bölge devletlerini, toplumlarını Kürt halkı ile demokratik çözüm temelinde uzlaşmaya, kardeşleşmeye çağırdı. Temel tutumu, yaklaşımı, çözüm arayışı; bölgenin kendi gerçeği içinde, kendi güçleri arasında, dıştan müdahalenin olmadığı bir çözüm yöntemi oldu. Her zaman bunu tercih etti. Hala Önderliğimizin de hareketimizin de siyaseti, tercihi bu yöndedir. Eğer mevcut devletler ve toplumsal siyasal güçler böyle bir arayışa girerler, Kürt halkı ile çözüm ararlarsa, halktan destek görürler. Bunun böyle bilinmesinde yarar var. Fakat halk direnerek şunu da gösterdi: Eğer böyle yapılmaz da büyük güçler birleştirilerek, Kürdistan üzerinde imhacı katliamları uygulamak için daha fazla saldırı yürütülürse, buna karşı da sonuna kadar direnecek. Bu da önemli bir durumu ifade ediyor.

Suriye ve Irak açısından çok yeni bir durum yok. Fakat mevcut gelişmelerin Irak üzerindeki etkisi, Kürt halkının siyasi gücünün ne kadar büyük olduğunun ortaya konması biçimindedir. Kuzey Kürdistan'da gelişen Newroz kutlamaları ardından, halkın imhacı saldırılar karşısındaki direnişi, Güney Kürdistan'daki halkın siyasi konumunu güçlendirmiştir. Ona büyük destek vermiştir. Bu temelde Irak'ın siyasi yapılanmasının geliştirilmesinde Kürt siyasetini daha da güçlü, etkili hale getirmiştir. Nitekim bu durumun sonuçları Irak siyaseti içinde gözüküyor. Irak'ta, İran ve Türkiye ile şoven milliyetçi çizgide anlaşarak Kürtleri dıştalamak isteyen kişiler, gruplar daha çok deşifre oldular, oluyorlar. Irak siyasetinin dışına da itiliyorlar.

Şöyle bir durum da gözüktü: Irak seçimleri ardından dört aylık bir zaman geçmesine rağmen hala bir hükümet kurulamadı. Bu, Irak'ta sadece şiddetin yaşanmadığını, aynı zamanda çok derin bir siyasal mücadelenin varolduğunu da gösteriyor. Türkiye, İran, Suriye bloku ile ABD siyaseti Irak'ta ciddi bir siyasi savaşım içindedir. Bu nettir. Irak'ın siyasi güçleri iki bloka ayrılmış durumda. Bir taraf Türkiye-İran blokuna dayanmaya, diğer taraf ise ABD'ye dayanmaya çalışıyor. Aralarında çetin bir siyasi mücadele var. En son ABD ve İngiltere dışişleri bakanları biraraya gelerek, kendi siyasetlerini Irak üzerinde daha etkili kılmaya çalıştılar. Bazı sonuçlar aldıkları da –basına yansıdığı kadarıyla– görülüyor.

Türkiye-İran blokunun zorlandığı, gerilediği, ABD siyaseti yanlılarının ise Irak'ta biraz daha etkili hale geldikleri yönünde sonuçlar ortaya çıkıyor. Fakat şu açık ki; Irak'ta da içte ciddi bir siyasi mücadele var. Çatışmalar bunun bir sonucudur. Bu şiddet böyle bir siyasi karşıtlığın sonucu olarak gelişiyor. Bazılarının söylediği gibi mezhep çatışması da değil, iç çatışma da değil. Karşıt siyasetlerin çatışmasıdır. Eğer bir siyasi uzlaşma, çözüm olmazsa, ileriki süreçte bu çatışmanın daha da yoğunlaşacağı, derinleşeceği söylenebilir. Bir çözüm henüz orada da ortaya çıkmamıştır.

Uluslararası güçler Kürt sorununun çözümü için henüz hazır değildir

Kürt halkının 2006 baharı ile geliştirdiği direnişin uluslararası alan üzerindeki etkisi ne? Avrupa, ABD olaylara ilişkin açıklama yaptılar. Türkiye hükümetini daha dikkatli olmaya çağırdılar. Taraflardan ihtiyatlı davranmaları isteğinde bulundular. ABD elçiliği, ilk defa böyle önemli bir çatışmalı durumun ortaya çıktığını ifade etti. AP, Kürdistan'da yaşanan olayları, Türkiye devlet güçlerinin Kürt halkı üzerinde uyguladığı katliamları görüşüyor. Türkiye'nin AB'ye giriş sürecini, yaşanan bu olaylara dayalı olarak irdeliyor. Tabii bu Türkiye açısından ciddi bir durum. Önemli bir sınavdan geçme durumu yaşanıyor. Fakat Türkiye yönetimini kınamakla, halka karşı şiddet uygulamaktan uzak durmasını istemekle birlikte, yine Kürt halkının ortaya koyduğu iradenin görülmesi yönünde bazı yaklaşımlar göstermekle birlikte açık olan şu ki; dış alan yani uluslararası güçler, Kürt sorununun çözümü için henüz hazır değildir. Böyle bir siyasetleri, kararları yok. Dolayısıyla da böyle bir pratik arayış içerisine girmeyecekler. İster AB düzeyindeki tartışmalar olsun, isterse ABD'den yapılan açıklamalar olsun hiçbirisi henüz Kürt sorununun çözüm isteğini, iradesini yansıtmıyor. Cılızdır, zayıftır, hatta biraz da tahrik edicidir. Özellikle bazı ABD'li yetkililer hemen ve yeniden şu açıklamayı yaptılar: "Irak'ta tedbirler geliştiriyoruz, PKK'nin yok edilmesi için gerekli adımları atıyoruz. PKK terörüne karşı Türkiye'nin yanındayız." Bu tür açıklamalar yaptılar.

Bunlar şu anlama geliyor; Türkiye'yi tahrik ediyorlar. Çatışmaya sevk ediyorlar. Kürt halkının direnişi karşısında Türkiye yönetiminin zorlandığını gördüler. Türkiye, PKK ile uzlaşma yoluna girer mi kaygısını taşıyorlar. Buna karşıdırlar. Türkiye'nin Kürt sorununu çözecek bir siyasi irade ortaya çıkarmasına karşıdırlar. Çözüm istemiyorlar. Türkiye'nin kendi iradesiyle, öz gücü ile Kürt sorununu çözecek adımlar atmasını istemiyorlar. Bundan kaygı duyuyorlar. Böyle olursa Türkiye sorunlarını kendisi çözer, çok güçlenir, o zaman ABD'ye muhtaç olmaz, tersine bölgede etkili bir güç haline gelir, kendi bağımsız siyasetini yürütür. İşte ABD buna karşı. Böyle bir Türkiye istemiyor. Zayıf düşmüş, kendisine çok muhtaç hale gelmiş, dolayısıyla Ortadoğu'da istediği gibi kendi politikalarının jandarması olarak kullanabileceği bir Türkiye istiyor. Böyle bir Türkiye yaratmak için de mücadele ediyor. Siyasetlerini buna göre yürütüyor. Ne yazık ki Türkiye'de bu oyunu görebilecek bir siyasi liderlik yok. Yine böyle bir çözüm iradesini gösterecek, Kürt sorununu demokratikleşme temelinde çözerek, kendi sorunlarını kendisi çözen bir güç olma iradesi yok. ABD bu iradeyi kırmış. Kendine bağlamış. Bu tahriklerle de çatışmaya sevk ediyor. Umut yaratıyor. "Bakın biz hala PKK'ye karşıyız, PKK bir terör örgütüdür, PKK'ye karşı mücadelenizde sizin yanınızdayız" diyerek, Türkiye'deki şoven milliyetçi, ırkçı, rantçı çevrelerde de umut yaratıyor. "İşte bakın ABD de Avrupa da PKK'ye terör örgütüdür diyor; PKK'ye karşı mücadeleyi destekliyor. O zaman daha fazla saldıralım, katliamları dayatalım, sonuç alabiliriz" diye, Özgürlük hareketimize ve halka karşı saldırıyı arttırıyorlar. Bu açık bir durum. Demek ki uluslararası güçler gelişmeleri dikkatle izlemek ile birlikte şimdilik henüz bir çözüm inisiyatifi, iradesi geliştirmekten uzaktılar. Onun yerine çelişkiyi derinleştirmek, Türkiye devletini Kürt halkına karşı saldırılar geliştirmeye teşvik etmek, çatışmayı derinleştirmek ve bu çatışmadan siyasi yarar sağlama arayışı içindeler. Mevcut güçlerin siyasetleri şimdilik böyledir.

Türkiye'de bir strateji değişimi gerekiyor

Türkiye'nin bu ırkçı, şoven, rantçı güçleri de dış güçlerin bu politik duruşlarından yararlanarak, bu politikaları arkalarına alarak, topyekun savaş çerçevesinde katliamcı saldırılarını arttırıp, Kürt özgürlük hareketini ezmek, daraltmak, marjinalleştirmek ve sonuçlar elde etmek istiyorlar. Onların da arayışı çabası budur. ABD'den gelen siyasi tutumları, sinyalleri kendilerine bir destek gibi görüyorlar. Mevcut durumu bir fırsat olarak biliyor ve bunu değerlendirerek "acaba Kürt özgürlük ve demokrasi hareketini buna dayanarak ezemez miyiz?" diye bir arayış ve çaba içerisinde oluyorlar. İnkar ve imha zihniyetinde olan, bu siyaseti değiştiremeyen güçler umutla bu ortamdan, dış destekten yararlanarak, sonuç alabilirim diye bu topyekun savaş konseptini daha da tırmandırıyorlar, geliştirmeye çalışıyorlar.

Reşit Ahmet (Mazlum)

Songül Salman (Rozerin)

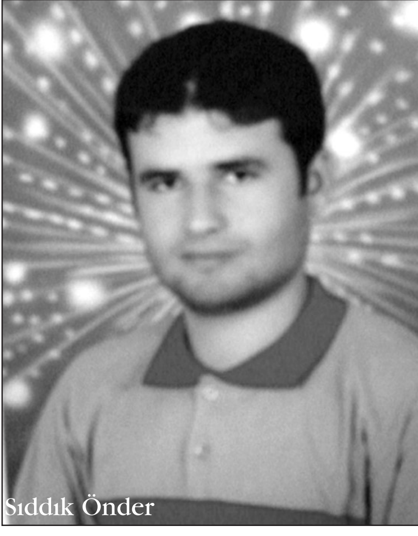

Yoldaş Özel (Amed)

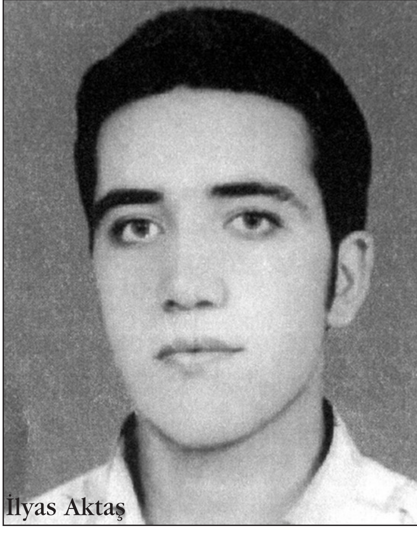

Ahmet Araç

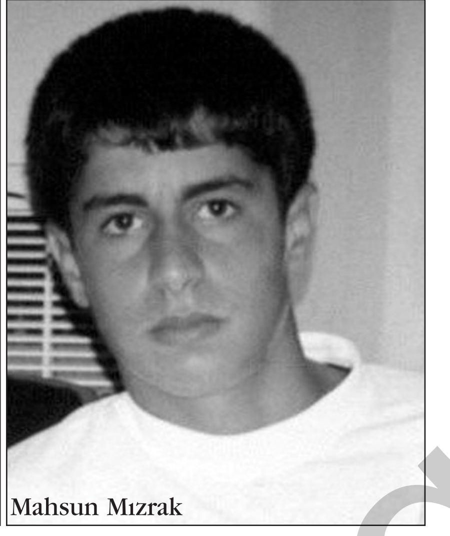

Halit Söğüt

Mehmet Akbulut

Mustafa Eryılmaz

Sıddık Önder

İlyas Aktaş

Mahsun Mızrak

Bir de şöyle bir durum var: Bu güçler geleceği güvenli görmüyor. Şimdilik ABD ve AB bir çözüm politikası üretmiyor. Çelişki ve çatışmadan yana görünüyorlar. Çünkü Türkiye'yi bu çatışmaya dayanarak kendilerine daha fazla muhtaç kılma, daha çok bağlama arayışı içindeler. Bundan yararlanıyorlar. Ama bu politikanın uzun vadeli olmayacağı, sonuna kadar sürmeyeceği de görülüyor. Hatta giderek bu politikanın sonuna doğru gelindiği de değerlendiriliyor. Özellikle ABD-İran çelişkileri bunu gösteriyor. ABD'nin İran'a etkili bir müdahaleyi bu yıl ortalarında geliştirebileceği yönünde değerlendirmeler var. ABD'nin arayışları ve hazırlığı da bunu gösteriyor. ABD böyle bir konuma ulaşırsa, izlediği politika değişecektir. Türkiye'yi Kürtlerle çelişen, çatışan, dolayısıyla kendine muhtaç kılan bir konumda tutmayacak, böyle bir siyaset izlemeyecek, tersine İran'a karşı yürüttüğü saldırıda Türkiye'nin kendi yanında olmasını isteyecektir. Bunun için de Türk politikasında değişiklikler yapmak zorunda kalacaktır. Yani İran elçisinin söylediği gibi, başta Türkiye olmak üzere İran'a, Suriye'ye, mevcut Kürt politikasını değiştirmek için baskı yapacaklardır. Süreç o noktaya doğru gidiyor.

Türkiye'nin kendi iradesi ve inisiyatifi ile Kürt sorununu çözmesini istemiyorlar, ama kendi çıkarlarına olduğu zaman yarın AB ve ABD Türkiye'ye de İran'a da Kürt sorununu çözmeyi dayatacaklardır. Ama kendi siyasetlerinin gereğine göre, kendi çıkarlarına göre bunu dayatacaklardır. Süreç bu noktaya doğru gidiyor. Hatta bu tür dayatmaların gelişebileceği zaman yaklaşıyor. Türkiye de İran da Suriye de bunu görüyor. Bu kadar kaygılı olmaları, sert davranmaları buradan ileri geliyor. Dolayısıyla bu tür siyasi gelişme olasılıklarından duydukları kaygıyla da güncel durumu bir fırsat bilerek, bu fırsatı değerlendirip Kürt özgürlük hareketini ezme çabası içinde oluyorlar.

Daha somut olarak şöyle diyebiliriz: ABD ve Avrupa, Kürt-Türk çatışmasını körükleyerek hem Kürtleri hem Türkiye'yi kendine muhtaç kılmaya, daha bağımlı hale getirmeye çaba harcıyor. Şu anki politikası budur. Fakat yarın İran ile çatışma durumu geliştiğinde Türkiye'yi de Kürtleri de kendi cephesine almak isteyecektir. Bu yönlü de çaba sürdürüyor. Bunun için, ileriki süreçte bu politikasını değiştirecektir. Daha çok Türkiye'yi, diğer güçleri, ABD çizgisi temelinde hareket etmeye, dolayısıyla da bunun önünde engel olan politikaları değiştirmeye –Kürt politikası da dahil– zorlayacaktır. ABD, Türkiye'yi ne kadar kendine muhtaç bırakırsa, kendi istediği doğrultuda, çıkarlarının elverdiği doğrultuda Kürt politikası oluşturmasını da sağlayacaktır. Arayışı bu, baskısı budur. Türkiye de bu durumu görüyor. Yakın gelecekte ABD'nin kendisine baskı uygulayacağını, en azından Irak'taki Kürt oluşumu ile daha açık ittifak yapmasını isteyeceğini görüyor. Dolayısıyla öyle bir süreçle henüz karşılaşmadan ABD'nin ve Avrupa'nın PKK'yi terör örgütü saydığı ortamdan yararlanarak, sırtını onlara dayayarak, veya bu politikadan destek alarak Kürdistan özgürlük hareketini topyekun savaş saldırısı ile ezmek istiyor. Eğer Türkiye bunu başarabilirse, ABD karşısında güçlü hale gelecektir. İleriki süreçte ABD'nin "Kürt sorununu çöz" biçiminde bir talebi ile karşılaşmayacaktır. Öyle bir sorunu ezmiş, bitirmiş olacak. Yine böyle bir çatışma ile kendini ABD desteğine muhtaç kılacak bir durumdan kurtarmış olacak. Bu anlamda mevcut süreci bir fırsat olarak değerlendiriyor. Onun için Kürt özgürlük hareketini ne kadar çok ezebilirse, ne kadar çok marjinalleştirebilirse, ABD karşısında o kadar güçlü, etkili olabileceğini hesap ediyor.

Olabilir mi gerçekten? Tabii Kürtleri soykırımdan geçirebilirse, bu mümkün. Oysa ABD karşısında, Avrupa karşısında daha güçlü olmasının yolu Kürtleri ezme, soykırımdan geçirme değil, sorunun çözümüne dönük demokratik adımlar atmaktan geçer. Kürt halkının, Kürt sorununun demokratik çözümü temelinde desteğini almaktan geçer. Bu da Türkiye'de bir strateji değişimini; inkar ve imha sisteminden vazgeçmeyi gerektiriyor. Bunu böyle değerlendiren, bu tür arayış içinde olan çevreler de var. Fakat mevcut yönetime egemen olan klik –ister askeri olsun, ister siyasi olsun–, yönetimi yürüten güçler inkar ve imhada ısrarlıdırlar. Şoven milliyetçi, rantçı çizgiye sahipler. Demokrasi karşıtıdırlar. Dolayısıyla demokratikleşme ile sorunların çözülmesini, bir gelişme, güçlenme değil, kendi ekonomik çıkarlarının kaybedilmesi olarak görüyorlar. Zihniyetleri böyledir. Çıkarcı durumdalar. Dolayısıyla da bu tür gelişmeleri tehlikeli buluyorlar. Tek gelişme olarak Kürt özgürlük hareketini mutlaka ezme, Kürt halkını bastırma, bu temelde hem şoven milliyetçi çizgiyi ilerletme hem de kendi çıkarlarını rantçılık temelinde korumayı öngörüyorlar. Bu bakımdan süreç tehlikelidir. Oldukça saldırgandırlar. Birçok katliamı göze almış görünüyorlar. 24 Mart'ta başlattıkları bu saldırıları besbelli ki devam ettirecekler. Topyekun savaşçı zihniyetleri, politikaları değişmedikçe, halka karşı daha fazla saldırı yürütecekleri açık. Bu konuda yanılmamak, herhangi bir tereddüt içine düşmemek gerekiyor.

"Bedel ağırdır. Şehitlerimiz çok ve Kürt halkı her gün şehit veriyor. Ama şu da açık ki, özgürlük ve demokrasi bedelsiz olmuyor. Kürt sorununun çözümü öyle kolay değil. İnkar ve imha sistemi gerçekten de ağır bir sistem oluyor. Tehlikeli bir sistem. Kolay çözülmüyor ve halkın kendisi bedel ödeyerek direnişini geliştirmedikçe de hiç kimsenin Kürt halkına bir şey vereceği yoktur. Bu, geçmiş pratik ile doğrulanmış bir olgudur"

En büyük direnişi Önderlik sürdürüyor

Türkiye devletinin saldırıları neyi hedefliyor? Çok net biliyoruz ki en başta Önder Apo'yu hedefliyor. 1 Haziran 2005'te çıkardıkları yasa temelinde Önderliğin de değerlendirdiği gibi, İmralı işkencesini bir imha süreci haline getirdiler. Bunu hala devam ettiriyorlar. Halkın milyonlar halinde Önder Apo'yu siyasi irade olarak kabul etme referandumunu geliştirmesine rağmen, bu baskıyı sürdürüyorlar. Hatta Kürt halkının Önderlikle bütünleşmesi geliştikçe, bundan korku duyarak, telaş ile baskı ve işkenceyi Önderlik üzerinde daha çok arttırıyorlar. Hiçbir hukuk kuralı tanımadan, Önderlik üzerindeki baskıcı uygulamaları doruğa çıkardıkları ortada. Görüşmeler olmuyor. Yaşam koşulları en olumsuz düzeyde. Tam bir psikolojik ve fiziki işkence altında tutuluyor. Son olarak bir buçuk iki ayda bir kez yaptırılan görüşme bile sürdürülememiştir. Yine AİHM'in yeniden yargılamaya ilişkin aldığı kararın uygulanmaması için savcılık mahkemeye görüş bildirmiş bulunuyor. Böyle bir açıklama da oldu. Yeniden yargılama yolunu kapatarak, izolasyonu en ileri düzeye vardırtarak, fiziki ve psikolojik işkenceyi doruğa çıkartarak, Önderlik üzerinde imha sürecini yürütmeye çalışıyorlar.

Önderliğimizin bilgi alma hakkı tümden kaldırılmıştır. Yine siyaset düşünme, konuşma hakkı yok. "Siyaset konuşmayacaksın" diyorlar. Gazeteleri vermiyorlar. Tüm önemli haberleri keserek veriyorlarmış. Sadece hukuk üzerine konuşulacaksa, görüşmenin olabileceği biçiminde bir dayatmada bulunuyorlar. Bu bir işkence uygulamasıdır, imha sürecinin devam ettirilmesidir. Bu topyekun savaş konsepti sürdükçe, Önderlik üzerindeki bu işkenceyi ve imha sürecini devam ettirecekleri bir gerçek. Bir mücadele durumu var. Önderlik de *"buna karşı mücadele ediyorum, direniyorum"* dedi. Zaten direniş düşüncesini formüle ederek böyle bir sürece girdi. *"Hiçbir baskı, provokasyon, tahrik beni kendi direniş çizgimden ve konumumdan uzaklaştıramaz"* dedi. Bu temelde en büyük direnişi Önderlik sürdürüyor.

Türkiye yönetiminin saldırıları ikinci olarak önemli ölçüde legal siyasi yapılanmaları hedefliyor. Zaten eylemlerin geliştiği süreçte de DTP yöneticilerini, belediye başkanlarını zorladılar. Kendi çizgilerinde hareket ederek, halkı durdurmalarını, bir de halk üzerinde uyguladıkları katliamlara göz yummalarını istediler. Böyle yapmayan yöneticilere ilişkin basın yoluyla, yine savcılıkları harekete geçirerek bir siyasi linç, hukuki olarak korkutma, kaçırma çabası içinde oldular. Bu hala devam ediyor. DTP üzerinde çok yoğun bir baskı uyguluyorlar. Tayyip Erdoğan da *"PKK'ye terörist deyin öyle gelin"* diye açıklama yaptı. Kendisi her yere gidiyor, herkesle görüşüyor. Kendine göre bir mantığı var. Tabii ona göre hareket ediyor. Türkiye ordusuna, genelkurmayına, polis şeflerine bir şey diyemiyor. Ama DTP'nin, PKK'ye karşı tavır almasını istiyor. 2005 Ağustosu'nda *"Kürt sorunu var, bizim sorunumuz, demokratikleşme ile çözülecek, diyalogtan yanayız"* diye açıklama yapmıştı. Ardından genelkurmay *"topyekun savaş yürüteceğiz"* dedi. MGK de 23 Ağustos'ta darbe düzeyinde bir muhtıra ile kendisine bunu kabul ettirdi.

Bunu niye kabul etti? Niye bu savaşın sürdürülmesinden yana? Bunu açıklayamıyor. Türk ordusunun genelkurmayının, çeşitli gerici çevrelerin şoven milliyetçi tutumlarına, katliamcı uygulamalarına karşı kendisi bir şey diyemiyor, ama DTP'nin PKK'ye karşı çıkmasını istiyor. Varsa yüreğin sen orduya karşı çık, genelkurmaya karşı çık. Açıktan bu kadar zulüm uygulanıyor, bunları ifade et. Şemdinli'de gerçekler açığa çıktı. JİTEM'in, kontrgerillanın neler yaptığı görüldü. Onları aydınlat. Van'da savcı iddianame hazırladı, bu olayların en üstten, Kara Kuvvetleri Komutanlığı'ndan nasıl yönlendirildiğini ortaya koydu. Ona sahip çık. Ama öyle bir durumda değil. Genelkurmaya teslim olmuş durumda, dönüp DTP'nin PKK'ye karşı çıkmasını istiyor. Yani DTP'nin Kürt halkına karşı çıkmasını, Kürt halkı ile karşı karşıya gelmesini istiyor. O zaman DTP diye bir şey kalır mı? Kalmaz tabii. AKP şunu demeye getiriyor: "Biz ihanet ettik, devlete teslim olduk, siz de kendi gerçeğinize ihanet edin. Gelin devlete teslim olun" diyor. Bunu her zaman söylediler. Amerikalılar da çok söylüyorlardı. Hatta çeşitli Kürt çevrelerine, siyasi çevrelere "gelin sizi hükümet bile yapalım" diye vaatte bulunanlar var. DTP elbette bunu kabul edemez. Hiçbir onurlu, şerefli Kürt aydını, insanı bunu kabul edemez. Kendi halkının yürüttüğü ulusal kimlik, özgürlük ve demokrasi mücadelesine ters düşemez, karşı çıkamaz. Eğer bir satılmış değilse, hain değilse, uşak, teslimiyetçi değilse, kendi bireysel çıkarları için her şeyi satan pozisyonda değilse; biraz onuru, şerefi varsa, halka biraz bağlıysa, demokratik düşünebiliyorsa, beyin ve yürek sahibi ise elbetteki diyemez. Kürt halkının bu onurlu kimlik mücadelesine, özgürlük mücadelesine karşı çıkamaz. Ama çıkartmak istiyorlar. Bunun için çok yoğun bir biçimde baskı yapıyorlar.

1 Haziran Atılımı ardından DEP milletvekillerini serbest bırakarak aslında atılımı boşa çıkartmak istemişlerdi. Ulusal demokratik Kürt hareketini bölüp parçalamayı hedeflemişlerdi. Geçen süreçte bu konuda yoğun bir mücadele sürdü. DTP, ulusal demokratik hareketin birliğini korudu. Bu bölüp parçalama oyunları bozuldu. Başarısız kaldılar. Şimdi her türlü baskıyı uygulayarak, tekrar DTP'yi Kürt ulusal demokratik hareketinden koparmaya çalışıyorlar. Olmazsa DTP içinde farklı eğilimleri, görüşleri çıkarmayı, DTP'yi kendi içerisinde parçalayıp, zayıflatmayı hedefliyorlar. Bunların hepsi oyundur. Doğru anlaşılıp görülmesi ve mutlaka bozulması gerekiyor.

Diğer yandan halka saldırıyorlar. Tabii bu oldukça önemli. Polisler, özel timler, yüzleri maskeli, sırtları üniformalı devlet görevlileri ellerinde silah, sokaklarda insan avlıyorlar. Evlerinin içinde, balkonlarda çocukları vurdular. Sokaklarda insanları kurşunladılar. Her türlü zehirli gazı kullanıyorlar. Göz önünde işkence yapıyorlar. Vuruyorlar, kırıyorlar, yaralıyorlar, sürüklüyorlar. Binlerce insan tutuklandı ve işkenceden geçiriliyorlar. Tutuklananlar üzerinde çok vahşi işkence uygulamalarını sürdürüyorlar. Zaten sokak ortasında işkence yapıyorlar. Demokratik tepkisini ortaya koyan insanlara, tutuklananlara nasıl davranacaklarını daha sokak ortasında uyguladıkları yöntemlerden anlamak mümkün. Tutukladıklarına çok daha fazla işkence uygulayacakları açık. Diyarbakır'ı, diğer şehir ve kasabaları neredeyse birer tutuklama kampına dönüştürdüler. Bununla halkı sindirmeye, korkutmaya çalışıyorlar. Gençlerin, kadınların özgürlük ve demokrasi mücadelesinde, serhildanın gelişiminde etkili olduklarını gördüler, onları korkutup geriye çekmeye çalışıyorlar. Oysa bu, çocuklar, gençler, kadınlar, yaşlılar toplumun her kesiminin katıldığı serhildan hareketi oluyor. Demokratik kitle eylemliliği oluyor. Bir hareket bu duruma geldiği zaman ona karşı yöneltilen baskı, saldırı daha fazla tepki doğuracaktır; daha çok demokratik hareketi geliştirecektir. Öyle pasifize olma durumunu yaratmayacaktır. Bütün bu saldırılarla, katliamlarla halkı korkutup, sindirip, pasifize etmek ve demokratik halk hareketini zayıflatmak çabası içindeler. Hedefleri budur. Bu da önemli bir durum. Tabii doğru anlaşılması, boşa çıkartılması gerekiyor.

Muş'taki katliam devletin intikam saldırılarının bir sonucudur

Bedel ağırdır. Şehitlerimiz çok ve Kürt halkı her gün şehit veriyor. Ama şu da açık ki; özgürlük ve demokrasi bedelsiz olmuyor. Kürt sorununun çözümü öyle kolay değil. İnkar ve imha sistemi gerçekten de ağır bir sistem oluyor. Tehlikeli bir sistem. Kolay çözülmüyor ve halkın kendisi bedel ödeyerek direnişini geliştirmedikçe de hiç kimsenin Kürt halkına bir şey vereceği yok. Bu, geçmiş pratik ile doğrulanmış bir olgudur. Kürt insanı ne kadar örgütlenmiş, mücadele etmiş, her türlü cesareti, fedakarlığı göstermiş ise Kürt halkı o kadar onurlu olmuş, şerefli olmuş, özgür yaşama yürümüş, örgütlenmiş, kendi sorununu çözülme kavuşturmuştur. Ama ne kadar örgütsüz, direnişsiz düşmüşse o kadar zayıflamış köleleştirilmiş, imha sürecine alınmış, zayıf düşürülmüştür. Bu noktada başkalarının Kürt halkına verdiği bir şey de yok. Bu da çok açık. Dolayısıyla halkın bütün zorlukları göğüsleyerek, bedeller ödeyerek, cesurca, fedakarca direnişini sürdüreceği, özgürlük ve demokrasi talebinden asla vazgeçmeyeceği, kendi kimliğine, kültürüne sahip çıkarak ve kendisini bu temelde örgütleyerek yaşayacağı bir gerçektir.

devamı 9'da

Elefteriya Furtolaki

Aynur Yaşlı

Özgürlük ve demokrasi serhildanlarla gelecektir

Amed'de başlayan ve giderek tüm Kürdistan'a, Türkiye'nin metropollerine yayılan demokratik serhildan konusunda her çevre kendi siyasi duruşuna göre bir değerlendirme yapmaktadır. Özellikle Türk basını, siyasi çevreleri ve devlet güdümlü kurumlar, inkar ve imha siyasetinin uzantısı gibi hareket etmektedir. Kürt halkının kahramanca direnişini karalamak için her türlü ahlak dışı yola başvurmaktadırlar. Yeminli PKK ve Apo düşmanı bazı Kürtler de Amed serhildanından sonra saldırılarını arttırmıştır. Newroz'da halkın kendi Önderliğine ve harekete büyük bir coşku ve kararlılıkla sahip çıkması, bu güçleri şok etmiş, şaşkınlığa uğratmıştır. Birkaç gün sonra Amed halkı, şehit cenazelerine görkemli bir biçimde sahip çıkıp, polisin saldırısına serhildanla cevap verince, bu güçlerin şaşkınlığı öfke ve korkuya dönüşmüştür.

Saldırıların büyüklüğü eylemin büyüklüğü ve siyasal sonuçlarının kapsamlı olmasının bir bir sonucudur. Bu eylemden sonra saldırıların çok yönlü artması kapsamlı değerlendirilip bundan sonra neler yapılması gerektiğinin ortaya konulması gerekir.

AKP'nin demokrasiden anladığı takiyecilik ve rantçılıktır

Kürt halkının Newroz referandumu ve Amed merkezli demokratik serhildanı, esas olarak Kürt sorununu çözmeyerek, inkar ve imha siyasetinde ısrar eden politikalara karşı halkın dil, kimlik, kültür ve siyaset yapma özgürlüğünü elde etme direnişidir. ***"Türkiye'ye demokrasi Kürdistan'a özgürlük"*** talebinin eylemsel dille ifade edilmesidir.

Halkımızın Önderliğe ve harekete açıkça sahiplenmesi ve demokratik serhildanını yükseltmesi; uluslararası komplodan sonra Önderliğimizin ve hareketimizin makul ve kabul edilebilir çözüm önerisine Türk devletinin cevap vermeyerek, Önderliğimizi ve hareketimizi zamana yayılmış çürütmeye uğratmak ve bu temelde inkarcı politikasını yeni biçimde sürdürmesine dur denilmesi olarak anlaşılmalıdır.

Halkımız inkar ve imha politikasına yıllarca çeşitli biçimlerde karşı çıktı. Bu politikanın Kürt sorununda çözümsüzlük olduğunu her fırsatta vurguladı. Bu politikanın çatışmaları şiddetlendirmekten başka sonuç vermeyeceğini çeşitli defalar dile getirdi. Amed serhildanı, bu seslere kulak tıkayanlara, hala demokratik çözüm için bir şans olduğunu ve Kürt sorununun ertelenmeden çözülmesi gerektiğini eylem diliyle bir daha hatırlattı.

Önderliğimiz, uluslararası komployla birlikte uzun yıllara yayılacak çatışma ortamını görerek, iki halkın kardeşçe yaşamasını sağlayacak demokratik birlik stratejisini halklarımızın önüne koydu. Bu amaca ulaşmak için Kürdistan ve Türkiye'deki demokrasi güçlerinin mücadele ederek üstlerine düşen sorumluluğu yerine getirmelerini istedi.

Hareketimiz çok makul çözüm yaklaşımını son 7 yılda ısrarla sürdürdü. Kürt halkı demokratik mücadele ile taleplerini hep dillendirdi. Bu konuda çözüm projelerimiz defalarca Türkiye ve dünya kamuoyuna sunuldu. Türk devleti, barış ve demokratik birlik çağrılarımıza hiçbir cevap vermedi. Önderliğimizin yakalanmasından sonra, zaman içinde örgütün tasfiye olacağını hesapladı. Politikalarını bu beklenti üzerine kurarak, inkar ve imha siyasetini yeni koşullarda sürdürme planlaması yaptı. 2002 yılı ağustos ayında dil kursları ve çok sınırlı Radyo, TV yayınına izin veren yasalar, inkarcılığın yeni koşullarda sürdürülmesi imkanlarını elde etmek için çıkarıldı. Çünkü iç kamuoyu ve AB ile ilişkiler böyle bir adım atmadan inkarcılığı yeni koşullarda sürdürmesine imkan vermiyordu. Öte yandan Kürt halkının, sorununun çözülmemesi karşısındaki sabrı kalmamıştı. 2 Ağustos yasaları halkın çözüm beklentilerini oyalamak ve zaman kazanmak için çıkarılmıştı.

Ecevit-Yılmaz-Bahçeli koalisyonunun çıkardığı bu yasalar Önderliğimizin belirttiği gibi, Kürt halkına hakaret anlamına gelmektedir. Ecevit-Yılmaz-Bahçeli hükümeti Kürt sorununa bir çözüm getiremeyince, Türkiye açısından siyasi, ekonomik, sosyal açılım sağlatamamış, bu nedenle hükümeti sürdürmesini gerektirecek bir neden kalmamıştı. Ecevit hükümeti artık iç ve dış politika ihtiyaçlarına cevap verecek durumda olmadığından, devlet için sürece cevap verecek hükümet olmaktan çıkmıştı. Bir taraftan ABD ve Avrupa'yı idare edecek, diğer taraftan halkın demokrasi taleplerini emecek bir hükümete ihtiyaç vardı. Nitekim AKP, ABD ile uyumlu politika izleyeceğini, AB'nin istediği yasaları çıkaracağını ve demokratik reformlar yapacağını iddia ederek hükümete geldi.

AKP, 1 Mart teskeresinin çıkmaması dışında ABD politikalarıyla uyumlu olmaya çalıştı. AB'nin bazı isteklerini karşılayarak ve gelecek için vaatlerde bulunarak, Türkiye'de kendisi dışında bir alternatif olmadığını ortaya koymaya çalıştı. AB'nin dayatmaları karşısında, doğrudan Kürt sorununu ilgilendiren konular dışında, ekonomik, sosyal, kültürel bazı yumuşamalar getiren yasalar çıkardı. Kürt sorunu konusunda, Ecevit hükümetinin 2002 ağustosunda çıkardığı yasaları gecikmeli biçimde pratikleştirme dışında hiçbir yasal yada pratik adım atmadı. Hatta "düşünmezseniz Kürt sorunu yoktur" diyerek, Kürt sorununa dolayısıyla demokrasiye nasıl baktığını ortaya koydu.

AKP hükümeti, demokrasi derken siyasal islamın önünü açmak, yandaşlarını ekonomik, siyasi ve idari olarak güçlendirmek olarak anlamış ve böyle bir pratik sergilemiştir. Siyasal islam dışında kalan belirli bir kesime de imkanlar sunarak kendisinin destekçisi yapmaya çalışmıştır. Kürt sorununu en iyi kendisinin bastırabileceğini vurgulayarak, Kürt halkının özgürlük talebini tasfiye etme karşılığında, iktidarına hoşgörü sağlamayı amaçlamıştır. Kürt halkını feda ederek, onun sırtından iktidarını sürdürmeyi esas almıştır. Bu durumun devam edemeyeceğini düşünen Önderliğimiz, defalarca hükümete mektup göndererek, Kürt sorununun çözüme kavuşturulmasını istemiştir.

Hareketimiz defalarca çağrı yaparak Kürt sorununa çözüm bulunması gerektiğini vurgulamış, aksi durumda tek taraflı ateşkesin devam edemeyeceği belirtilmiştir. Demokratik çözüm için 5-6 yıldır sürdürülen tek taraflı ateşkes fırsatı değerlendirilmediği gibi, bu yıllar Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesi için kullanılmak istenmiştir. Ne var ki AKP hükümeti bu uyarıları dikkate alacağına Özgürlük hareketini tasfiye etmek için yeni hamleler yapmaya başladı.

1 Haziran atılımı Kürt inkarcılığına karşı geliştirilmiştir

Kürt inkarcılığını normalleştiren bir siyasal ortamın kabul edilmeyeceğini AKP hükümeti çok iyi bilmesine rağmen bazı işbirlikçi Kürtleri kullanarak Özgürlük hareketinin zayıflatılıp tasfiye edileceğini düşünmüştür. Kürt özgürlük hareketini tümden tasfiye etme konseptine karşı direnileceği açıktır. Kürt halkının, Kürt sorununda çözümün gerçekleşmediği bir siyasal ortamın normalleştirilmesini kabul etmesi söz konusu olamazdı. Devlet ve siyasal partiler, *"biz atacağımız adımları attık, yapacağımız şeyleri yaptık"* diyerek inkarcılığın yeni biçimde kabul ettirilmesini açıkça dayatmaktadırlar. 2004 1 Haziranı'nda HPG'nin tek taraflı ateşkesi kaldırması, ortaya koyduğumuz inkarcılığın bu biçimde normalleştirilmesine karşı dur demek içindi. Çünkü Kürt özgürlük hareketi 35 yıldır Kürt inkarcılığını normalleştiren politikalara karşı mücadele vermektedir. 1 Haziran meşru savunma hamlesi de bu anlayışla başlatılmıştır.

Hükümet, 1 Haziran Hamlesi karşısında, Özgürlük hareketini tasfiye etmek için yeni bir konsept devreye sokmuştur. 2004 yılından önce Güney Kürdistan'ı tanımayan hükümete, ABD tarafından "PKK karşıtı Kürtlerin önünü açar, Güney Kürdistan federasyonuyla iyi geçinirsen, PKK'nin tasfiyesini daha kolay gerçekleştirirsin" denilmiştir. Böyle yaptığında, ABD ve Güney Kürdistan'daki siyasi güçlerin (KDP-YNK) desteği alınacağı söylenmiştir. PKK ile bir Kürt çözümünü kendi çıkarına görmeyen güçler, koşulları konulan böyle bir konsepte destek vermişlerdir. Böyle bir konsepte Türkiye'de ve Kürt çevreleri içinde ideolojik nedenlerle destek verenler de olmuştur. Bunun sonucu AKP, Kürt realitesini tanıyorum diyerek içerde ve dışarıda çeşitli güçlerin desteğini alarak, PKK'yi tasfiye edebileceğini düşündüğü konsepti devreye sokmuştur.

2005 yılında Türk basınının "Apo'yu ve PKK'yi bırakın, yoksa Türkiye'de kabul edilmezsiniz" biçiminde başlattığı kampanyayla Kürt halkına ve siyasi kadrolarına psikolojik baskı yapılmıştır. Türk basını bunu birinci görevi kabul etmiş ve her fırsatta bu konuyu işlemiştir. Bu kampanya içinde "Apo ve PKK düşmanı olsun da kim olursa olsun" düşüncesiyle, milliyetçi ve devletçi düşüncede olan Kürtler de kullanılmıştır. Bu milliyetçi Kürtlerin Kuzey Kürdistan'da bir varlığı olmadığından ve PKK karşısında KDP ve YNK'nin desteğini alarak yaşamayı esas aldıklarından, Güney Kürdistan eksenli bir yaklaşım içindedirler. Bu nedenle, Güney Kürdistan'a esnek yaklaşması karşılığında Kürdistan özgürlük mücadelesinin tasfiyesi için AKP'nin uyguladığı konseptin işbirlikçiliğini yapmaktadırlar. AKP, bu tür Kürtlerin desteği ve demokratik siyasal alan üzerinde yürütülen ideolojik ve siyasi baskı ile Kürt özgürlük hareketini tasfiye edeceğine inanmıştır.

Türk ordusu da AKP, PKK'yi tasfiye edebilecekse, bu konsepti desteklenir bulmuştur. Bu konseptle bir taraftan askeri, siyasi baskı ve psikolojik savaş, diğer taraftan da hain Kürtlerin saldırıda kullanılmasıyla hareketimizin tasfiyesi ve Önderliğimizin İmralı'da çürütülmesi amaçlanmıştır.

Referandum kampanyasıyla halk inkarcı rejime büyük darbe vurmuştur

2005 yılında *"Kürt Halk Önderini siyasi iradem olarak benimsiyorum"* hamlesiyle inkarcı sistemin Apo'suz ve PKK'siz Kürt siyaseti yaratma hamlesi bir mücadele içine girmiştir. Halkımız, inkarcı rejimin Kürt halkının iradesi olan Önderliğini ve Özgürlük hareketini tasfiye etme politikasını bir irade kırma hareketi olarak görmüş ve Önderliğine, dünyada hiçbir öndere olmadığı kadar sahiplenmiştir. Türk devletinin içeride ve dışarıda aldığı destekle Kürt halkının iradesini kırma ve inkarcılığını yeni koşullarda bir sisteme kavuşturma çabasına karşı halkımız, mücadelesini yükselterek cevap vermiştir. HPG'nin meşru savunmasının da bu irade kırmaya karşı bir mücadele olduğunu çok iyi anlayarak, demokratik mücadelesiyle bu direnişi güçlendirmiştir. Şehit cenazelerine her yerde on binlerle katılarak Kürt sorununun bastırılma ve inkarla tasfiye edilmesine karşı koyacağını, iç ve dış kamuoyuna duyurmuştur. Cenazelere sahip çıkarak, askeri operasyonlarla Özgürlük hareketinin tasfiye edilmesine izin verilmeyeceği mesajını vermiştir.

2005 yılında irade kırma saldırılarına karşı Gemlik'te *"Kürt Halk Önderi siyasi irademdir"* kampanyasına ivme kazandırması, mücadele açısından önemli bir hamleydi. Bazı çevrelerin mücadelesiz bir şey kazanılmış gibi, bu eylemi engelleme çabalarına karşı konulması, demokratik serhildan çizgisinin gelişmesi açısından önemli bir kararlılıktı. Gemlik yürüyüşü, halkımızın Önderliği için her fedakarlığı göze alacağının kanıtı olmuştur. Eğer Gemlik yürüyüşü öncesi ve sonrası "bu eylemin zamanı değildi" biçiminde tartışmalar yapılmasaydı, daha Gemlik yürüyüşü sonrası Kürdistan'ın tümünde Önderliğe sahiplenen eylemler gelişecekti. Halkımızda bir kararsızlık yokken, bir kısım çevrede dillendirilen eylemle ilgili negatif söylemler, halkımız içinde eylemlerin devam ettirilmesi konusunda tereddütü ortaya çıkarmıştır.

Gemlik yürüyüşüyle halkımız, demokratik serhildanı geliştirerek, Kürt sorununda tıkanma yaratan çözümsüzlük politikasına karşı demokratik çözümün yolunu açacağını göstermiştir. Şemdinli'de Umut kitapevi sahibi Seferi Yılmaz'a yönelik eylem yapanların yakalanması, halkımızın

"Halkımız inkar ve imha politikasına yıllarca çeşitli biçimlerde karşı çıktı. Bu politikanın Kürt sorununda çözümsüzlük olduğunu, çatışmaları şiddetlendirmekten başka sonuç vermeyeceğini defalarca dile getirdi. Amed serhildanı bu seslere kulak tıkayanlara, hala demokratik çözüm için bir şans olduğunu ve Kürt sorununun ertelenmeden çözülmesi gerektiğini eylem diliyle bir daha hatırlattı"

"2006 Newrozu'nun Önderlik Newrozu haline getirilmesinin amacı, Türkiye'yi inkarcılıktan vazgeçirip makul çözüm projesini kabul ettirmektir. Tüm Kürdistan'da Newroz'un Önderliği sahiplenme serhildanları haline gelmesi, inkar ve imhada ısrar edenlerin yürüttükleri politikaya vurulmuş bir darbedir. Tasfiye edebileceklerini sandıkları Önderliğin ve hareketin tüm canlılığıyla inkarcılığın karşısına çıkmasıdır"

Gemlik yürüyüşünde ortaya koyduğu kararlılığın sonucudur. Halkımız 1992 yılından sonra uygulanan kirli savaşa bir daha geçit vermeyeceği kararlılığını Şemdinli'deki tutumuyla inkarcı sisteme hatırlatmıştır. Şemdinli, Gever ve Hakkari serhildanları, Kürt halkının özgürlük özleminin kirli savaş ve inkarcılıkla bastırılamayacağını haykıran ve yeni serhildanlar döneminin başladığını ortaya koyan eylemler olmuştur. Bu eylemler de tüm Kürdistan halkını etkilemiş ve serhildanların tüm Kürdistan'a yayılması eğilimi gelişmiştir. Bu serhildanlarda Önderliğe açık sahiplenilmesi ve kararlı bir duruş gösterilmesi halkın yeni serhildan çizgisinin gelişmesinde önemli rol oynamıştır.

Şemdinli, Gever ve Hakkari'de yurtsever orta sınıfın iş yerlerine bombalar konularak, bu kesimlerin meşru savunmaya karşı çıkmasını sağlama oyunu birçok bombalama olayına karışan kontrgerilla elemanlarının yakalanmasıyla boşa çıkarılmıştır. Şemdinli halkının bu kahramanca karşı koyuşunun özel savaş eylemlerinin biçimlerinden birini etkisiz hale getirmesi, demokrasi karşıtlarının ve inkarcılığı kirli savaşla sürdürenlerin direncini zayıflatmada önemli bir rolü oynamıştır. Çünkü bu tür kirli savaş yöntemlerinin etkisiz hale getirilmesi, Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın sonunun başlangıcı olmuştur. Özel savaşın Türkiye'de tartışılır hale getirilmesi, kirli savaşı yürütenlerin moralini zayıflatırken, halkımızın mücadele gücünün artmasına yol açmıştır.

Şemdinli'de başlayan eylemlerin demokrasi mücadelesi açısından geliştirilip süreklileştirilmesi gerekirken, Gemlik yürüyüşünde olduğu gibi negatif tartışmalarla eylemlerin gelişmesi konusunda tereddütler yaratılmıştır. Kürt sorununda inkarcılıkta ısrar edip çözümü engelleyenler ancak mücadele ile geriletilebilecekken hükümetin boş vaadlerine kulak verilmesi, bu dönemin olumsuz olarak değerlendirilebilecek yaklaşımlarıdır. İnkarcılığı temel politika olarak benimseyenler ve yürütenler, AKP hükümeti eliyle Kürtleri oyalama taktiğini bu tür eylemlerde de uygulamışlardır. Türk inkarcılığının düzeyini anlayamayanlar, AKP hükümetinin Kürt demokratik siyasal alanına kısmi liberal yaklaşım göstererek, halkın eylemlerini önleme politikasını göremeyenler, bu taktiğin oyununa gelmektedirler. Nitekim Şemdinli serhildanlarının yaygınlaşmasının engellenmesi böyle sağlanmıştır. Bu eylemler sürecinde, devlet ve AKP içinden kimi çevrelere eylemlerin durdurulmasının doğru olacağı yönünde telkinler yapılmıştır.

Meşru savunma direnişinin gündeme gelmesine, demokrasi mücadelesinde demokratik eylemlerin etkin hale getirilememesi yol açmışken; meşru savunmanın inkarcılığı boşa çıkarmak için yeniden başlatıldığı bir dönemde, halkın demokratik eylemlerinin geliştirilmemesi, sadece ve sadece inkarcılığı normal bir siyasi düzen gibi kabul etmek ya da ettirmek isteyenlerin isteğini karşılamak olur. Halbuki devletin Şemdinli'de olduğu gibi, bu tür kirli işlerinin ortaya çıkması halkın gücünü demokrasi mücadelesinde değerlendirmek için büyük bir fırsattır. Dünyanın her yerinde demokraside önemli gelişmeler, demokrasi düşmanlarının uygulamalarına karşı halkın etkin ve kararlı mücadelesiyle ortaya çıkmıştır. Kürdistan'da özel savaş ve onun kirli işleri esas yönetim tarzı olduğundan, belirtilen bu gerçek Kürdistan için daha fazla geçerlidir. Türkiye cumhuriyeti hükümetlerinin insaflarına kaldığında, inkarcılıktan vazgeçilmeyeceği açıktır. Türkiye'de ancak Kürt halkının özgürlük mücadelesinin ezilmeyeceğinin kanıtlanması durumunda demokratik çözüm gündeme gelir. Yoksa ne herhangi bir hükümetin liberal söylemleri ne de AB'ye girme politikası Türkiye'yi inkarcılıktan alıkoyar. Hatta bu tür hükümetler ve Avrupa ile ilişkiler inkarcılığı sürdürmek için değerlendirilir. Nitekim AKP hükümeti ve AB ile ilişkiler, inkarcılığı yeni koşullarda sürdürmek için değerlendirilmek isteniyor.

Amed demek Kürdistan halkı demektir

Şemdinli, Gever, Hakkari serhildanları, 2006 Newrozu'nun Önderliğe sahiplenme Newrozu haline geleceğini önceden gösteriyordu. Uluslararası komplo, Önderliğimizi esaret altına alıp Kürt halkının iradesini kırmayı amaçlıyordu. Çünkü Önderliğine sahiplenmeyen bir hareket, ya komplonun politikasını kabul etmiş ya da karşı çıkamaz düzeyde zayıflamış ve etkisiz hale gelmiş olurdu. Önderliği saf dışı etme ile ona sahiplenmenin çok önemli siyasal sonuçları vardır. Özellikle en makul siyasi çözüm öneren Önderliğimizin saf dışı edilmek istenmesi, inkarcı politikalardan vazgeçilmediğinin en büyük kanıtıdır. Kürt Halk Önderi çözüm önünde engel olmak bir yana, aksine çözüm için bir şanstır. Türkiye'de Kürt sorununun çözümü önünde tek engel milliyetçi, devletçi politika izleyenlerdir.

Eğer Önderlik üzerinde baskı varsa, bu, inkarcı politikadan vazgeçilip çözüm yoluna girilmediğinin kanıtıdır. Meşru savunma hamlesi ve halkın serhildanları da bu inkarcı politikayı kırmak için geliştirilmektedir.

2006 Newrozu'nun Önderlik Newrozu haline getirilmesinin amacı, Türkiye'yi inkarcılıktan vazgeçirip makul çözüm projesini kabul ettirmek olarak konulmuştur. Nitekim başta Amed olmak üzere Kürdistan'da Newroz'un Önderliğe sahiplenme serhildanları haline gelmesi, inkar ve imhada ısrar edenlerin yürüttükleri politikaya vurulmuş bir darbedir. Tasfiye edebileceklerini sandıkları Önderliğin ve hareketin tüm canlılığıyla inkarcılığın karşısına çıkmasıdır. Türk halkına ve dünyaya "bitireceğiz" diye yansıttıkları hareketin, daha güçlü biçimde karşılarına çıkmasının şokunu yaşamışlardır.

Ne var ki Newroz karşısında imha ve inkar siyasetinin sonuçsuzluğunu görme yerine, imha operasyonlarını daha da sıklaştırmışlardır. 14 arkadaşın şehadeti bu kapsamlı operasyonların sonrası yaşanmıştır. Newroz'da demokratik çözüm isteyen halkımız, çözüm değil, ezmeyi önüne koyan bu politikaya tavır koymak için cenazelere sahip çıkmıştır. Ne var ki inkarcı ve imhacı güçler, bazı özel günler dışında Amed'de halkın eylemliliklerine izin vermemeyi ve saldırılarla dağıtmayı bir alışkanlık ve irade kırma politikası haline getirdiklerinden, bu defa da halka saldırmışlardır. Amed'de yıllarca bu politika izlenmiştir. "Burada serhildan yaptırmayız" tutumunu her fırsatta halka şiddetle saldırarak göstermişlerdir. 14 arkadaşın şehadetine halkın kitlesel biçimde katılımı da yine eski alışkanlıkla hazmedilmemiş, Amed'de böyle bir sahiplenişin önlenmesi ve kırılması için saldırıya geçilmiştir. Böylece Newroz'da halkın Önderliğine ve Özgürlük hareketine sahiplenmesi karşısında bir şey yapamayanlar, bu saldırıyla Newroz'un intikamını almak istemişlerdir. Newroz'un etkisini böylece kıracaklarını düşünmüşlerdir. Yapılan saldırıya halk boyun eğmeyince, saldırıyı daha da şiddetlendirmişlerdir. Buna karşı halk da boyun eğmeyerek serhildanını geliştirmiştir. Artık saldırılara boyun eğmeyeceğini ortaya koyarak, 2006 Newrozu'nun ruhuyla direnişini yükseltmiştir. Böylece Kürt sorununda çözümsüzlüğü çözüm görenlere bu politikanın çıkmaz bir yol ve boşuna bir direniş olduğu gösterilmiştir.

Kürt gençleri başta olmak üzere halkın Amed'de serhildanı yükseltmesi, vücutlarını kurşunlara siper ederek polisi mahallelere sokmaması, Kürt halkının inkar ve imha siyasetine karşı direneceğinin bir daha ilan edilmesi olmuştur. Kürt halk Önderi ve PKK'nin, bu halkın iradesi olduğunu, dolayısıyla bu irade ezilerek değil, kabul edilerek demokratik birliğin sağlanabileceği, bir kez daha Türkiye ve dünya kamuoyuna deklere edilmiştir.

Amed demek Kürdistan halkı demektir. Kürdistan halkının ne istediği Amed'in ne istediğidir. Dolayısıyla siyasi mesajı hiçbir tartışmaya yer verilmeyecek kadar açıktır. Bu serhildan her şeyden önce Kürt sorununun çözümsüz olarak ortada durduğunu daha açık biçimde dışa vurmuştur.

Amed halkının tutumu tüm Kürdistan halkı tarafından benimsenmiştir. "Amed halkı yalnız değildir" sloganıyla diğer şehirlerde de serhildanlar yükseltilmiştir. Tüm Kürdistan halkı tarafından Amed halkının mücadelesine ve taleplerine sahiplenilmesi, demokratik uluslaşmanın derinleşmesinin de ifadesi olmuştur. Demokratik uluslaşma bir halkın toplu biçimde demokrasi mücadelesini verme bilincinin yükselmesi anlamına gelmektedir.

28 Mart'ta başlayan serhildanlar, Kahramanlık Haftası ve ***Agit*** ruhuna uygun biçimde kahramanca yürütülmüştür. Agit ruhu ezilmeyen direniş ruhudur. Özgürlük ruhuyla direnişin sürekliliğidir. Sadece Amed'de 10 şehit ve yüzlerce yaralı verilmesine rağmen bu direniş kırılamamıştır. Polisin saldırısı çok şiddetli olmuştur. Daha fazla ölümü siyasi olarak göze alamadıkları için, yaralamayı esas alan bir saldırı yürütülmüştür. Nitekim yüzlerce yaralama yaşanmıştır. Yalnız Amed'de değil, diğer şehir ve kasabalarda da ölümler dışında birçok yaralı vardır. Söylendiğinin aksine, devlet ve polis yumuşak değil, çok sert bir saldırı yürütmüştür. Sadece 3 çocuğun öldürülmesi bile saldırının şiddetini ve pervasızlığını ortaya koymaktadır. Bu bilanço yumuşak yaklaşım gösterildiğini değil, çılgınca bir saldırıyı kanıtlar.

Dünyanın herhangi bir ülkesinde halk bu düzeyde her şehirde direnişe geçse, buna karşı devlet de çocuk kadın ayırımı yapmadan insanları öldürse, o devletin meşruiyeti tartışılır. Nitekim birçok ülkede bu direnişin çok azı gösterildiğinde ve bir iki ölü ortaya çıktığında hükümetler yıkılıp yeni bir hükümet iktidara gelmektedir. Özcesi dünya böyle bir saldırı karşısında ayağa kalkardı. İnkarcılığı ve Kürt'ü öldürmeyi kendine hak gören Türkiye, izlediği bu politikadan vazgeçip demokratik açılıma yöneleceğine, "benim Kürt'ü ezme hakkım vardır, herkes bu hakkımı kabul etmelidir" yaklaşımı içine girmesi, inkarcılığın Kürt halkına bakışının ne olduğunu bir daha göstermektedir.

Bu direnişin Kürt halkı ve devlet açısından ortaya çıkardığı sonuçlarının değerlendirilmesi, önümüzdeki dönemde halkın demokrasi mücadelesini nasıl yürütmesi gerektiğini ortaya koymada yol gösterici olacaktır. Amed serhildanı, önümüzdeki sürecin siyasal gelişmelerini de belirleyecektir.

Ya çözüm olur ya da direniş demokratik bir çözüme kadar devam eder

Bu direniş her şeyden önce Önderliğimizin iki yıl önce ortaya koyduğu yol ayrımına gelindiğinin çok somut olarak ortaya çıkmasıdır. Yol ayırımına Kürt özgürlük hareketinin demokratik çözüm çağrısına cevap verilmemesi nedeniyle gelinmiştir. Demokratik çözüm çağrılarına ezme ve çürütme politikalarıyla cevap verilmiştir. Bu politika karşısında Önderliğimiz ve hareketimiz ya çözüm için adım atılır ya da direniş yeniden başlar, diyerek yol ayırımına gelindiğini hatırlatmıştır. Türk devleti ve onun yeni hükümeti AKP, çözümsüzlükte ısrar edince, halkın direniş hakkı doğmuş ve inkarcılığa karşı yeni bir mücadele dönemi başlatılmıştır. Hiç kimse neden meşru savunma, neden halk serhildanı başladı diyemez. Böyle bir soru sormanın hiçbir meşru ve haklı yanı yoktur. Bu soruyu ancak inkar ve imha siyaseti yürütenler ya da bu siyasetin işbirlikçileri söyler. Bu politikaya teslim olmadan ve irade kırılması yaşamadan halkın bu direnişine karşı çıkılamaz. Bu direniş olmasın demek, inkarcılığa ve çürütme politikasına teslim olmaktır. İnkarcılığın, normal ve bozulmaması gereken bir siyasal ortam olarak kabul edilmesi ya da bunun kabul ettirilmesi inkarcılığı meşrulaştırmaktır. Zaten inkarcı rejim yüz yıldır inkarcılığı meşru ve normal bir düzenmiş gibi kabul ettirme, buna karşı her direnişi de suç olarak gösterme çabası içinde olmuştur. İnkarcılığın istikrarlı biçimde yürütülmesine karşı gösterilen her direniş suçlu ilan edilip ezilmek istenmiştir.

Amed direnişinden sonra, "inkarcılık yürüyordu, sessizlik ve siyasi istikrar vardı, bunu neden bozuyorsunuz?" diye saldırıya geçilmiştir. Burada ifade edilen istikrar inkarcılığın istikrarıdır. Barış ortamı ise inkarcılığın kendi politikasını kabul ettirmesi ve buna karşı güçlü itirazların ortaya çıkmaması olarak anlaşılmıştır. Güçlünün kendini kabul ettirip, haksızlığını normalleştirmesi barış ve istikrar; bunu bozmak ise suç ve huzuru bozmak olarak değerlendirilmiştir.

Kürt özgürlük hareketini 2004 1 Haziran yol ayırımına getiren etken, 1970'lerde inkarcılığı normalleştirme politikasının bugün yine dayatılması olmuştur. İnkarcılığın, ya teslimiyet ya ölüm politikasına karşı ya çözüm bulursunuz ya da direniş başlar kararlılığıdır. Bu kararlılık, inkarcılıkla imha edilmek istenen bir halkın özgürlük ve demokrasideki kararlılığıdır. İnkarcılığın yeni koşullarda sürdürülmesinin gerçekleştirilmek istendiği yoldan çıkıp, direniş, özgürlük ve çözüm yoluna girmek, meşru, haklı ve kutsal bir tutumdur. İki yıl önce bu yol ayırımına girilmiş, 2006 Newrozu ve Amed serhildanıyla çözümsüzlüğün kabul edilmeyeceği, hiçbir tereddüte yer bırakmayacak düzeyde ortaya konulmuştur. Artık ya çözüm olur ya da bu direniş demokratik bir çözüme kadar devam eder.

Birkaç saatlik yayın ve asimilasyonun kaldırılmasını değil de devamını meşrulaştıran dil kursları ile Kürt sorununun çözüldüğünü hiç kimse iddia edemez. "Bundan fazla yapacağımız bir şey yoktur; en fazla dil kurslarını ve yayınları biraz daha geliştiririz" politikası içinde olmak, inkarcılıkta ısrarın ifadesidir. Kürt sorununun çözümsüzlüğü 2004 1 Haziran yol ayırımını ve bu serhildanları ortaya çıkarmıştır.

Kürt sorunu çözülmüştür ya da böyle bir çözüm iradesi ortaya konulmuştur denilemez. Böylece bir niyet de politika da uygulama da ortada yoktur. Dolayısıyla bu eylemler haklıdır ve yerindedir. Hatta geç kalınmıştır. Demokratik mücadelenin yükseltilmesinin gecikmesi inkarcılığın sürmesine yol açarak, zaman kaybına neden olmaktadır. Zaman kaybetmek Türkiye'de Kürt halkına da çok şey kaybettirmekte, hatta demokratik birlik çözümü yerine milliyetçi eğilim başta olmak üzere başka arayışların ortaya çıkması ve sorunun çıkmaza girmesi durumu gelişmektedir.

Bu eylemlerin demokratik açılımların olduğu bir süreçte, bu demokratik açılımı yapan AKP'nin önünü kesmek için yapıldığının söylenmesi ise bir yalan, çarpıtma ve demagojidir ya da AKP'nin yaptığı illüzyonun etkisinde kalmaktır. AKP'de varolan irade, Kürt sorununu çözme yönünde değil, Kürt özgürlük hareketini tasfiye etme yönündedir. AB'nin desteğini almak için bazı sınırlı ekonomik ve siyasal reformlar yapılmıştır. Bunların içinde Kürt sorununun çözümünü ilgilendiren adımlar yoktur. Kürt inkarcılığını sürdürmede Avrupa ve dış kamuoyunun sessiz onayını almak için kullandığı bazı değişiklikler vardır. AKP hükümetinin Kürt sorununu çözme gibi bir politikası yoktur. Hükümetini devam ettirtmek için Kürt halkını feda etme ve Özgürlük hareketini tasfiye etme konsepti uygulayan bir iradesi vardır.

AKP'ye Kürt sorununu bastırması için rol verilmiştir

AKP hükümeti iç ve dış politikada tıkanan ve Türkiye'nin ihtiyacına cevap vermeyen hükümetlerin alternatifi olarak iktidara getirildi. Bu alternatif olma içinde ve rolünde Kürt halkının özgürlük ve demokrasi taleplerini sınırlama ve etkisizleştirmek de bulunmaktadır. Bu konuda şimdiye kadar bir rol oynadığı kesindir. Yerel seçimlerde tüm devletin (bütün subayları ve polisler de AKP'ye oy vermiştir) ve düzen partilerinin toplu olarak AKP'ye oy vermesi ve AKP ile Kürt demokratik siyaset alanının sınırlandırılmak istenmesi, AKP'nin rolünün ne olduğunu ortaya koyması açısından çarpıcı bir örnektir. Askeri darbelerin ve şiddetle bastırma imkanlarının sınırlandığı bir ortamda, AKP eliyle Kürt özgürlük hareketinin etkisizleştirilmesi politikası uygulanmaktadır. 12 Eylül'de askeri rejimin tüm laiklik söylemlerinin tersine, islamı Kürt özgürlük hareketine karşı kullanmıştır. 1990'lı yıllarda Kürt halkının demokratik devriminin bastırılması için hizbikontra açıkça kullanılmıştır. Rejimin ideolojik olarak en fazla karşı çıktığı radikal siyasi islamı kullanması, inkarcılığın Kürt özgürlük hareketini tasfiye etmede her aracı kullanacağının kanıtıdır. Refah partisinin yükselişinin önünün açılmasını sağlayan yine Kürt inkarcısı bu rejimdir, bu devlettir. Refah partisi kendisini tam kullandırmak istemeyince de alaşağı edilmiş ve içine operasyon düzenlenmiştir. AKP hükümeti bu sürecin ürünüdür. Bugün AKP Kürt halkının özgürlük mücadelesini bastırmada bir araç olarak kullanılmaktadır. Hizbullah askeri yöntemle kullanılmıştır. AKP'ye ise siyasi yöntemle bu karşıtlık yaptırılmaktadır. Eğer AKP hükümetinin Kürt sorununu bastırmada bir rolü kalmadığı görülürse, bu durum aynı zamanda AKP hükümetinin sonu olacaktır. AKP'ye Kürt sorununu çözmesi için değil, bastırılması için rol verilmiştir. Ordu, askeri olarak bastırma; AKP ise siyasi olarak bastırma rolü üstlenmiştir. Halkın direnişi AKP politikalarını boşa çıkarıp yüzünü teşhir edince, AKP ile ordunun bir bütün olarak devlet politikalarındaki örtülü birliği yerine açık birliği gündeme gelmiştir. Halk, AKP'nin çürütme politikasına boyun eğseydi, iyi polis kötü polis rolü devam edecekti. Ancak Kürt halkının direnişi yükselip de çözüm konusunda her gücün tutumunun netleşmesi dayatılınca, AKP hükümetinin sahte yüzü, yani bazı yasal düzenlemelerle

"1 Haziran kararı inkarcılığın normalleştirme politikasına karşı bir cevaptır. İnkarcılığın ya teslimiyet ya ölüm politikasına karşı ya çözüm bulursunuz ya da direniş başlar kararlılığıdır. Bu, inkarcılıkla imha edilmek istenen bir halkın özgürlük ve demokrasideki kararlılığıdır. İnkarcılığın sürdürülmesine karşı çıkıp, direniş, özgürlük ve çözümü dayatmak meşru, haklı ve kutsal bir tutumdur"

Kürtsüz demokrasiyi ortaya çıkarıp bunu içerde ve dışarıda kabul ettirme oyunu açığa çıkmıştır. AKP'nin bugün herkesten milliyetçi kesilmesi gerçek kimliğinin dışa vurumudur. AKP'nin tek kaygısı hükümetini ayakta tutma, siyasi ve ekonomik rant üzerinde oturmaya devam etme kaygısıdır.

AKP'nin Güney Kürdistan federasyonuyla iyi ilişki sürdürmek istemesi ve Kerkük dışında mevcut statüyü kabul edebileceğini ortaya atması, Kürt sorununda çözüm politikası olması nedeniyle değildir. Bir taraftan ABD'nin Ortadoğu politikasıyla uyumlu hale gelmek istemesi, diğer taraftan Güney'deki federasyon oluşumu için yapacağı bir şey kalmaması AKP'yi mevcut reel durumu kabul edip, bunun üzerinden politikasını geliştirmeye yöneltmiştir. Sadece AKP değil, tüm devlet ve sözcüleri de kırmızı çizgilerinin kalmadığını itiraf etmiştir. Bugün Güney'e yönelik bir AKP politikası değil, nüans ve tarz farklılıklarıyla bir devlet politikası izlenmektedir.

Halkların direnişi karşısında zalimlerin değişmez kanunu zor ve baskı uygulamaktır

AKP Kürt dostu falan değildir. Parti içindeki bazı Kürtler Kürt özgürlük mücadelesine karşı kullanılmaktadır. Zaten MHP ya da CHP gibi bir duruş ve yapılanma ile Kürt halkı üzerinde politika yürütmeleri söz konusu olmazdı.

Güney federasyonuna karşı reel politik durumun dayatılması nedeniyle esnek yaklaşması, işbirlikçi, Apo ve PKK düşmanı Kürtlere sıcak bakması, Kürt politikasında olumlu bir duruşu olduğu anlamına gelmemektedir. Aksine, tasfiyeci politikanın en etkili siyasi aracı olma konumundadır. Böyle bir işlevle yüklü olarak Özgürlük hareketine karşı mücadele etmektedir.

Bazı milliyetçi Kürtlerin, Güney Kürdistan ve KDP'yi eksen alarak siyasi tutum içine girip, AKP'yi sevdirme ve Kürt halkına yutturma çabaları söz konusudur. Dün KDP ve YNK, PKK karşıtlığı temelinde devletle nasıl işbirliği yürütmüşse, bugün de bazı işbirlikçi hainler, Apo ve PKK karşıtları da AKP hükümetiyle benzer ilişkiyi sürdürmektedirler. KDP'nin Güney'de bu politikayla güç olduğunu düşünen bu gafiller de PKK karşıtlığı temelinde Kuzey'de güç olmayı hesaplamaktadırlar. Bütün Kürtleri KDP'nin hizmetine koşturma temelinde, Kuzey Kürdistan'daki özgürlük mücadelesini arkadan hançerlemeyi görev bilmişlerdir.

Bu çevreler Amed serhildanını sahiplenip Kürt sorununa çözüm söyleminde bulunmak yerine, AKP'nin sözcülüğüne soyunmuşlardır. Başbakanın, sorun Kürdistan'sa kadın çocuk da olsa öldürürüz, söylemine şiddetle karşı çıkıp AKP'ye tavır alacaklarına, AKP'yi Kürtlerin desteklemesi gerektiğini söyleyen gafiller bulunmaktadır. Bunlar AKP'nin Güney Kürtleriyle uyumlu olma ve Kürt işbirlikçiliğinin önünü açarak PKK'yi tasfiye etme planında rol verilen aktörler oldukları için bu tutumu göstermişlerdir. Bunlar için AKP hükümetinin Kuzey Kürdistan'da ne düşünüp düşünmediği önemli değildir. Eğer KDP'ye daha yumuşaksa, Kürt halkının Özgürlük mücadelesini bastırmasına göz yumulur. İçlerinde bazı gafiller bulunsa da çoğunluğu zaten yeminli Apo ve PKK düşmanı olanlardır. Başka bir tutum beklenemez. Bunlar, 1970 yılında, Apocu hareketin ilk çıktığı dönemde, Kürt ağalarına, işbirlikçiliğe ve ihanete karşı mücadele sürecinde ve 15 Ağustos Atılımı döneminde de benzer tutum takınmışlardır. Önderliğin esaretinden önce, çok açık karşı çıkma güçleri olmadığı için bu karşıtlığı alttan alta yapmışlar; Önderlik esaret altına alınınca düşmanlıklarını açık hale getirmişlerdir.

Devletten daha çok bu Kürt işbirlikçilerinin Amed serhildanına saldırması ve bu kutsal direniş hakkında tereddüt yaratmaya çalışmaları, içlerine yerleşmiş ihanetin ve işbirlikçiliğin iflah olmazlığıyla ilgilidir. Bazıları da yaşadıkları siyasal körlük ya da bazı çevrelerin pohpohlaması ile, sözde PKK'nin şiddetini bitirme kahramanlığını elde etme işgüzarlığı içindedirler.

Türkiye basını, yazar çizer takımı ve bazı sivil toplum örgütleri de bu dönemde tam bir AKP işbirlikçiliği ve borazanlığı yapmışlardır. Bunlar da "AKP bazı siyasi açılımlar yaptı, AB'ye girmek istedi, ama PKK bunu sabote etmek için bu eylemleri yaptırdı" diyerek, eylemlerin dayandığı zemini ve amaçlarını bilinçli biçimde çarpıtmak istemişlerdir. Bu yazar, çizer takımı Kürt inkarcılığının yasal ve fiili olarak devam ettiği siyasi düzeni normal görmektedirler. Bu nedenle inkarcılığın istikrar ve ciddi bir karşı koyuş olmadan varlığını sürdürmesini Türkiye'nin bir hakkı olarak görmekte ve bunu kabul etmeyen Kürt halkının eylemini terör olarak değerlendirmişlerdir. Serhildanların meşru olmadığını ve ezilmesi gereken eylemler olduğunu kanıtlamak için bin dereden su getirmişlerdir. AKP hükümetine yakın yazarlar ise AKP hükümetinin Kürt düşmanı yüzünü gizlemek ve Demirel gibi demokrasi demagogları olduğunun açığa çıkmasını engellemek için halkın eylemine saldırmışlardır. Aslında AKP'nin yüzünün açığa çıkmasını engellemek için bu olayların nedenlerini gündemleştirmeden özenle kaçınmışlardır. Liberali de islamcısı da Kürt sorununun çözümsüzlüğünün bu tepkiyi getirdiğini görme yerine, AKP sahte demokratlığını gerçek gibi gösterip halkın eylemlerinin meşruiyetine ve haklılığına saldırmışlardır. Kürt inkarcılığının sürdüğü bir ortamda siyasal istikrar isteyen, bu temelde ekonomik ve siyasi rantçılığın kişiliklerinin temel karakteri olduğunu bir daha ortaya koyan çevreler olduğu anlaşılmıştır. Güçlünün, zalimin çeşitli baskı yöntemleri ile yarattığı sessizlik ortamını meşru gören zalim dalkavukları oldukları yeniden ispatlanmıştır. Mehmetçik basını olmayı gönüllü yürüttükleri görülmüştür.

İnkarcılığı sürdürenlerin isteği temelinde, milli mutabakat gerçekleştirip Özgürlük hareketini bastırmayı hedef olarak önlerine koyarlarken; kendi haksız milli mutabakatları karşısında ise Kürt halkının siyasi irade birliğini parçalamayı temel hedef bilmişlerdir. İnkarcılığı sürdürmede birlik dayatması; özgürlük isteyenleri ise dağıtıp iradelerini kırma bu basının ahlaki programı olmuştur. Bu ahlaki ölçüyü kullanırken, meşru argümanları olarak da işbirlikçi Kürtleri kullanmayı başka bir ahlaki ölçü olarak benimsemişlerdir.

Hükümet ise Kürt halkının özgürlük mücadelesi karşısında şovenist, inkarcı tepkilerin arkasında durmuş, kadın da çocuk da olsa öldüreceklerini ilan etmiştir. Klasik inkarcılığın ya teslim olacaksınız ya öleceksiniz politikası, başbakan ağzından tekrar dillendirilmiştir.

Halk direnmediğinde, boyun eğdiğinde değil de taleplerini ortaya koyduğunda ve direndiğinde hükümetlerin gerçek zihniyetleri ortaya çıkar. Çünkü sessiz kalan ya da devlet için tehlikeli hale gelmeyene dünyanın hiçbir yerinde karışılmaz, ama boyun eğmezse, devlet baskı araçlarını devreye sokar. Bu halkların direnişi karşısında zalimlerin değişmez kanunudur. Bu gerçek görülmeden, halkın direnişi karşısında devletin baskı uygulamaya yönelmesi ve terör yasasını sertleştirme eğilimi içine girmesi, yine devletin bu politikaları eleştirileceğine; halkın direnişi suçlanmak istenmiştir. Hatta devletin klasik tehditi olan, "direnirseniz dayak yersiniz" zihniyetini açıkça ifade etmişlerdir. Devletin, Kürt halkının özgürlük ve demokrasi taleplerine kulak tıkamasını teşhir etme yerine, halkın meşru direnişini suçlamayı görev bilmişlerdir.

Anlaşılıyor ki Türk devleti, Kürt halkının Özgürlük mücadelesinin bastırıldığına kendisini inandırmıştır. Nispi barış ortamının Kürt halkının makul çözüm önerilerinin gerçekleşmesi için fırsat tanınması sonucu ortaya çıktığı görülmemiştir. Bu nedenle 'bu direniş nereden çıktı' demişler, hatta klasik söylemle, arkasında dış parmak aramaya yönelmişlerdir. Bu çevreler barış ve istikrar derken Kürt halkının boyun eğmesi, inkarcılığın dikensiz gül bahçesinde yaşamak gibi kolayca sürdürülmesi olarak anlamışlardır. Bu tür bir siyasal düzen barış düzeni değil, halkın susturulup boyun eğdirilmesidir. Böyle bir normal düzeni de istikrarı da barışı da bu halk kabul edemez. Hiç kimse Paxromana'yı Kürt halkına dayatma küstahlığı içine giremez. Türk devletinin gidip Kıbrıs'ı işgal edip barış hareketi demesinin bir anlamı vardır, ama Türk devletinin inkarcı politikasının sürdürüldüğü ortama huzur ve istikrar tanımı yapılmasının hiçbir mantığı yoktur.

DTP yoğun bir psikolojik bombardımana tutulmuştur

Bu süreçte özellikle DTP üzerinde büyük bir siyasi, psikolojik baskı kurulmuştur. 2005 yılında dayatılan "Apo ve PKK'yi terk edin, meşru savunmaya terör deyin" dayatması, tüm basın yayın ve psikolojik baskı araçları kullanılarak, pervasızca ve hoyratça yapılmıştır. DTP'ye de inkarcılığın normalleştirildiği rejimi kabul ettirmek –hatta savunmasını sağlamak– için psikolojik saldırı bombardımanını geliştirmişlerdir. Özgürlük hareketine karşı sürdürülen bu bölüp, parçalama ve tecrit etme politikası yeniden devreye sokulmuştur. 1990'lı yıllarda serhildanlarla ortaya çıkmış yasal demokratik siyasal alanın, kendi varlık koşullarının karşısına çıkarılarak klasik Osmanlı politikası bir daha uygulanmak istenmektedir. DTP, varlığını borçlu olduğu serhildanların karşısına çıkarılarak bitirilmek istenmektedir. Bu baskılar ve milliyetçi söylemlerden etkilenerek AKP'nin Kürtler için olumlu olduğunu düşünen bazı kesimler ve devletle ekonomik bağ içinde olan orta sınıf siyasi eğilimi, Kürt özgürlük hareketinin karşısına çıkarma politikası uygulanmaktadır. Mücadelenin doğal olarak ortaya çıkaracağı siyasi gerilimi kaldıramayan bu kesimler içinde hoşnutsuzluk yaratarak, serhildanların doğru olmadığı ve baskıları beraberinde getireceği söylemiyle, halkın direnişinin tereddütlü ve tartışmalı hale getirip zayıflatılması hedeflenmektedir. Orta sınıfı hedefine alan ve Özgürlük hareketinin karşısına çıkarmayı hesaplayan bu politika, Amed serhildanından sonra daha fazla gündeme sokulmuştur. Nitekim orta sınıf kökenli bazı kişiliklerin halkımızın büyük ve dönüştürücü demokratik eylemini önemsizleştiren, hatta olumsuzlayan yaklaşımlarına rastlanmıştır. Halkımızın 1990'lı yıllardan sonra ortaya çıkan en büyük soylu eylemini bu biçimde yanlış değerlendiren yaklaşımlar, bilerek ya da bilmeyerek inkar ve imha rejime hizmet etmektedirler. Dolayısıyla demokrasi mücadelesini geriye çekerek, bu rejimin ömrünün uzamasına yol açacak konuma düşmektedirler. Demokrasi mücadelesinin başarılı olması, inkar ve imha siyasetinin parçalanması, halkımızın mücadele kararlılığını etkileyen bu tür eğilimlerin yanlışlığını göstermek açısından çok önemlidir.

2006 Newrozu ve Amed'de başlayıp tüm Kürdistan'a yayılan serhildanlar, Kürdistan halkı tarihine geçecek değerde büyük eylemlerdir. 1990'lı yıllarda halk serhildanları nasıl ki ulusal direnişi sağladıysa, 2006 Newrozu ve serhildanları da bu dirilişi, özgürlük ve demokrasiyle buluşturacak kararlı demokratik ulus gerçeğini güçlü biçimde ortaya çıkarmıştır. 2006 Newrozu ve Amed serhildanının Kürt halkının özgürlük ve demokrasi kararlılığıyla mayalanıp yoğrulmasıyla iradesi kırılmaz bir halk gerçekliği ortaya çıkmıştır. Amed, Kürt demokratik halk gerçekliğinin başkenti ve merkezi olduğunu bir daha kanıtlamıştır. Böylece Önderliğimizin *"Amed, Kürt demokrasisinin; Kerkük, Kürt milliyetçiliğinin başkentidir"* sözü pratikte güçlü biçimde doğrulanmıştır.

Nasıl ki 1990'lı yıllar öncesi Kürt halkının kimliği ve kişiliği ile 1990'lı yıllar serhildanı sonrası kimlik ve karakteri arasında devrimci bir fark ortaya çıktıysa, bugün de Kürt halkı 2006 Newrozu öncesinden daha farklı bir kişiliğe kavuşmuştur. 15 Ağustos'ta düşmana sıkılan kurşun esas olarak da Kürt geriliğine sıkılan kurşun olduğu gibi, 2006 Newrozu'yla yalnız inkarcı politika değil, Kürt halkı içindeki her türlü gerilik, teslimiyet ve çirkinlik yerle bir edilmiştir. Amed'de ayağa kalkan ruh, 1990'lı yıllardaki dirilişin devrimci, demokratik ve özgürlükçü karakterinin derinleşmesi ve kökleşmesini sağlamıştır.

Bu eylemlerin Kürt halkı ve Türkiye açısından ne anlama geldiği, siyasi ve sosyal olarak kapsamlıca değerlendirilmelidir. Kürt halkı bir yıl önce ilan edilen demokratik konfederalizme sahiplenmişti. Bu Newroz ve serhildanlarla yalnız sahiplenme değil, kurucu öznesi olma bilinci ve niteliğine kavuştuğunu ortaya koymuştur. Milliyetçi, devletçi uluslaşma yerine, demokratik uluslaşmanın Kürt halkını en fazla güçlendiren ve ayağa kaldıran uluslaşma olduğu ortaya çıkmıştır. Kürt halkı, 2006 yılında gücünün ne düzeyde olduğunu ortaya koymuştur. Çocuk yaşlı tüm Kürtlerin ulusal demokratik haklarına sahip çıkan bir toplum haline geldiği bu serhildanlarla ispatlanmıştır. Çocuklar ve yaşlıların öldürülmesi bu gerçekle ilgilidir. Demokratik ulus, tüm toplumun örgütlü ve sorunlarına duyarlı olduğu bir düzeyin tanımlanmasıdır. Amed serhildanı demokratik ulus değerlerinin tümünü ortaya koymuştur. Halkın büyük bir dayanışma içinde olması bu değerlerin en önemlilerindendir.

Bu eylemleri anlamamak demokrasi ve özgürlüğün değerini anlamamaktır

Bu eylem süreci, tümden demokratik çözümle buluşturan bir sonuca götürmediyse de demokratik çözüm sürecine girişi eskisinden daha güçlü biçimde hızlandırmıştır. Türkiye, AKP hükümetinin peş peşe açtığı reform politikalarıyla değil, bu tür mücadeleyle demokratikleşecek ve Kürt sorununun kardeşlik temelinde demokratik çözümünü sağlayacaktır. İstenildiği kadar şovenist ve inkarcı saldırı sürdürülsün ve Kürt halkının özgürlüğü tanınmaz denilsin, bu eylemlerden sonra Kürt sorununun çözümünün kaçınılmazlığı bir daha anlaşılmıştır.

Bu eylemleri anlamamak, demokrasi ve özgürlüğün değerini anlamamak, dolayısıyla Kürt gerçeğinden kopmak olur. Her Kürt artık özgür ve demokratik geleceğini bu güçlü zemine dayanarak kurmasını bilmeli ve bu demokratik ulusun, demokratik kurumlaşmasına ve özgürlüğünü derinliğine yaşamasına hizmet etmelidir.

Çocukların çok fazla katılması bu eylemlerin hedefsiz ve bir patlama sonucu bilinçsiz bir hareket olduğunu değil, toplumsal düzeyde derinliğini ifade eder. Çünkü bu eylemler güncel bir olayın ortaya çıkardığı günlük bir patlama değil, otuz beş yıllık birikimin sonucu yaşanmıştır. Filistin'de çocuklar intifadada en önde olması, Filistin sorununun toplumsal derinliğinin, evlerin temel sohbet ve ilgi konusunun bu olduğunun dışa vurumudur. Çocuklar, evlerin ve sokakların gündemine ve sohbetine göre davranış gösterir ve şekillenirler. Kaldı ki yalnız çocuklar değil, tüm gençler PKK öncülüğündeki özgürlük ve demokrasi mücadelesi içinde büyümüşlerdir. Mücadele içinde yetişen kuşak gerçeğini temsil etmektedirler. Dolayısıyla Türk devletinin inkarcılığını ve kendisine hak gördüğü saldırılara anlam vermesi, sinesine çekmesi ve kabul etmesi mümkün değildir. Kürt gençleri ve çocuklarının bu serhildanlarda öne çıkması, bu gerçeklik ışığında anlam bulmaktadır.

"İnkarcılığı sürdürenlerin isteği temelinde milli mutabakat gerçekleştirip Özgürlük hareketini bastırmayı hedef olarak önlerine koyarken; kendi haksız milli mutabakatları karşısında ise Kürt halkının siyasi irade birliğini parçalamayı temel hedef bilmişlerdir. İnkarcılığı sürdürmede birlik dayatması; özgürlük isteyenleri ise dağıtıp iradelerini kırma bu basının ahlaki programı "

Yine Amed serhildanını sadece yoksullukla açıklamak bu mücadele tarihini anlamamaktır. Kaldı ki yoksulluğun nedeni de Kürt sorununun çözüme kavuşmamasıdır. Belki Türk halkı yoksulluğun ve demokratik olmayan yaşamın Kürt sorununun çözümsüzlüğünden ileri geldiğini bilmemektedir. Ama Kürt halkı yediden yetmişe yoksulluğun ve baskının nedeninin Kürt sorununun çözümsüzlüğünden ileri geldiğini çok iyi bilmektedir. Kaldı ki Kürt çocuklarının, Kürt halkının duygularını taşıması yeni bir olgu da değildir. Kürdistan'daki ailelerin en küçük çocukları bile mücadele değerlerini tanıyarak büyümekte, her fırsatta Kürt sosyal ve kültürel yaşamının dönemsel gündemlerini ve tutumlarını en açık biçimde dışa vurmaktadırlar. "Çocuktan al haberi" deyimi boşuna söylenmemiştir. Böyle düşünüldüğünde, Apo'nun küçük generallerinin bu serhildanlara katılımı, Kürt halkının tüm duygularının açık dışa vurumu olarak anlaşılmalıdır.

Bu eylemlerde bazı istisnalar dışında, demokratik ve meşru direniş sınırlarını aşan bir olay meydana gelmemiştir. Günümüzde, tüm dünyada, sivil itaatsizlik halkların meşru eylem biçimi olarak görülmektedir. Ne var ki Türkiye devleti daha aylar öncesinde "Kürt halkı önümüzdeki dönemde sivil itaatsizlik eylemlerine başlayacak, bunu bastırmalıyız" diyerek, sivil itaatsizlik eylemlerini cezalandırılması gereken ağır suçlar kategorisinde değerlendirmiş ve bu yönlü kamuoyu oluşturmuştur. Taş, sopa ve molotof kokteyli eylemler, dünyadaki tüm gösterilerde görülen karşı koyma biçimleridir. Halkın, demokratik serhildanlarına yapılan saldırılar karşısında meşru savunma içerisine giren karşı koyuşlarıdır. Polislerin silahlı saldırısına karşı bu savunma biçimi dışında tek bir silah kullanılmamıştır. Silah, panzer kullanan polistir. Bir halkın kimliği inkar edilip, varlığına yönelinirse; bu politika ve uygulamalar karşısında gösterilen bu direnişler çok masum eylemler olur. Halkın demokratik mücadelesi önünde kırk engel çıkarıldığı gibi, sık sık saldırı yapılarak iradesi kırılmak istenmiştir. Bunun birçok gösteride uygulandığını herkes bilmektedir.

Esnafın kepenk kapatmasını istemek demokratik direnişin ve sivil itaatsizliğin eylem türlerinden biridir. Esnaflar üzerinde esas olarak devletin baskısının çok fazla olduğu bilinmektedir. Devlet dükkanlara saldırdığı için esnaf birçok defa istediği halde kepenk kapatmaktan çekinmiştir. Kürdistan'da kepenk kapatan esnafın dükkanlarına azgınca saldırıldığına dair yüzlerce örnek vardır. Bu nedenle birkaç dükkana karşı göstericilerin taşlarla saldırıp cam kırması çarpıtılacak ve büyütülecek bir olay değildir. Tabii ki cam kırma, özel arabalara zarar verme Kürt özgürlük hareketinin eylem çizgisi değildir. Yine metropollerde zaman zaman belediye otobüslerinin yakılması da Kürt özgürlük harekitinin eylem çizgisi değildir. Bunlar halk gösterilerinin meşru savunma çizgisindeki eylem biçimleri olmadığından yalnıştır; bundan sonra engellenmesi gereken fiillerdir. Saldırılar karşısında polise karşı koymalar ise Kürt inkarcılığı ve uygulanan politika ve saldırılar dikkate alındığında, eleştirilmesi gereken eylemler olarak görülemez. Polis saldırdığında tabii ki bu tür karşı koymalar dün olduğu gibi yarın da gerçekleşecektir.

Bazı yanlış eylemler ve kontrolsüz tepkiler örnek gösterilip bu eylemlerin büyüklüğünü, siyasal değerini ve meşruluğunu tartıştırmak yanlıştır. Mahkum edilmesi gereken "siz mevcut politikalara karşı çıkarsanız, buna uymazsanız, kadın da çocuk da olsa vururuz" zihniyetidir. Bir iki ciddi olmayan kontrolsüz tepki ile bu eylemler değerlendirilemez ve gölgelenemez.

Bu eylemlerin siyasi, sosyal ve kültürel yaşamda yol açtığı sonuçlar değerlendirilmelidir. Çıtası yükselen yeni bir mücadele kültürü ortaya çıkarılmıştır. Halkın özgürlük ve demokrasideki kararlılığının bu düzeyde ortaya konulması inkarcılığın ömrünü kısalttığı gibi, Kürt halkının mücadele direncini arttıracaktır. Yalnız Kuzey Kürdistan'da değil, Kürdistan'ın tüm parçalarında halkın mücadele azmini yükseltecektir. Bu serhildanlar tüm Kürtlerin kendine güvenini bir kez daha arttırmıştır.

Sorun çözülmek isteniyorsa halkın iradesi dikkate alınmalıdır

Siyasi olarak Kürt Halk Önderi ve PKK dışında alternatif aramanın boş olduğu görülmüştür. Bu tür arayışların objektif bir değerlendirme değil, devletin, hükümetin kendisini kandırması olduğu anlaşılmıştır. Zaten alternatif olacak ne çevre ne de bireyler vardır. Kendi bireysel yaşam, ekonomik, siyasi rantını düşünme dışında halk için fedakarlık yapacak, bunun için çalışacak alternatif birey ve çevreler de yoktur. Olmayan şey de zorla yaratılamaz. Bazı Kürt bireyleri Özgürlük hareketine karşı konuşturuluyorsa, bunun nedeni de mücadelemizin varlığıdır. Mücadelemizin gelişkin düzeyi olmasaydı bunları ne kimse ciddiye alır ne de konuştururdu. Özcesi 2006 Newrozu ve sonrası gelişen serhildanlar, Kürt Halk Önderi ve Özgürlük hareketi dışında alternatif yaratma çabalarının pratik değeri olmadığını, bu tür beklentileri olanlar açısından da netleştirmiştir.

Sorun çözülmek isteniyorsa, Önderliğimizin de belirttiği gibi, halkın bu iradesi dikkate alınacaktır. Sorunun çözümünü değil de bastırmayı esas alacak olanlar ise hareketimize karşı bazı çevreler yaratma çabası içinde olacaklardır. Halkın bu iradesi karşısında hala Apo ve PKK'yi bırakın dayatmaları, alternatif yaratma amaçlı değil de tamamen Kürt hareketini bölüp zayıflatma amaçlıdır. Zaten bugüne kadar PKK ve Apo'dan vazgeçin dayatmalarının amacının bu olduğu bilindiğinden, halkımız bu tür çabaları elinin tersiyle ve şiddetle reddetmiş; inadına Önderliğe, PKK'ye sahip çıkmıştır. Tarih içinde hep birlik olmamaktan acı çeken Kürt halkı, bu tür bölme çabalarının amacını bu politikalara alet olanlardan çok daha iyi gördüğünden, sorumlu ve yurtsever davranışın örneğini göstererek, bu tür umutları, tutumu ile hep boşa çıkarmıştır. Özellikle DTP ve belediye başkanları üzerinden Kürt hareketini zayıflatma çabaları herkesten önce halk tarafından reddedilmekte, bu yönlü yanlış davranış ve adımlar atılması önlemektedir.

Bu eylemlerin pratik değeri, bir halk direnişi için içerdiği dersler, şehirlerde meşru savunmanın nasıl yapılacağı konusunda ciddi bir deneyim olmuştur. Bu niteliğinin de kapsamlı değerlendirilmeye ihtiyacı vardır. Serhildan pratiğini ayrıntılı irdelemek, bu deneyimi bir direniş başucu kitabı haline getirilebilir.

Türk yazarları ve siyasetçileri serhildanları PKK'nin güç gösterisi olarak tanımladılar; varolduğunu kanıtlama çabası olarak yorumladılar. Bundan da anlaşılıyor ki zayıfladığı ve güçsüz kaldığı düşünülen bu hareketin gücü ve etkisi karşısında şoka uğramışlardır. Dolayısıyla 1999 yılından beri kurguladıkları siyasal ortam ve geleceği dizayn etme planlamaları çökmüştür. Artık Apo ve PKK gerçeğini istemeyerek de olsa kabul edeceklerdir. Eğer bir yıl içinde bu hareketin tasfiye edilmeyeceği hem meşru savunma düzeyinde hem de halk örgütlülüğü ve eylemliliği düzeyinde gösterilirse, en geç gelecek yıl baharındaki seçimlerden sonra Kürt sorununda bir çözüm politikasını pratiğe geçireceklerdir.

Bu eylem sonrası kadrolarımıza ve örgüt yapılarımıza düşen görev, tüm Kürt halkını örgülemektir. Siyasal, sosyal, kültürel ve ekonomik yaşam alanları dahil tüm alanlarda zengin biçimlerde ve derinliğine örgütleme görevi önümüzde durmaktadır. Ev ev, sokak sokak, tüm mahalleleri örgütlemek, halkın karar organlarını ve uygulama birimlerini ortaya çıkarmak gerekir. Gecikmeden bu direniş üzerinden örgütlenme seferberliğine girilmelidir. Yakalanmaların yoğun olması, saldırıların sürmesi bu görevi aksatmamalıdır. Çünkü bunları yapacak kadro birikimi ve her alanda doğal önderler fazlasıyla vardır. Sadece bu eylemler bile yüzlerce doğal önderi, örgütçüyü ortaya çıkarmıştır.

Bu örgütlemeyi başarabilmek açısından Newroz ve sonrası gelişen serhildanların, bu konuda halkımızın tutumunun, bu büyük direniş karşısında devletin, siyasi çevrelerin ve çeşitli kurum ve kuruluşların tutumlarının doğru değerlendirilmesi gerekir. Çünkü bu eylemlerden sonra, yoğun bir siyasi ve ideolojik saldırıyla bu eylemlerin içeriği ve anlamı çarpıtılmak istenmiştir. Doğru yönlendirme ve anlam biçme, bu eylemler üzerinden daha güçlü bir direnişi ve örgütlemeyi geliştirir. Bu yapılmazsa, özel savaşın psikolojik ve siyasi saldırıları altında bu süreci yalnış algılama ve yanlış yargılara gitme durumu da ortaya çıkabilir. Çarpıtma ve yanlış değerlendirmelerin, özgürlük, demokrasi ve direniş bilincinde sapmalar ortaya çıkarması da mümkündür.

Doğru değerlendirme temelinde bu sürecin tartışılmasını doğru örgütleyip, kontrolümüz altında, özgürlük ve demokrasi mücadelesinin geliştirilmesine güç katacak temelde yönlendirmek önem kazanmaktadır.

Saldırılar mücadele edildiğinde gelişir

Türk devleti eylemlerden sonra 12 Eylül askeri cuntasını hatırlatan tutuklama ve baskılara yönelmiştir. Bir sindirme politikası izlediği açıktır. Devlet, gelinen noktada ya çözüme gidecek ya da saldırıları arttıracaktır. Artık bu serhildanlar öncesindeki pozisyonunda kalmayacaktır. Bırakalım devleti ve siyasal partileri, sendikalar ve liberal söylemli sol bile konumunu değiştirip bize yüklenme yoluna girmişlerdir. Bu durum karşısında bizim örgütlerimiz ve kurumlarımızın eski pozisyonları ve tarzlarını devam ettirmeleri söz konusu olamaz. Kürt özgürlük hareketinin tüm bileşenleri ve tabanı da kendi pozisyonunu daha fazla mücadele ve direniş gerektiren düzeyde yeniden belirlemelidir. Sürecin doğru biçimde tartışılıp doğru sonuçlara varılması bu nedenle gereklidir. Her örgütlenmenin rolü, görevleri ve amaçları iyi tanımlanmalı, gelecek dönem mücadelesine hazırlanmalıdır.

Bu eylemler, örgütlenmelerimizin ne kadar zayıf olduğunu bizlere göstermiştir. Yine kurumlar arası ilişki zayıflığı, eylemlerin daha güçlü geçmesi önünde handikap olmuştur. Eylemlerin amacı ve çizgisi konusunda görüş, tarz ve üslup birliğinin sağlanmaması bu süreçte de eylemleri zorlamıştır. Bu nedenle demokrasi ve özgürlük mücadelesinde siyasi anlayışımız ve eylem çizgimizin her kurum ve kadro şahsında netleştirilmesi önemini korumaktadır. Belki siyasal alan içinde bazı şahsiyetlerin farklı değerlendirmeleri olabilir, bunları doğal karşılamak mümkünken, bizim kadrolarımızın farklı düşüncede olması kabul edilemez, bu eylemleri olumsuz etkilemektedir. Gemlik ve Şemdinli eylemlerinde görülen bu olumsuzluk, bu eylem sürecine de yansımıştır.

Amed halkının demokratik meşru direnişi etrafında gelişen serhildanlar 1999 yılından bu yana inkarcı ve demokrasi karşıtı güçlere karşı geliştirilen en kapsamlı mücadele olmuştur. HPG'nin meşru savunma mücadelesi dışında, inkarcı rejimle yaşanan en yüksek gerilim olmuştur. Şimdiye kadarki mücadele yöntemleri ve performansımız devleti fazla rahatsız etmediği için saldırıları da ölçülü ve yerel olmuştur. Ancak bu defa halkımızın "sabrımız taştı" diyerek, serhildanları yükseltmesi, gücünü kararlı biçimde ortaya koyması devletin hesaplarını bozduğu için sert bir saldırı gerçekleştirilmiştir. Bu durum aslında önceki eylem çizgisinin yetersiz olduğunun, devletin kontrolünün dışına çıkılmadığının, inkarcı sistemini sarsacak düzeyin gerisinde olunduğunun da kanıtıdır. Dolayısıyla son eylemler inkarcılığı zorlayan ve sarsan eylemler olduğundan eylem çizgisinde de doğruya yaklaştığımızı gösterir. Bazı yetersizlikler bu gerçeği değiştirmez. Ne var ki bu eylemler içinde ve sonrasında saldırılar karşısında paniğe düşen ve soğukkanlılığını yitiren yaklaşımlar görülmüştür. Bunun özellikle kadrolarımızda görülmesi, üzerinde durulması gereken bir husustur. Siyasal alan içinde çok kararlı ve tutarlı tutumlar görüldüğü gibi panikçi, soğukkanlılığını kaybeden ve geriye çeken tutumlar da görülmüştür. Bunlar kendileriyle birlikte çevresini de etkileme eğilimi içinde olmuşlardır.

Bu tür tutumlar eylemsel çizgi ve süreç karşısında net bir duruş içinde olmamayla bağlantılıdır. Süreci doğru kavrayan ve bu tür eylem çizgisinin doğru ve sürece ancak cevap verebilecek nitelikte olduğunu görenler ve anlayanlar, soğukkanlı olur, sorunlar çıktığı zaman da doğru öncülük yaparak düzeltir. Mücadele edildiğinde tabii ki saldırı gelişecektir. Tutuklama, yaralama ve öldürmeler yaşanacaktır. Baskıcı güçlere karşı mücadele diyalektiği her zaman böyle olmuştur. Böyle dönemlerde paniklemek, aslında bu tür eylemler ve etkili mücadele tarzına yeterince hazır olmamak anlamına gelmektedir. Ya da önceki yetersiz eylem çizgisine alışmış olmak ve bunu bir tarz haline getirmektir. Bunun da eylem çizgisinde bir geriliğe tekabül ettiği açıktır.

Bu eylemler başlı başına bir referandum olmuştur

Bu tür zor ve çatışmalı süreçlerde soğukkanlı olmak, bir boşluk doğduğunda onun yerini hemen, uygun biçimde doldurmak önemlidir. Günlük mücadele planlaması yanında, günlük tedbirler de gerekir. Tabii ki bunlar uzun soluklu mücadele ve uzun vadeli tedbirlerle birlikte ele alınacaktır. Yönetenler soğukkanlı olmazsa halk tümden soğukkanlılığını yitirir. Soğukkanlı olmamak, esasında siyasal ve örgütsel imkanlar başta olmak üzere mücadelemizin çok yönlü yarattığı imkanları görmemek ve doğru değerlendirmemekle eş anlamlıdır. Soğukkanlı olunmadığı takdirde, saldırılar karşısında olduğundan fazla maddi ve manevi kayıp verilir.

Eylem sürecinde sorumluluk taşıyanlar, sağdan soldan gelen negatif söylemlerden etkilenmez. Hele hele hareketimize karşı olumsuz yaklaşım içinde olanlar ya da konumları gereği farklı tutum bekleyemeyeceğimiz bireylerin negatif söylemlerinden etkilenmek bir yana, aksine oluşan negatif söylemleri etkisiz kılan bir duruş içinde olurlar. Bu eylemler içinde ve sonrasında negatif söylemli birçok kişi ve çevre olmuştur. Bunları Gemlik yürüyüşü ve Şemdinli serhildanları sürecinde de gördük. Bundan sonraki tüm eylemliliklerde de göreceğiz. Çünkü mücadelesiz bir şeyler edileceğini sanan ya da devletin veya demokrasinin demogojisini yapan bazı çevrelerin insafına bırakanlar bundan sonra da olacaktır. AB'ye girersek her şey çözülür gafleti içinde olan ve siyasal miyopluğu yaşayanlar da bu tür söylemlerde bulunacaktır. Bu tür negatif söylemler bizlerin doğru duruşunu etkilememeli; soğukkanlı bir biçimde panik yapmadan işleri yürütmesini bilmeliyiz. Özellikle bu süreçte ağır saldırılardan geçmiş bir toplumsal yapı üzerinde çalışıyorsak, soğukkanlı olmak daha da önemlidir. Çünkü tutuklamalar olmuş halk üzerinde terör estirilmiştir. Görev ve sorumluluk ise esas olarak zor süreçlerde önemlidir ve anlamlıdır. Bu dönemde sorumluluklarımızı yerine getirmeden iyi örgütçü ve iyi eylemci olamayız. Bağlılık da özgürlük ve demokrasiye tutkunluk da bu süreçteki duruşumuzla belli olur.

Bu süreçte hiçbir boşluk bırakmamak örgütsel ustalığın birincil görevidir. Günlük planlama yapmak, kadro ve çalışan boşluklarını eldeki imkanlarla doldurmak gerekir. İş yapacak çok insanımız vardır. Yeter ki doğru perspektifleri zamanında verip, yönlendirmesini ve çalıştırmasını bilelim.

Bu süreçlerde özellikle kadrolarımızın rolü önemlidir. Bu nedenle kurumlarımızın ve kadrolarımızın baskılar karşısında, duygu ve düşüncelerinde bir tereddüt yaşamadan bu nitelikteki işleri üstlerine alması gerekir. Siyasal alan içinde ise özellikle ilçelerde ve mahallelerde çalışanlar, halkla ilgilenmeli, halkın moralini yükselten, yaptıkları eylemin tarihsel değerini anlatan ve kavratan bir faaliyet içinde olmalıdırlar. Bu tür süreçlerde hiçbir yerde boşluk bırakmamak, kafalardaki sorulara cevap vermek gerekir. Bu serhildanlara katılan tüm toplumsal kesimlere eylemlerinin büyük siyasi ve örgütsel sonuçlar doğurduğunu anlatmak ve inandırmak önemlidir. Kitleler yaptıkları eylemlerin sonuçlarıyla bütünleşirse, yeni mücadele dönemine örgütsel ve moral düzeyde daha hazırlıklı hale gelirler.

Karşıt güçler, her yerde ve her zaman olduğu gibi, bu eylemlerin boş olduğu ve halka zarar verdiğini vaaz edeceklerdir. Nitekim yapmaktadırlar. Bizler bu duruma karşı ortak dili ve argümanları kullanan bir ideolojik ve siyasi mücadele yürütmeliyiz. Örgütçülerin ortak dili yakalaması, ideolo-

jik ve siyasi saldırılara karşı başarılı olmasının olmazsa olmaz koşuludur.

Bu eylemler, en başta hükümetin Kürt sorununda bir projesi olmadığını ortaya koyduğu gibi. "Kürt sorununda inkarcılık aşıldı, önemli gelişmeler oldu" biçimindeki demagojiyi de boşa çıkarmıştır. Kürt sorununun çözümsüz durduğunu iç ve dış kamuoyuna bir daha göstermiştir. Kürt özgürlük hareketinin yenilgisi üzerinde eski politikaları sürdüreceğini düşünen iç ve dış çevreleri bir daha Kürt özgürlük hareketiyle yüz yüze getirmiştir. Bu durum inkarcı politikanın kırılıp çözüm eğiliminin artmasını beraberinde getirecektir. Kürt halkının özgürlük ve demokrasiyi kazanmak açısından gücünü görmesi de ilerideki siyasal gelişmeleri olumlu etkileyecektir. Bu eylemin daha birçok kazanımı olmuştur. Bunları belirli yönleriyle belirtmeye çalıştık. Eğer kadrolar ve örgütlerimiz iyi çalışırsa, gelecek açısından çok olumlu etkiler yaratacak daha birçok kazanımın varolduğu da görülecektir.

Bu eylemler *"Önderliği siyasi irade olarak kabul ediyoruz"* kampanyasını çok güçlendirmiştir. Zaten kendisi başlı başına referandum olmuştur. Hala çok önemli bir süreç vardır. Newroz'da görüldüğü gibi, Önderliksiz çözüm olmayacağını anlayan yeni birçok çevre etkilenmiştir. Bunların katılımı olacaktır. Çünkü önceleri yenilmi Apo ve PKK düşmanları "Apo ayrı, Kürt sorunu ayrı" propagandası yaparak referandumu boşa çıkarmaya çalışmışlardır. Bu eylemler, bir halkın özgürlük iradesinin, ancak Önderliğinin ve temsili iradesinin sahiplenilmesiyle kendini kabul ettirip başarılı olabileceğini bir daha göstermiştir.

Bu eylemler sürecinde, Önderlik gerçeğine kahramanca sahip çıkacak yeni güçler ortaya çıkmıştır. Bunlar da referandum çalışmalarında mutlaka değerlendirilecektir. Bu serhildanlar meşru savunmaya katılım isteğini artıracaktır. Kürt sorununun demokratik çözümü bir yönüyle de meşru savunma gücünün ezilemeyeceğinin ortaya çıkmasıyla pratikleşecektir. Devletin saldırıları da arttığına göre, buna meşru savunmayı güçlendirerek, en doğru cevabı vermiş oluruz. Aksi durumda devlet ve inkarcı rejim saldırılarını daha da arttırır. Çünkü bu saldırılar Kürt özgürlük hareketini ezmeye yöneliktir. Halka saldırılarla birlikte gerillaya da saldırının arttırılması bir tasfiye konseptinin dışa vurumudur. Dolayısıyla bu saldırılara en iyi cevap, gerillaya katılımı arttırmaktır. Gerillaya katılım ne kadında ne gençlikte boşluk yaratır. Aksine gençliğin ve kadının Önderlik çizgisine daha fazla sahiplenilmesini beraberinde getirir.

Gençlik ve kadın örgütlenmesi bu serhildanlardan sonra bir yükselişe geçecektir. Liseli gençliği örgütlemenin önemi bir daha artmıştır. Yine siyasi alanın gençlik bağının onu daha fazla siyasi irade yapacağı bu serhildan sürecinde çok iyi görülmüştür.

İnkarcı rejimin kadın ve gençlikten korktukları açığa çıkmıştır. Kürdistan'da özgürlük ve demokrasiyi kazanmada kararlı olanlar bu iki gücü mutlaka, yaygın ve etkin örgütlemelidirler. Örgüt ve eylem çizgisini en iyi koruyacak da kadın ve gençliktir. Gençliği ve kadını etkin örgütlememek, Önderlik çizgisini sahiplenmemektir. Bunu herkes bilince çıkarmalıdır. Bu çalışmaların gelişmesine herkes ve her kurum destek vermelidir.

Hareketimiz özgür birlik çözümünden vazgeçmemiştir

Bu eylemlerle birlikte "PKK demokratik konfederalizm çizgisinden vaz mı geçti, yeni bir strateji mi benimsedi?" gibi spekülasyonlar yapılmıştır. Her nedense halk, özgürlük ve demokrasi için eylem yaptığında ya da HPG meşru savunma hakkını kullandığında bu tür söylemler gündeme getirilerek, halkımızın ve dostlarımızın kafası bulandırılmaya çalışılmıştır. Demokratik birlik çizgisi, demokrasi ve özgürlüklerin derinleşmesini sağlayacak olan demokratik konfederalizm, bir teslimiyet çizgisi değildir. PKK'nin özgürlük ve demokrasi çizgisinin daha radikal düzeyde derinleştirilmesinin felsefesi ve kurumlaşma modelidir.

Kürt halkı, Newroz serhildanı ve sonraki direnişiyle bırakalım özgür birlik ve demokrasinin derinleşmesinden vazgeçmeyi, aksine bu konudaki ısrarını ortaya koymuştur. Önderliğimiz, halkların özgür birliğinin önderidir. Kürt milliyetçiliği dahil her türlü milliyetçiliğe tavır alan, Kürt sorununun devletleşerek değil, demokrasi ve özgür birlik içinde çözüleceğine inanan bir önderliktir. Newroz'da ve serhildanlarda esas tema Önderliğe sahiplenmek olmuştur. Önderliğe sahiplenmek, milliyetçiliği reddetmek, halkların birliğine ve kardeşliğine inanmaktır. Bu eylemlerde milliyetçi tek bir slogan atılmamıştır. Türkiye'den ayrılmak değil, Türk halkıyla birlikte yaşamak vurgulanmıştır. Bu eylemlerle demokratik birlik çözümünden vazgeçtiğimiz büyük bir yalandır. Demokratik birlik çözümü teslimiyet değildir. İnkarcılığı normal gören bir anlayışla, Kürt halkı üzerinde yürütülmeye devam edilen inkar ve imha uygulamalarına sessiz kalmak değildir. Bu tür söylemleri dillendirenler, bunu bilinçli yapmaktadırlar. Bu çevreler demokratik çözüm isteyen çevreler değildir. Bu eylemlerden önce de Kürt sorununun demokratik çözümü için çalışmayanlar bunları söylemekteydi. Bunların bazıları "Kürt sorunu çözülsün" derken bile devletin politikasını aşan hiçbir şey söylememişlerdir. Halkın her demokratik mücadelesi ve meşru savunma duruşu karşısında "bunlar değişmemiş, hala devlet istiyorlar" gibi propagandalarla halkımızın ve hareketimizin demokratik çözüm hamlesini boşa çıkarmaya yönelmişlerdir. Bu tür kişi ve çevreler de biliyor ki, Önderlik ve hareketimiz özgür birlik çizgisinde kararlıdır. Ve bunun yolunun da ne inkar ne ayrılık, ne isyan ne bastırmayla olacağını defalarca dile getirmiştir. Meşru savunma ve halkın demokratik direnişi bir çizgi değişikliği değil, aksine ortaya konulan bu çizgiye yanaşmayan güçleri bu çizgiye çekme çağrısı olarak ortaya konulmaktadır.

Esas olarak özgür birlik çizgisine gelmeyenler Kürt sorununu çözmeyerek, milliyetçi, devletçi eğilimin önünü açmaktadırlar. Kürt sorununu çözmeyerek, bu devletle birlikte yaşanmaz, düşüncesini kışkırtan yine bu tür çevrelerin yaklaşımıdır. Eğer Kürt halkı eylem yapıp, çözümü dayatmazsa, PKK ve Önderlik saf dışı edilerek, milliyetçi devletçi çözüm yanlıları güçlendirilecektir. Nitekim çözümsüzlük bu eğilime ilgiyi arttırıyordu. Halkımız, eylemi ve serhildanlarıyla birlikte Kürt sorununda milliyetçi yaklaşımdan uzak bir demokratik birlik çizgisini dayatmıştır. Nitekim bu eylemlerden en fazla rahatsız olan ve çarpıtmayı gönüllü yapanlar, milliyetçi olarak tanınan Kürtler olmaktadır. Bizim strateji değiştirip değiştirmediğimiz milliyetçi Kürtlerin bu eyleme tepkisiyle test edilebilir. Eğer kitlelerin serhildan yapması strateji değişikliği olarak anlaşılıyorsa, bu, bilinçli bir çarpıtma ya da teslimiyeti kabul etmeyişimize bir tepki olarak değerlendirilmelidir.

Ne Önderliğimiz ne de hareketimiz özgür birlik ve meşru savunma çizgisinden vazgeçmiştir. Aksine milliyetçi, devletçi çözüme karşı halkların birlik çözümünün gelişmesi için, demokrasi karşıtı ve inkarcı rejime karşı direnişe geçmiştir. Demokratik birlik çözümünü çıkarına görmeyen dış güçlere dayanarak ya da milliyetçi, devletçi çevrelerin desteğini alarak hareketimizi ezmek isteyenlere karşı mücadeleyi yükseltmiştir. Özgür birlik ve demokratik konfederalizm çizgisini geliştirmek için bu eylemler gerçekleşmiştir. Eğer, "Kürt halkı teslim olsun, çözümsüzlüğü çözüm olarak gören politikalar kabul etsin" deniliyorsa, bunun gerçekleşmesi de hiçbir zaman söz konusu olmayacaktır. Ya teslim olursunuz ya da direnirseniz, ezilirsiniz dayatması olursa; Kürt halkı teslimiyet ve inkarcılık altında her gün ölmektense direnerek, her türlü zorluğu ve acıyı yaşamayı tercih edecektir.

Önderliğe özgürlük istemek, halkımızın Önderliğin ortaya koyduğu stratejiye ne kadar bağlı olduğunun kanıtıdır. PKK'nin stratejisini doğru bulanlar her şeyden önce Önderliğe sahiplenirler. Önderlik karşıtlığı milliyetçiliktir. Halkların boğdurulmasıdır. Önderliğin stratejisine bağlı olmak bu politika ve stratejinin pratikleşmesi için mücadele etmektir. Türkiye'de mücadeleyi yükseltmeden demokrasi ve özgürlükleri geliştirmek mümkün olamaz. Bu eylemlerden rahatsız olmak, bu düzenle ekonomik ve siyasi rant ilişkisi içinde olmak ve bu mücadelenin yaratacağı gerilim içinde bunları kaybetmenin rahatsızlığını duymaktır.

Bu eylemler meşru savunma çizgisinin doğru pratikleşmesidir. Eğer bu aktif kitle mücadelesi önceden gelişip Kürt sorununun demokratik çözümünü dayatsaydı, 1 Haziran meşru savunma hamlesine gerek kalmazdı. Dolayısıyla bundan üç dört yıl önce geliştirilmesi gereken eylem çizgisine yeni başlanmıştır. Zaten Önderliğimiz de silahlı savaşım yerine halkın demokratik serhildanıyla, demokratik birlik çözümüne ulaşmasını önermiştir. Ne var ki bunu yeni gerçekleştiriyoruz. Dolayısıyla stratejiye en iyi biçimde yeni giriyoruz. Zaten 1999 öncesi çözümsüzlüğün nedeni de meşru savunma mücadelesinin halk ayağının eksik kalmasıydı. Bu eylemlilikler sürerse mevcut tıkanma aşılıp, inkar ve imha sistemi çözülerek, Kürt sorunu çözüme kavuşacaktır.

Kürdistan halkının cesaret ve fedakarlık kaynağı gerilla direnişi devralacaktır

baştarafı 2'de

Saldırıların hedeflediği bir saha da gerilla sahası oluyor. Şunu gördük: Türkiye devlet ve yönetimi halkın demokratik direnişini, mesajlarını kitleler halinde verme durumunu, Önderliği, Özgürlük hareketini sahiplenme durumunu önleyemeyince, bastıramayınca, adeta intikamını gerillaya saldırarak alma yolunu tercih etti. Muş katliamı böyle gündeme geldi. Aslında öncesinde de vardı. Newroz'un öncesinde tahrik etmek için Kerboran'daki o katliam gerçekleştirildi. O da daha öncesinden sabote etme, tahrik etme girişimiydi. Şimdi de sürüyor saldırılar. Her alanda operasyonlar sürüyor. Kürdistan tam bir savaş alanı haline getirilmiş durumda. Botan'ın tüm sahaları operasyonsuz gün geçirmiyor. Yani daha karlar erimeden, mevsim açılmadan, gerillayı imha etmek, ezmek için her türlü savaş aracını kullanarak saldırı yürütüyor. En son Cudi'de, içlerinde ***Yıldız*** arkadaşımızın da olduğu dört arkadaşımız şehit düştü. Gabar'da çatışmalar oluyor, operasyonlar var. Amed'de, Dersim'de kış boyu zaten operasyonlar hiç durmadı. Mevsim açılmadan, gerilla bir hareketlilik imkanı kazanmadan, güç ve teknik üstünlüğüne dayanarak, gerillaya mümkün olan en büyük darbeyi vurmaya, gücünü azaltmaya çalışıyor. Devletin mevcut taktiği, politikası budur. Bu temelde savaşı tırmandırıyor. Besbelli ki daha da tırmandıracak. Yeni güçler eğitmiş, özel timler geliştirmiş. Trakya'da, Ege'de kış boyu böyle eğitimler gerçekleştirdi. Şimdi baharla birlikte tüm bunları Kürdistan'a sevketmiş durumda. Sınır karakollarını yeniden kara kuvvetlerine veriyorlar. Yeni karakollar açıyorlar. Botan-Zagros hattına çok fazla güç sevki yaptılar, daha fazla da yapıyorlar.

Tayyip Erdoğan ile Irak Başbakanı El Caferi, Türk ordusunun Irak'a girişini de tartışmışlardı. Celal Talabani'nin o görüşmeye tepki göstermesi bundan kaynaklanmıştı. Caferi, *"ortamı oluşturalım Türk ordusu Irak'a girsin"* çağrısında bulundu. İktidarını Türk ordusunun Irak'a girişine dayandırmak istedi. Türkiye de onun karşılığında Kerkük'ün Kürdistan Federasyonu'na katılmamasını istedi. Böyle bir pazarlık oldu. Bunun için de hazırlık denebilecek düzeyde bir askeri sevkiyat var. Belli ki çatışmalı durum devam ediyor, edecek.

Gerilla halkın direnişini devralacaktır

Gerilla bütün zorluklara rağmen kış boyu yürüttüğü hazırlıklara dayanarak direnişini geliştiriyor ve gittikçe daha çok etkili olabileceği bir konuma gelecek. Halkın şubat, mart, nisan aylarında yürüttüğü direnişi çok fazla destekleyemedi, ama hep bir direniş kıvılcımı oldu. Fedakarlığıyla, net ve kesin duruşuyla, yine Önderlikle, halkın çıkarlarıyla, özgürlük ve demokrasi çizgisiyle net bütünleşmesi temelinde, hep halk için bir güven, umut, cesaret kaynağı oldu. Direniş öncülüğünü oluşturdu. Tabii bu pozisyonunu koşullar daha uygun oldukça, fırsatlar oluştukça, meşru savunma çizgisinde direnişini geliştirerek sürdürecek. Halkın yürüttüğü bu büyük özgürlük ve demokrasi direnişini, meşru savunma alanında tamamlayacak, devralacak, üstlenecek, yürütecek. Halkın bu direnişinin büyüklüğüne, görkemine denk bir meşru savunma direnişi, önümüzdeki aylarda halk savunma güçleri tarafından geliştirilecek. Bu bir gerçektir. Bunun hazırlıkları yapılmıştır. HPG'nin buna gücü vardır.

Bugüne kadar çatışmaların derinleşmesi hareketimizin de Önderliğimizin de istemi değildi. Çatışma olması, daha fazla kan dökülmesi istenmiyordu. Demokratik çözüm, uzlaşma, diyalog siyaseti öngörülsün isteniyordu. Fakat görünen o ki süreç öyle işlemiyor. Bunun sorumlusu biz değiliz, Kürt tarafı değildir. Bunun sorumlusunun Türkiye devleti olduğu, AKP hükümeti olduğu açıkça ortadadır. Bunu herkes de gördü. İmhadan başka bir şey dayatılmıyor. Gerillaya imha, legal siyasete ihanet, halka teslim olma, Önderliğe imha dayatılıyor. Türkiye devletinin Kürt politikası budur. AKP hükümetinin yürüttüğü politika budur. Elbetteki bunların hiçbiri kabul edilemez. Onurlu hiçbir Kürt bunları kabul ederek yaşayamaz, varolamaz. Ancak bunlara karşı direnerek kendini var edebilir, umudunu koruyabilir, geliştirebilir. Bu nedenle Önderliğin, halkın, siyasi güçlerin direndiği kadar, hatta onlardan daha fazla, HPG'nin direneceğinden kimsenin kuşkusu olmamalı. Öyle bir düzeye de ulaşıldı.

Çok net görülüyor ki önümüzdeki süreç çok çatışmalı olacak. HPG, 2005'te nasıl mücadele edileceğini herkese gösterdi. Önemli bir deneyim de yaşadı, tecrübe edindi. 2006'da ise bunu çok daha ileri düzeyde sürdürecektir. Meşru savunma direnişini çok daha ileri boyutta geliştirebilecek, halkı sahiplenme, Önderlik çizgisi ile bütünleşme, gerillaya dayatılan katliamların intikamını alma direnişini, mücadelesini her alanda geliştirecek. Fakat bunu yaparken meşru savunma çizgisi içinde olacak.

Şimdi birçok yerde bombalar patlıyor. Ne oluyor belli değil. Hepsi PKK'ye yükleniyor. HPG güçlerince yapılıyormuş gibi gösteriliyor. Bunlar doğru değil. Böyle birçok provokatif olay, girişimler var. HPG kendi yaptıklarını üstleniyor. İnanarak, bilerek yapıyor. Sorumluluğunu üstlenecek gücü de var. Dolayısıyla yaptıklarını ilan da ediyor. Bu anlamda işte bazı örgütler kuruluyor. Mesela TAK örgütü var. Birçok grup var. İntikam alacak timler kuruluyormuş. Şimdi bunlar kendi çizgisinde mücadele eden güçlerdir. Hepsinin sorumluluğu PKK'ye yüklenemez, HPG'ye de yüklenemez. Geçmişte PKK içerisinde yer almış birçok güç şimdi bir şeyler yapıyorlarsa, bunun sorumlusu PKK olamaz. Bir sürü insan geçen süreçte ayrıldı. Koptu, kaçtı, kendine göre gruplar oluşturdu. Kendi çizgilerinde de hareket ediyorlar. Dolayısıyla PKK'ye girip çıkmış olanların yaptıklarından hep PKK'yi sorumlu tutmak doğru değildir. Bu da bir saldırı biçimi oluyor. Neredeyse itirafçıların, JİTEM'in yaptıklarından bile PKK'yi sorumlu tutacaklar. JİTEM halk üzerinde katliam yapıyor, "JİTEM üyesi katliam yapmış" demiyorlar, "eski PKK itirafçısı yapmış" diye PKK'yi sorumlu tutacak açıklamalar biçiminde veriyorlar.

Türk basınının bu konuda yaptıklarını bırakalım basın özgürlüğü ile izah etmeyi, ahlaki olmamaktan da öte bir durum oluyor. Bu durumlar tehlikelidir. Bunlar tevessül edilmemesi gereken durumlar. Halkı doğru bilgilendirme gereği var. Kürt özgürlük hareketi buna dikkat gösteriyor. Gerilla büyük dikkat gösteriyor. Zaten neyi, nasıl yapacağını, nasıl bir savunma ve direniş çizgisine sahip olduğunu ilan ediyor. Kitaplar yazarak, konferanslar düzenleyip kararlar alarak, halka, kamuoyuna, dost düşman herkese ilan ediyor. Gizli saklı bir durumu yoktur. Yaptıklarını da üstleniyor. Dolayısıyla kendi yaptıklarından sorumludur. Meşru savunma çizgisinden sapmayacaktır. Tabii tahriklerle, provokasyonlarla gerillayı meşru savunma çizgisinden saptırmak isteyen çabalar var. Nasıl ki direniş çizgisinden sapma yaratmak için Önder Apo üzerinde provokatif uygulamalar, tahrikler kullanılıyorsa -ki bunu Önderlik deşifre etti- benzer baskılar, saldırılar, tahrikler, provokatif uygulamalar HPG'ye karşı, gerillaya karşı da çok fazla yürütülüyor. Halk Savunma Güçleri bunun bilincindedir. Karargahıyla, komuta yapısıyla, savaşçı gücüyle oldukça eğitilmiş bir konumda. Meşru savunma çizgisini de biliyor, özel savaşı da biliyor, katliam, imha savaşlarının nasıl uygulandığını da biliyor. Provokasyonları, tahrikleri biliyor, anlıyor. Bunlara gelmeyecek, bunları anlayacak, bunları boşa çıkartacak gücü gösterecek durumdadır. Kendine hakim, örgütlü bir konumda. Dolayısıyla HPG'nin direnişi meşru savunma çizgisinde olacak. Meşru savunma çizgisinin gerektirdiği pratik tutumu gösterecek. Ama herkes bilmeli ki, halkı, Önderliği sahiplenmede, özgürlük ve demokrasi çizgisini yürütmede; bu temelde üzerine düşecek görev ve sorumlulukların gereğini her zaman, her koşulda başarı ile yerine getirmede kesin kararlıdır. Bunun gerektirdiği cesareti, fedakarlığı her düzeyde gösterecek güce sahiptir.

Gerilla, bu temelde de önümüzdeki süreçte bu topyekun savaş konseptini paramparça edecek, "Önder Apo'ya özgürlük, Kürt sorununa demokratik çözüm" şiarı doğrultusunda halkın geliştirdiği demokratik direnişi hem sahiplenen, koruyan hem de önünü açıp ilerleten bir gücü olduğunu, bunu sağlayacak bir direnişi geliştireceğini herkese gösterecek.

Kahraman şehitlerimizin sergiledikleri

Apocu direniş ruhuyla süreci kazanalım

KKK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan

HPG'nin tüm komuta ve savaşçı yapısına

Mücadelemiz, tarihin önemli bir aşamasına girmiş bulunuyor. Yaşanan gelişmelere göz atıldığında, bunun böyle olduğu görülecektir. Bu nedenle mücadele tarihimizin bu önemli dönemecinde, sonucu tayin etmedeki rolü açısından dönem görevlerine doğru sahip çıkmanın, sürecin bütün yönleriyle doğru bir analizinin yapılmasının çok önemli olduğunu düşünüyoruz. Her zamankinden daha fazla başarı ve sonuç alma olanaklarına kavuştuğumuz bu aşamada, bütün komuta kademesi, savaşçı yapısı ve serhildan çalışanlarının sürecin özelliklerini doğru anlamaları ve ona uygun, gereken sorumlu yaklaşımları geliştirmeleri, başarıyı kesinleştirme açısından bir gerekliliktir.

Tüm arkadaş yapısı ve hareketimizi izleyen tüm dost çevreler bilmektedir ki 5-6 aydan bu yana birtakım değerlendirmeler yapmaktayız ve bütün bu değerlendirmelerin özü, 2006 yılının önemli bir yıl olacağı halkasında gelişmektedir. Bu anlamda 2005'in kasım ayında gerçekleşen HPG Genişletilmiş Meclis Toplantısı'nda da benzer bir değerlendirme ve o değerlendirmelere dayalı mücadele perspektifi oluşturma doğrultusunda bazı kararlar ve planlamalar da geliştirilmişti. Şu an yılın dördüncü ayındayız. Mücadele pratiği açısından yılın başında sayılırız. Şimdiye kadar ortaya çıkan gelişmeler, 5-6 aydan bu yana yaptığımız değerlendirmelerin doğruluğunu ispatlamaktadır.

2006 yılı mücadelemizde önemli bir yıl olarak tarihe geçecektir. Bu, şimdi ana çizgileriyle daha net görülebilecek bir husustur. Bu açıdan hareket olarak, 2006 yılının görevlerini doğru kavramamız, yılı kazanmamız açısından büyük bir önem taşımaktadır.

Halkımız 2006 yılına 15 Şubat uluslararası komplosunu protesto eylemleriyle giriş yapmış ve yılın nasıl geçeceğine ilişkin önemli işaretler vermiştir. Her zamankinden daha kapsamlı ve coşkulu eylemselliklerle uluslararası komplo protesto edilmiş ve mahkum edilmiştir. Önceki yıllara göre daha farklı, daha kapsamlı protesto eylemleriyle halkımız tutumunu ortaya koymuştur. Ardından gelişen 8 Mart eylemlilikleriyle, Kürdistan kadını özgürlüğe, ulusal demokratik mücadeledeki öncü rolüne, Önderliğine nasıl sahiplendiğini ortaya koymuştur. Dünyanın her tarafında kadınlar 8 Mart gününü çeşitli etkinliklerle karşılarken, 2006 8 Martı'nın Kürdistan'da çok görkemli bir biçimde karşılandığını biliyoruz.

Bu çerçevede hareketimiz, 2006 Newrozu'nu bir ***Önderlik Newrozu*** olarak karşılamayı uygun gördü. Halkımız da bu topraklarda tarihin tanık olduğu en görkemli, en coşkulu kitlesel şölenlerle, Newroz'u gerçek bir Önderlik platformuna dönüştürerek kutlamıştır. Türk devleti bu Newroz sürecini sabote etmek, katılımı önlemek için bir hayli çaba göstermiştir. Özel kanunlar çıkarılmış, İçişleri Bakanlığı tarafından talimnameler yayınlanmıştır. Yine çeşitli sansasyonel haberlerle Newroz'da olaylar çıkacağı, PKK'nin hadiseler geliştireceği yönünde yalan propagandalar geliştirilerek, Newroz'a kitlesel katılımı azaltmaya ve önlemeye çaba göstermiştir. Biz de hareket olarak onun bu tir propagandalarını boşa çıkarmak; Newroz'da gerçek bir demokratik iradeleşmenin meydanlara rahatlıkla yansıyabilmesi ve adeta bir referandum gibi halkımızın iradesini ortaya koyabilmesi için, Newroz haftası boyunca bir haftalık eylemsizlik çağrısı yaptık. HPG Ana Karargah Komutanlığı yetkili mercileri de bunu yerinde buldu. Böylece Türk devletinin muhtemelen düşündüğü birtakım provokatif planlar boşa çıkartılmış oldu. Halkımızın Newroz'u kutladığı 4 gün boyunca, göstermiş olduğu yüksek duyarlılık, hassasiyet, örgütlülük sayesinde Newroz olaysız bir biçimde, demokratik, özgürlükçü şölenler ve kutlama biçiminde geçmiştir. Bu anlamda 2006 Newrozu dosta, düşmana ve herkese önemli mesajlar vermiştir.

> "Kürt halkı bu Newroz'da da barışçıl, demokratik çözüm tercihini ortaya koymuştur. 2006 Newrozu'nda Kürt halkı ilk defa bu kadar açık bir biçimde, cesaretle ve yüksek bir kararlılıkla tercihini ortaya koymuştur. Hiçbir gizliliğe gerek duymadan, kendi tercihini bütün Newroz meydanlarında ortaya koymuştur. Önderlikle ve öncü örgütü PKK ile koparılmaz bir bağ ve bütünsellik içinde olduğunu çok açık bir tarzda ortaya koymuştur"

Kürt halkının çözümünün önüne hiçbir gücün ve kuvvetin engel olamayacağını ortaya koymuştur.

Türk devleti bu kararlılıktan çok fazla ürkmüştür. Büyük bir telaşa kapılan Türk devleti ve onun inkarcı zihniyetinin temsilcilerinin harekete geçebileceğini tahmin ediyorduk. Çünkü halkımız gerçekten çok ileri bir aşamayı yakalamış, bütün dünya kamuoyu önünde mesajını güçlü bir şekilde vermiştir. Bu yolla inkarcı zihniyetin geçersizliğini net bir biçimde ortaya koyarak, bu yönlü bütün argümanları yerle bir etmiştir. Bunun karşısında Türk devletinin tahammülsüzlüğünün bir biçimde kendini dışa vurmanca direnen 14 arkadaşımız şehit düştü. Burada ortaya konulan direnişin çok kahramanca olduğu, bunun kitleler üzerinde büyük bir etkiyi yarattığı da bilinen bir durumdur. Bunun karşısında halkımız da sessiz kalamazdı şüphesiz. Dolayısıyla şehitlerimizin cenaze törenleri çok görkemli serhildanlara dönüşmüştür. Sadece Amed'de şehit cenazelerine 150 bini aşkın insan katılmıştır. Yine Batman, Siirt, Adıyaman gibi alanlarda kapsamlı kitlesel katılımlarla törenler yapılmıştır. Burada halkımız tamamen demokratik ve meşru bir biçimde şehitlerine sahip çıkarken, Türk devletinin güvenlik kuvvetleri ve polisi halka silahlarla müdahale etmiştir. Meşru, demokratik halk eylemlerine karşı şiddet kullanarak, şiddete yönelerek süreci tersine çevirmek istemiştir. Bunun karşısında onurlu, fedakar halkımızın bir hafta boyunca gelişen tarihsel serhildan eylemliliği var. Halkımız, Kürt intifadası biçiminde gelişen demokratik tepkisel duruşunu tüm Kuzey Kürdistan'a yaymıştır. Ve Kürdistan'ın diğer parçalarında, yurtdışında, Kürdistanlıların bulunduğu bütün alanlarda Kürt halkı ulusal demokratik refleksini değişik eylemselliklerle ortaya koyarak, çok onurlu ve şerefli bir tutumun sahibi olmuştur. Kürt halkı canı, kanı pahasına da olsa her türlü riski göze alarak ortaya koyduğu bu anlamlı tutumla, Önderliğine, şehitlerine, gerillasına ve bütün değerlerine her şart altında sahip çıkacağını göstermiştir.

Süreç tamamen Özgürlük hareketi lehine gelişmekteydi

Kürt halkı bu Newroz'da da barışçıl, demokratik çözüm tercihini dillendirmiştir. İlk defa 2006 Newrozu'nda bu kadar açık bir biçimde, cesaretle ve yüksek bir kararlılıkla tercihini ortaya koymuştur. Hiçbir gizliliğe gerek duymadan, kendi tercihini bütün Newroz meydanlarında haykırmıştır. Önderlikle ve öncü örgütü PKK ile koparılmaz bir bağ ve bütünsellik içinde olduğunu çok açık bir tarzda göstermiştir.

Bu aynı zamanda, 2006 Newrozu'yla birlikte Kürdistan özgürlük hareketinin de kitlesel mücadelenin yeni bir aşamasına girdiğinin işaretidir. Bu aşama da artık çözümün kaçınılmaz olduğu, Kürt sorununun çıkaracağını, saldırıya yönelebileceğini tahmin ediyorduk. Bu nedenle, Newroz süreci 21 Mart'la birlikte sonlandırıldı. Biliniyor, Newroz'un aslında 1 haftalık kutlamalarla karşılanması halkımız tarafından planlanmıştı. Ancak Türk devletinin tahammülsüzlüğünün bir sonucu olarak bazı provokasyonlara yönelebileceği sezildiğinden, dördüncü günden sonra kutlamalar bitirilmiştir.

Süreç tamamen Özgürlük hareketi lehine gelişmekteydi. Tabii bunu gören Türk devleti ve ordusu halkın ortaya koyduğu ileri aşamayı ve gelişen süreci tersine çevirmek için operasyonlara ağırlık verdi. Gerilla güçlerine yönelik kapsamlı operasyonları giderek gündemleştirmektedir. Bunun sonucunda 24 Mart'ta Muş'ta gerçekleşen kapsamlı operasyonda çıkan çatışmada kahra-

> "Hiç silah kullanmamış olmamıza rağmen şiddetle, silahla halkımızı bastıran taraf TC olmasına rağmen, bizim şiddet kullandığımızı söylüyorlar. Oysa biz mücadelemizi meşru savunma sınırları içerisinde yürütüyoruz. Özellikle şubattan bu yana herhangi bir planlı, örgütlü ve şiddet içerikli eylemimiz olmamasına rağmen, sanki her yere silahı dayatmışız, silahlı ayaklanma ortada varmış gibi gösterilerek halkımız bastırılmak istenmiştir"

Şiddeti tercih eden ve başvuran PKK değil Türk devletidir

Halkımız bu süreç boyunca herhangi bir biçimde ateşli silah kullanmamıştır. Türk polisinin ve diğer güvenlik kuvvetlerinin rasgele halkı taraması ve her şeyi hedeflemesi ardından bazı genç grupların amacını aşan (belediye otobüslerini yakma gibi) taşkınlıklar olmuş olabilir, ama esas olarak halkımız, her yerde kitlesel tutumunu ortaya koymuştur. Bunun karşısında Türk devleti ise silah kullanmıştır. Yani burada şiddeti tercih eden, şiddete başvuran biz değil, Türk devletidir. Newroz ve bu serhildanlar boyunca hareket ve halk olarak tek bir mermi kullanmış değiliz. Dönemin sonunda, Gabar'da, Elazığ/Arıcak'ta HPG'nin misilleme amaçlı gelişen eylemleri elbetteki anlamlı ve meşru savunma çerçevesinde sürece verilmiş cevaplardır. Gelişen saldırılara karşı, saldırı güçlerine dönük kendini savunma eylemleridir. Bunun dışında Kürt tarafı olarak herhangi bir ateşli silah kullanma eylemine yönelmedik. Tam tersine, silaha başvuran, şiddeti tercih eden biz değil, Türk devleti olmuştur.

Türk devleti silahsız insanlarımıza ateş açmıştır. Silahsız, savunmasız insanlarımızı kurşun yağmuruna tutmuştur. Sadece serhildan eylemini yapan eylemcilere değil, evleri, balkonları da taramıştır. Halkımızın malına mülküne zarar verme amacıyla dükkanlarını, eşyalarını Türk devleti tahrip etmiştir. Yani ortaya çıkan zararın yüzde onunu bile serhildan güçleri yapmamışlardır. Bunu Türk devleti yapmıştır.

Halkımıza yapılan bu saldırılar boyunca 14 insanımız şehit düşmüştür. Sadece Diyarbakır'da silahla yaralanan insan sayısı 230'dur. Bunlar basına böyle yansımamış olabilir. Çünkü hepsi hastanelere gitmedi. Hastanelere giden gözaltına alındı. Ama net olarak biliyoruz ki 230 kişi Diyarbakır'da silahla yaralanmıştır. Burada halk çok bilinçlice hedeflenmiş ve bastırılmak istenmiştir. Devlet "bu isyandır, ayaklanmadır" diyerek yaptığı katliamı meşrulaştırmak istemiştir. Buradaki amaç çok açıktır. Halkımızı bastırmak, korkutmak ve ona geri adım attırmayı amaçlamıştır.

Çünkü halk hareketimiz ortaya koyduğu eylemsellik sürecinde önemli bir düzey tutturduğunu ortaya koydu. Bundan ürken Türk devleti halka, hareketimize geri adım attırmak istiyor. Yani bunun ortaya çıkaracağı sonuçlardan korkuyor. Bütün bu süreç boyunca gerillaya karşı operasyonlarını da durdurmadı, aralıksız sürdürdü. Biliniyor 30 Mart günü Cudi'de değerli komutan *Yıldız* arkadaş ve Cihan, Yılmaz, Ruken arkadaşlar şehit düştü. Yani hem gerillaya, hem halka dönük katletme, vurma, ezme, böylece sindirerek geri adım attırma operasyonlarıyla karşı karşıyayız. Halkımız doğal hakkı olan demokratik serhildan hareketi ile süreci geliştirirken, Türk devleti "silahlı ayaklanmadır" yakıştırması yaparak, şiddetle ve en vahşi yöntemlerle bastırma yöntemini esas aldı.

Bu konuda büyük bir çarpıtma var, büyük bir yalan var. Bütün basınıyla, ordusuyla, hükümetiyle, açıkça yalan beyanlarıyla kamuoyu aldatılmak isteniyor. Hareketimizin şiddet kullandığını, sözüm ona 'terörün şehre indiğini', içte ayaklanmanın olduğu vs propaganda kampanyalarıyla ve özel savaş yöntemleriyle gerçekler ters yüz ediliyor.

Hiç silah kullanmamamıza, şiddetle,

> "Yaşanan eylemsellik süreciyle birlikte ortaya ortaya çıkan en önemli sonuç bu halk özgürleşmede ve özgürlük mücadelesinde gösterdiği kararlılıktır. Bedelleri ödemeye hazırdır. Bu halk örgütlü, bilinçli bir halktır. Kölelik sistemini asla kabul etmez. Kendi diline, kültürüne, Önderliğine ve tarihsel değerlerine sahip çıkma kararlılığındadır. Kısacası bu halk onurlu bir halktır. Onurundan asla taviz vermeyecektir. İşte bu mesajları halkımız bu dönemde her yere vermiştir"

silahla halkımızı bastıran taraf Türk devleti olmasına rağmen, bizim şiddet kullandığımızı her tarafa yaymaya; kamuoyuna böyle yansıtmaya çalışıyorlar. Oysa biz meşru savunma sınırları içerisinde, halk ve hareket olarak bir mücadeleyi yürütüyoruz. Bu aşamada, özellikle şubattan bu yana herhangi bir planlı, örgütlü ve şiddet içerikli eylemimiz olmamasına rağmen, sanki her yere biz silahı dayatmışız, sanki bir silahlı ayaklanma ortada varmış gibi gösterilerek halkımız bastırılmak istenmiştir. Diyebiliriz ki eğer halkımızın örgütlü serhildan taktikleri olmasaydı, kayıplar daha fazla da olabilirdi. Çünkü devlet Amed'i mümkün olduğu kadar darbelemek, böylece gözünü korkutarak geri adım attırmak ve teslim almak istiyordu.

Çağ dışı bir zihniyetle karşı karşıyayız

Türk devleti Kürt halkını 1920'lerden 1940'lara kadar hep bastırdı. Her yerde katliamlar yaptı. Kürdistan'ı boydan boya adeta yeniden işgal ettiler ve sonra da Ağrı Dağı'nda *"hayali Kürdistan burada meftundur"* diyerek, artık Kürt diye bir olgunun olmadığını, mezara gömüldüğünü ve betonlandığını iddia ettiler. 30 yıl bunun üzerinde propaganda yaptılar, bunun üzerinde Kürdistan'da eğitim sahalarını açtılar. Yoğun bir asimilasyon projesini uygulamaya çalıştılar. Ama ona rağmen, o mezara konulmuş, üstü betonlanmış olan Kürt, betonu çatlatarak yeniden yaşama kararlılığını çok görkemli gösterdi. Bunu bir diriliş devrimiyle de taçlandırdı. Bu gerçekler karşısında, bu halkı yeniden şiddetle bastırmak, teslim almak mümkün müdür? Tabii ki mümkün değildir.

Bilindiği gibi gerici, çağ dışı bir zihniyetle karşı karşıyayız. Yeniden halkı bastırarak, vurarak, öldürerek, tutuklayarak sözüm ona bizi dize getireceklerini sanıyorlar. Çağ dışı düşünce sistemi diye buna denilir işte. Halbuki günümüz dünyasında bir halkın bu tür yöntemlerle bastırılması, susturulması mümkün değildir. Fakat Türk devletinin bu inkarcı, imhacı ve gerici zihniyeti buna hala inanabilmektedir. İşte bunun için bu Newroz sürecine böyle bir saldırıyla yönelmişlerdir. Türk devletinin bu biçimde geliştirdiği saldırılar, daha değişik biçimlere de bürünebilir. Bunu iyi bilmemiz gerekiyor.

Halkımız 15 Şubat, 8 Mart, Newroz Bayramı ve Kahramanlık Haftası boyunca büyük bir fedakarlık ve cesaretle çok önemli tarihsel bir atılımı gerçekleştirdi. Böylece Özgürlük mücadelesi yeni bir aşamaya taşındı. Türk devleti ve Kürdistan üzerinde egemenliği olan diğer devletler bundan çok korkmaktadırlar. İşte Erdoğan ve İran temsilcisinin gizli görüşmesi, anti Kürt ittifakları yine kaynağını bu korkudan almaktadır.

Bunun için topyekun bir saldırı yapılmıştır. Bunun startı aslında geçen yılın başlarında verildi. Şemdinli'de gerçekleşen olaylarla aslında bu süreç başlatıldı. Yine bu süreçle birlikte adeta 1994 süreci benzeri bir yönelim ve ezme konsepti pratikleştirilmek istenmektedir. Şemdinli'de yapılan saldırılar bunun başlangıcıydı. İlk önce kitleyi bastırmak, sonra da hareketi tasfiye etme ya da darbeleyerek marjinalleştirme konsepti çerçevesinde planlanan bir saldırı olduğu anlaşılmaktadır. Ancak halkımızın gerek Gemlik yürüyüşünde, gerek Şemdinli'de, Yüksekova'da, Hakkari'de göstermiş olduğu direniş ve bir bütünen halkımızın ardı sıra gelişen serhildanlar dizisi, Türk devletinin bu konseptini işlemez kılmıştır. Bir kerede halka yönelip halkı etkisizleştirme, ardından da gerillayı hedefleme konsepti tıkanmıştır. Halk cephesine yönelimde de tıkanmıştır. Bu anlamda halkımızın göstermiş olduğu direniş çok anlamlı ve çok görkemlidir.

Türk devleti bu direnişi bastırmada sonuç elde etmemiştir. Halkımızın geçen yıldan bu yana ortaya koyduğu kahramanca, büyük fedakarlıkla dolu direnişi, Türk devletinin ve ordusunun bu planını işlemez kılmıştır. Bu imha konseptine Yaşar Büyükanıt'ın öncülük ettiği herkesçe bilinen bir durumdur. Bu grup, Türkiye Cumhuriyeti Başbakan'ı olan Erdoğan'ı kötü bir biçimde teslim almış ve onu uzlaşma sürecine tabi tutmuştur. Elbetteki hocasına ihanet eden bir kişi çıkarları için her şeyi yapabilirdi. Hocasına karşı bile bu kadar nankörlükte bulunan bir kişinin, bu sözleşmeleri yapması çıkarları için doğaldır aslında. Bu zatın düşüncesinin Erbakan'dan farklı olmadığı biliniyor. Değiştik demesi, değişimden dem vurması hikayedir. Hedef çıkarları için ters düşmüştür. Bu kadar çıkarcı olan bir kişinin her türlü pozisyona girebileceği beklenen bir durumdur.

Öte yandan Kasımpaşa kabadayılığıyla Başbakanlık yapılamayacağı da ortaya çıkmıştır. Bir Başbakan, toplumsal ahlakı zorlayan küfürbaz bir üslupla toplumları yönetemez. Yine *"çocuk da olsa, kadın da olsa vurulacaktır"* diyen bir mantığın ne kadar çapsız bir profil ortaya koyduğu çok açık ortadadır. Böylesine çarpık bir hükümette inkarcı, imhacı zihniyetin kendisini konuşturduğu ve konuşturabileceği bilinen bir husustur. Nitekim geliştirilmeler de bu çerçevede cereyan etmektedir. İşte şimdi bir taraftan örtülü olağanüstü hal yasası anlamına gelen 'terörle mücadele' yasaları çıkarılmaktadır. Öbür taraftan reform paketleri vb konular gündeme propaganda kabilinde getirilmektedir. Aslında bunların hepsinin birer safsata olduğu anlaşılmıştır.

Yine Şemdinli'de halkımıza açık bir saldırı olmuştur. Devletin resmi güvenlik kuvvetleri vatandaş sıfatında olan kişilere karşı silahlı eylemde suçüstü yakalanmıştır. Başbakan biraz da beylik bir sözle, ardında kim olursa olsun üzerine gidileceğini söyledi. Ama sonuç ne oldu? Sonuç, o Şemdinli eylemini yapanlarla uzlaşma olmuştur. Halkımızı katleden, katletme projesinin uygulayıcısı olan çeteci gruplarla bir yatağa girmişlerdir. Bunun en çarpıcı örneği, Şemdinli olayını araştırma adı altında mecliste kurulan araştırma komisyonunun ortaya koyduğu rapordur. Komisyon bir araştırma komisyonu değil, olayın üstünü örtbas etme komisyonu rolünü oynamıştır. Gerçekleri açığa çıkarma değil, gerçekleri örtme komisyonu olmuştur. Şemdinli'de gerçekleşen bu olay "net değil" diyorlar. Nasıl net değil? Net olmayan tarafı ne? Aslında halk tarafından netleştirilen, açığa çıkarılan devlet terörünün üstünü örtmek istiyorlar. Durum nettir. Halk ve kamuoyu vicdanında her şey netleşmiştir. Kaldı ki halk, çeteleri saldırı üzerinde yakalamıştır. Bu basit gerçeklerden yola çıkmak bile yeterli oluyor aslında. Bu nedenle bu komisyon aslında suçluları açığa çıkarma değil, suçluları işaret edenleri açığa çıkarma komisyonuna dönüşmüştür. Şemdinli araştırma komisyonu olayların tanıklarını suçlayan bir komisyon haline gelmiştir. Olayın açığa çıkması için tanıklık yapan, çaba harcayanları "suçlu" pozisyonda göstermeye çalışıyor. Bu yönüyle belki de tarihte eşine ender rastlanır bir tutum sergiliyor. Bu komisyonun görevi suçluları gizleyen, suçluları işaret edenleri ise deşifre edip onları hedefleyen bir pratikle sonuçlanmıştır. Bütün bu gerçekler karşısında bile hala halkı, demokratik kesimleri tehdit etmekten geri durmuyorlar.

Cumhurbaşkanı da bugün, *"güvenlik kuvvetlerini kutluyorum"* diyerek, Kürt halkına karşı yaptığı katliamı onayladığını ifade etmeye çalışıyor. Kürt çocuklarını ve gençlerini öldüren bu güvenlik güçlerini kutlamayan devlet mercisi kalmadı neredeyse. Bütün resmi makamlar kutladı. Peki sözümona kutlanan güvenlik güçleri ne yapmışlar? Silahsız insanları öldürmüşlerdir. Silahsız insanları balkonunda vurarak öldüren güvenlik kuvvetlerinin kutlandığı nerede görülmüştür? Türk devleti dışında dünyada böyle bir örnek bulmak mümkün değildir. Bu kadar savunmasız sivil insanın öldürüldüğü açık ortadayken, hiçbir devlet yetkilisi çıkıp bir baş sağlığı bile dilememiştir.

Kürt halkı Önderliğiyle gerillasıyla hareketiyle bir bütündür

Genelkurmay Başkanı Kürdistan'a gidip, *"biz herkesin komutanıyız"* diyor. Sen kendini herkesin komutanı olarak atıyorsun, ama Kürt halkını postalların altında ezmek istiyorsun. O zaman ezmenin, katliamın komutanısın. Sen halkın güvenliğini sağlayan değil, halkın yaşamına kasteden bir komutansın. Gerçekleri çarpıtma, Türk devleti için artık bir meslek haline gelmiştir. Çağımızda gerçekleri bu kadar çarpıtarak kimseyi aldatmak mümkün değildir artık. Zorbalıkla insanları denetim altında tutmak imkansızdır artık. Bunu da bir türlü göremeyecek kadar dar, sığ, tutucu, dogmatik bir zihniyete sahiptirler. Bu kadar gerçekleri görmeyen, deve kuşu misali başını kuma gömen, siyasetin sonucunu tahmin etmeyenin sonu, vahim bir yenilgi olacaktır. Bu çok açık bir durumdur.

Bu dönemde kayıplarımız yaşanmıştır. Halkımız büyük bir kahramanlık ve fedakarlıkla, önemli bir mücadele sürecini geliştirirken tabii ki kayıplarımız da yaşanacaktır. Özgürlük mücadelesi, toplumların kurtuluş mücadelesinin temel harcı şehadettir. Bu anlamda halkları halk yapan, toplumları toplum yapan, kişilik kazandıran temel değerlerin esası, özgürlüğü uğruna şehit vermesidir. Bu anlamda özgürlük uğruna şehadete ulaşmak, hepimiz için, hiçbir biçimde gözümüzü kırpmayacağımız bir yüceliktir.

Halkımızın mücadelesi bugün anlamlı, şanlı bir safhayı yakalamış bulunmaktadır. Bu Newroz süreciyle birlikte halkımızın serhildan hareketi gelişmiştir, bedeller ödenmiştir. Kahramanca direnen HPG gerillalarımızdan ve sivil serhildan güçlerinden şu ana kadar toplam 34 şehidimiz olmuştur. Yine çok sayıda yaralı vardır. Çok sayıda insanımız tutuklanmıştır. Önemli oranda maddi hasar yaşanmıştır. Ama bütün bunlara karşın ulusal demokratik mücadelemiz çok önemli kazanımlar elde etmiştir. Öyle kazançlar ki, uğruna ne kadar emek, çaba harcanırsa harcansın, büyük kahramanlık direnişi olmadan, büyük şehadetler verilmeden bu topraklarda kolay kolay elde edilemeyecek sonuçlardır. Kürdistan özgürlük hareketi geçen 20 günlük süreç içerisinde bütün dünyaya önemli mesajlar vermiştir. Önemli sonuçları ortaya çıkarmış ve kolay kolay elde edilemeyecek mevzileri kazanmıştır.

Tüm bu süreçte ortaya çıkan en net ve birinci husus; komplonun sonuçsuz kalması hususudur. Halkımız Önderliğine bağlılığını, Önderlik çizgisindeki kararlı duruşuyla çok açık ortaya koymuştur. Uluslararası komplo önemli oranda bertaraf edilmiştir.

İkinci husus; bu halk Önderliğiyle, gerillasıyla, hareketiyle bir bütündür. Kimse bunu ayrı kefelere koyamaz. Hiçbir provokasyon, hiçbir ihanet ve hiçbir şiddet saldırısı bu bütünselliği bozamaz. Bu, sergilenen direnişlerle çok açık gösterilmiştir.

Bütün bu eylemsellik süreciyle birlikte ortaya konulan üçüncü husus; Kürt halkının özgürleşmede ve özgürlük mücadelesinde gösterdiği kararlılıktır. Bedelleri ödemeye hazırdır. Bu halk örgütlü, bilinçli bir halktır. Kölelik sistemini asla kabul etmez. Kendi diline, kültürüne, Önderliğine ve tarihsel değerlerine sahip çıkma kararlılığındadır. Kısacası bu halk onurlu bir halktır. Onurundan asla taviz vermeyecektir. İşte bu mesajları halkımız bu dönemde her yere vermiştir. Dikkat edilirse bugün bütün dünya, halkımızın bu özgürlük hamlesini, hareketimizi ve gerillamızı tartışmaktadır. Birçok uluslararası kuruluş konuya ilişkin açıklamalar yapmışlardır. Ve halen de tartışma konusudur. Bu serhildan küçümsenmeyecek bir mesafeyi, bir düzeyi ortaya çıkardı. Halkımızın geliştirdiği bu anlamlı tarihsel serhildan sürecinin sonuçları, bundan böyle de mücadelenin doğrultusunu belirlemede önemli bir yere sahip olacaktır.

Bunun karşısında devlet ne yapmak istiyor veya ne yapmaya çalışacaktır? Öyle görülüyor ki, çağımızda çoktan aşılmış o bilinen katliamcı, inkarcı yönteminde ısrar edecektir.

Bu yöntemle sonuç alır mı? Alamaz, alması da mümkün değildir. Ama bu yöntemde ısrar edeceği de beklenmelidir. Biz sonuç alamayacağını hep söylüyoruz. Öyle görülüyor ki bir kez daha pratikte bunu göstermemiz gerekecektir. Bir daha burunlarının yere sürtüp herkese anlatmamız gerekiyor. Pratik direnişle, mücadeleyle bunu yapmamızın gerekliliği ortaya çıkmış bulunmaktadır. Onlar 1994 sürecine benzer bir hamle geliştirmek istiyorlar. Yani saldırılarla demokratik kurumları kuruluşları bastırma, gerillayı daraltma, marjinalleştirmeyi hedefleyen bir konsept uygulamak istiyorlar. Böyle bir konseptin başarı şansı yoktur. Bu konsept 1994'te başarılı olmadı şimdi nasıl başarılı olsun! 1994'te belki bir mesafe aldı. Ondan sonra gelişen süreç boyunca gerillanın kendini tekrar etmesine yol açacak bir düzeyi yakaladı. Fakat sonuç aldığı söylenemez. Büyük bir tahribatı yarattı. Belki de on yıllar, yüz yıllar etkisi silinemeyecek düzeyde toplumlar arası bir tahribatı yarattı. Bu tahribatın sonuçları bugün de gündemdedir. Bu kez 1994 sürecinin koşulları da yoktur. Her şeyden önce 1994'te NATO, tam teşkilatlı bir biçimde Türk ordusunun arkasındaydı. Amerika, AB hemen hemen herkes arkasındaydı. Yine Güneyli güçler bir biçimde bu sürece destekçi konumdaydı. Kısaca uluslararası koşullar tamamen Türk devletinin lehineydi. Aynı biçimde iç koşullar bakımından tam bir ulusal mutabakat vardı. Sağıyla, soluyla, ordusuyla, siyasetiyle bütünleşmiş bir yapılanma söz konusuydu. Bu, toplumda şovenizm dalgasının gelişmesine imkan yarattı. Bugün bunlar aynı düzeyde yoktur. Her şeyden önce Türk devletinin Kürt halkına yönelik yürütmekte olduğu inkar ve imha politikası artık ABD, AB tarafından destek bulmamaktadır. Çünkü Türk devletinin bu konudaki siyaseti işi yokuşa sürme siyasetidir. Günümüzde aşılmış bir yöntemdir artık.

Kültürleri şiddetle ortadan kaldırmaya yönelme, asimile etmeye kalkışma, onu zorla başkalaşıma uğratma, bunu şiddetle dayatma yöntemi, bugün insanlığın yükselen değerleri karşısında aşılmıştır. Bugün dünyamızda kültürlerin özgürlüğü, insan hakları, demokrasi ve özgürlükler, yine hukukun üstünlüğü yükselen değerler durumundadır. Türk devletinin Kürt halkına karşı yürüttüğü siyasette bunlar var mıdır? Yoktur. Hukuk devleti söylemleri hep palavra laflardır. Ne hukuku? Şemdinli olayında da bu görüldü. Hukuk adamı iki laf söyledi diye yapmadıkları şey kalmadı. Yani bunu dünya taşıyamaz, dünya bunun arkasında olamaz. Nitekim olmamaktadır da. Şimdi iç koşullarda durum farklıdır. Artık Türkiye'de gerçek anlamda bir milli mutabakat süreci aşılmıştır.

Türk devletinin geliştireceği yeni saldırı hamlesi başarısızlığa mahkumdur

Çelişkiler bastırılarak yok edilemez. Türkiye sistemi içerisinde, siyasetinde çelişki vardır. Ordusunda çelişki vardır. Bütün kurumları arasında çelişki vardır. Şimdi ordu dağıtarak, bastırarak kendisine destekçi buluyor, ama çatlaklar derindir. Dolayısıyla 1994 koşulları yok onlar için. Aleyhte koşullar vardır. Öbür taraftan bizim koşullarımız da daha değişiktir. Biz daha fazla tecrübeye sahibiz, daha fazla bir genişlik ve derinliğe sahibiz. Doğru, belki Önderliğimiz esirdir. Ama hareketimiz eskiye göre daha fazla gelişkindir. 1994'te bizim mücadelemizde Doğu Kürdistan'ın fazla bir yeri yoktu. Güney'in derinliğine bir yeri yoktu. Uluslararası koşullar bu biçimde Kürt özgürlük hareketi lehinde değildi. Bugün Kürt sorunu dünyanın gündemindedir. Çözülmesi gereken bir sorun olarak masada durmaktadır. En önemlisi örgütsel olarak çeşitli evrelerden geçerek bugünkü düzeye gelmiş bulunuyoruz. En azından taktiksel açıdan eski hataları yapmayız. 1994'te Serhat eyaletine 800 kişi yerleştirmiştik. Bugün ise Serhat eyaletinde 800 kişinin hiç tutunamayacağı, tasfiye olacağı çok açık bir durumdur. Yine 1994'te Mardin'e 600 kişi yerleştirmiştik. Mardin gibi dar bir araziye 600 gerilla yerleştirilirse darbe yer. İşte 1994'te bizim böyle taktik hatalarımız vardı. Yani taktik öncülükte bariz hatalar söz konusuydu. Bugün çok ahım şahım olduğumuzu söylemiyoruz, fakat daha yetkin ve hakim bir biçimde taktik sürece egemen olabileceğimizi açıklıkla söylüyoruz. Bunun için Türk devletinin geliştireceği yeni saldırı hamlesi başarısızlığa mahkumdur.

Saldırıları bir süre sürecek. Buna karşı halkımızın örgütlü direnişi ve meşru savunma güçlerimizin de meşru savunma çizgisindeki kahramanca direnişi sürecektir. Şu anda Kürdistan'a çok sayıda askeri yığınak yapılmaktadır. Başta Botan, Zagros eyaletleri olmak üzere bütün eyaletlere dönük adeta bir askeri işgal yaşanmaktadır. Askeri sevkıyatlar şu anda sürmektedir. Amacı biraz tehdit etmek, biraz da sınıra güç yığarak uluslararası zemini zorlamak, ona buna mesaj ver-

> "Genelkurmay Başkanı Kürdistan'a gidip, "biz herkesin komutanıyız" diyor. Sen kendini herkesin komutanı olarak atıyorsun, ama Kürt halkını postalların altında ezmek istiyorsun. O zaman ezmenin, katliamın komutanısın. Sen halkın güvenliğini sağlayan değil, halkın yaşamına kasteden bir komutansın. Gerçekleri çarpıtma, Türk devleti için artık bir meslek haline gelmiştir. Çağımızda gerçekleri bu kadar çarpıtarak kimseyi aldatmak mümkün değildir artık"

mek, birde sözüm ona hareketi ürkütmek, geriletmek ve darbelemektir. Bu amaçları da hiçbir sonuç almayacaktır.

Biz öyle büyük ordu güçlerinin nasıl boşa çıkarılabileceğini biliyoruz. Bunu onlar da bilirse kendi açılarından iyidir. Onların amacı, bize daha fazla kayıp verdirerek, güçlerimizde demoralizasyonu yaratmak, böylece harekette, kitlelerimizde bir gerilemeye yol açmaktır. Bunun için, mesela kayıp vermediğimiz halde kayıp verdiğimizi ilan ediyorlar. Sözüm ona Gabar'da kayıp verdiğimizi söylüyorlar. Öyle bir şey yok, yalan. Nasıl ki İkinci İnönü zaferi ihtiyaçtı ve bu zafer üretildi, şimdi de gerillanın fazla kayıp verdiği biçimindeki haberler ihtiyaç gibi görülüyor. O yüzden öyle haberler üretiliyor. Örnek, Cudi'de 7 gerillanın silahlarıyla birlikte ele geçirildiğini söylediler. Oysa orada 4 şehidimiz var ve üç şehidin cenazesi ele geçmiştir. Dört şehitten Yıldız arkadaş kamp içinde ağır yaralanıyor, yoldaşlarının kendisiyle uğraşmasının başka kayıplara yol açabileceğini düşünerek, yüksek bir sorumlulukla kendisini bombasıyla şehit ediyor. Yani cenazesi bile ele geçmemiştir. Ama Türk devleti 7 kayıp verdirdik diyor. Şimdi de Bestler için 12 kayıptan söz ediyorlar, buna ilişkin henüz net bilgimiz yok. Muhtemelen bu da böyle abartılı bir şeydir. Bu dönemde saldırılarla mümkün olduğu kadar bize kayıp verdirmek isteyecekleri anlaşılmaktadır. Bu nedenle bizim hem serhildan cephesinden hem de gerilla cephesinden sürecin taktiğine oldukça hakim olmamız gerekiyor. Sürecin taktiğini doğru pratikleştirmek, doğru uygulamak sonucun tayin edilmesinde belirleyici bir yere sahip olacaktır.

Değerli arkadaşlar

Bu noktada hepimize önemli görevler düşmektedir. Özellikle taktik süreci doğru ele almak, taktik hatalara düşmemek, hiçbir biçimde duyarsızlıklara yer vermemek, yaratıcı bir tarzda, zengin yöntemlerle taktiği uygulamak ve taktiğe egemen olmak göreviyle karşı karşıyayız. Bu konuda karşı tarafın taktiği az çok biliniyor. Serhildan güçlerini bastırmak için yoğun tutuklama furyasını geliştirmektedirler. Korkutma, bastırma, vurma, işkenceye tabi tutma yöntemleriyle sonuç almak istemektedirler. Bu konuda başbakan, kadın da olsa, çocuk da olsa gözünü kırpmadan vuracaklarını söyledi. Bu onların taktik perspektifi.

Şehitlerimiz içinde üç küçük general vardır, üç çocuk vardır. Onlar bu yeni dönemin generalleridir. İnsanlarımızı çocuk yaşta bile işkenceden geçiriyorlar. Tutukluların çoğu 18 yaşın altındaki çocuklardır. Şimdi burada Kürt toplumunun en küçüğünden en büyüğüne kadar mücadele içinde olduğu, toplumsal bir hareket gerçeğiyle karşı karşıya olduğu açıktır. Bunu şehadetlerden de anlamak gerekiyor. Şehit düşen 13 serhildan direnişçilerinin içinde 3 yaşından 75 yaşına kadar olan insanlarımız vardır. Yine şehit düşen gerilla güçlerimizde tam ulusal bir birleşim söz konusudur. Kürdistan'ın 4 parçasından gerilla bileşimi bir birliktir. Sadece bu şehitlere bakılsa bile Kürt halkının özgürlük hareketinin toplumsal ve ulusal gerçekliği, onun demokratik muhtevası görülecektir. Ama onlar bu konudaki tüm barış çabalarımıza karşı, gerçekliği tersyüz ederek tutuklama, göz korkutma, ürkütme yöntemini esas alacaklardır. Şimdi bunu uygulamaktadırlar. Gerillaya karşı ise gelişmiş teknikle, özellikle uçan birlikler taktiğiyle operasyonel saldırılar geliştirecekleri, geliştirmekte oldukları bilinmektedir. Burada öncelikle istihbarata dayalı operasyon tarzını esas almaktadırlar. Bunu iyi görmemiz gerekiyor. Yani gerilla güçlerinin tekniği kullanması sonucu veya daha farklı yöntemlerle bilgi alarak, bulunduğu yeri tespit ettikten sonra, yoğun indirmelerle kuşatma taktiği uygulanmaktadır. Eskinin o geniş ve yaygın operasyon taktiği yerine, gerilla birliklerinin bulunduğu sahayı tespit etme ve o sahaya dönük kapsamlı bir yönelimdir. Dar, ama yoğun bir tarzla yönelimi ön gören bir taktik biçimi söz konusudur. Parça parça savaşma istemi ön plandadır. Topyekun hedeflemekten ziyade parça parça savaşarak, istihbarata dayalı nokta operasyonu biçiminde bir taktik izliyor. Kuşkusuz eskisi gibi genel operasyonlar da gelişebilir. Şimdi daha çok ağırlık vermekte oldukları taktik budur. Yani dar bir alanı hedefleyen, ama yoğunluklu güçlerle kuşatan ve orada bulunan birliği tespit ederek ezmeyi öngören bir taktik izliyorlar.

Gerilla tarzında daha fazla derinleşmemiz gerektiğini açıktır

Burada düşman güçlerinin manevra kabiliyeti gelişmiştir. Her şeyden önce. yoğun teknik dinleme cihazlarıyla birimlerin yerini tespit etme durumu vardır. Yine teknik üstünlük söz konusudur.

Bunun karşısında biz ne yapmalıyız? Bu husus bizim için çok önemli. Komuta kademesindeki arkadaşlarımız zaman zaman tartışmaktadırlar. Onlar gerekli perspektifi ve çerçeveyi koyabilecek güçtedirler. Bunu pratik içinde yaşayarak, yorumlayarak ortaya koydukları görüyoruz. Bu açıdan hareket olarak, mevcut komuta kademesinin pratik bilgisi, becerisi, tecrübesi, cesareti ve fedakarlığına dair güvenimizde herhangi bir kuşku yoktur.

Ek olarak yine önemli gördüğümüz bazı noktaları burada ifade etmekte fayda var.

Düşman güçlerinin bu biçimde yönelimi karşısında bizim gerilla tarzında daha fazla derinleşmemiz gerektiği açıktır. Gerilla taktiğinin dayandığı birçok özellik vardır. Özellikle gerilla için adeta güç kaynağı olan birtakım hareket tarzları vardı. Biz geçmişte buna 5 parmak formülü demiştik. Yani gizlilik, hareketlilik, ani vuruş, yaratıcılık, inisiyatif vb. Bunların içerisinde iki olgu çok önemlidir. Aslında onlar gerilla hareketinin özüdür, dolayısıyla başarısının da esasıdır. Nedir bunlar? Birincisi gizliliktir. Ama karşı taraf öyle bir izleme tekniğini geliştirmiş ki, her türlü teknikten istifade edebiliyor. Yani uydudan istifade edebiliyor. Uydudan izlemeyi yapıyor. Yine cihaz dinleme, tekniği dinleme yoluyla bunu yapıyor. Çağımızda bütün toplumların yaşamında bilgi önemli bir güç kaynağıdır. Aslında savaşta da bilgi artık önemli bir güçtür. Yani istihbarat çok çok önemli olmaktadır. O nedenle gerillanın bu gizlilik noktası üzerinde daha fazla durması gerekiyor. Artık gizlilik değil, derin gizlilik diyelim buna. Sadece gizlilik yetmez, derin gizlilik gerekiyor.

İkinci nokta, iletişimdir. İletişim gerilla için büyük önem arzetmektedir. Bilgilenmenin önemi büyüktür. Gerekli haberleşmenin yapılmasının önemi vardır. Yine perspektif alma ihtiyacı vardır. Bunları örgütlü kılmak gerekiyor. Bir gerilla birimi asla telefon kullanmamalıdır. Küçük cihaz çok sınırlı ve örgütlü kullanılmalıdır. Gerilla iletişim araçlarını bulunduğu sahada kullanmamalıdır. Yani gerilla tekniği kullanma durumunu yeniden ele almalıdır. Hareket tarzını ayarlamayı yeniden gözden geçirmelidir. Böylece derin gizlilik dediğimiz hareket tarzına mutlaka ulaşmalıdır.

Diğer bir husus ise hızlı manevra kabiliyetidir. Sadece hareketlilik yetmez. Bununla birlikte hızlı manevra yeteneğini geliştirmek gerekir. Hızlı manevra yeteneği açısından birimlerin sayısının arazi koşullarına göre doğru düzenlenmesi büyük önem taşır. Arazinin özelliğine göre tim ve takım hareket tarzına ulaşma yeteneğine ulaşmak çok önemlidir. Arazinin yapısına göre gerekirse tim tarzını esas alabilir. Muş'ta darbe yiyen birliğimizde olduğu gibi, 14 kişilik bir takım haline dönüştürürsen, gücün manevra kabiliyeti azalır. 14 kişilik bir birliğin manevra kabiliyeti çok hızlı olmaz. Dolayısıyla takım hareketliliğini planlarken, manevra hız yeteneğini geliştirecek şekilde planlamak, düzenlemek gerekiyor. Yani birliklerin sayısını azaltmak gerekir. Her alanı yeniden ele alıp arazi koşullarına göre, coğrafyanın durumuna göre birliklerin sayısal durumunu belirlemek gerekiyor. Geliştirilmesi gereken diğer bir husus da budur. Hızlı, daha güçlü manevra kabiliyeti olan birimleri örgütlemekle, yine derin gizliliği sağlamakla düşmanın bu operasyonel taktiği boşa çıkarılabilir. Gerilla, yöntemlerinde, hareket tarzında ve taktiğinde bu halkalarda derinleşerek, yani derin gizlilik ve hızlı manevra kabiliyetinde uzmanlaşarak bir taktik derinleşmeyi yaşayabilir. Yine yaratıcılık, inisiyatif, ani vuruş vb gibi diğer bütün olması gereken gerilla hareket tarzlarında daha hassas yaklaşmak, daha örgütlü olmak, daha duyarlı ve dikkatli olmak tabii ki bu taktik anlayışın bir gereğidir. Bu konularda gerilla yapısının bizzat pratik içinde olduğu, dolayısıyla aslında bunları daha iyi seçebileceği bilinmekle beraber, herkes için, ama herkes için geçerli olması gereken profesyonel gerilla anlayışına uygun bir hareketlilik, bir komuta yapı bileşeni büyük önem taşımaktadır. Bütün komutanlıklar, kendi denetimindeki birliklerde buna gereken hassasiyeti ve önemi gösterirse, taktik derinliği ve zenginliği yakalarsa, düşman gücünü ve tekniğini mutlak surette yener. Biz bunu, 20 küsur yıllık pratik tecrübelerimizden çok iyi bilmekteyiz.

İnisiyatifli gerillalaşma ve komutalaşmayla yönelimler boşa çıkarılabilir

Bizim burada ifade etmeye çalıştığımız husus; kendi taktik yöntemlerimizle daha nitelikli, daha zengin, daha zeki, daha akıllı, daha yaratıcı, daha inisiyatifli bir gerillalaşma ve komutalaşma ile düzenli ordunun bütün yönelim biçimlerini, niceliği ve niteliği ne olursa olsun, boşa çıkarabiliriz. Bu nedenle tüm gerilla yapısı bu konu üzerinde yoğun bir biçimde durmalıdır. Özellikle nisan ve mayıs aylarında buna daha fazla dikkat ve duyarlılıkla yaklaşmalıdır.

Tüm eyaletlerde süreci doğru bir taktik duruşla karşılamak, hareket tarzında disiplini zorlayan, gizliliği zedeleyen, hareketi ağırlaştıran tarz ve yöntemlerden uzak durmak gerekmektedir. Başarıya götüren temel taktik yaklaşım da budur. Özellikle pratik içerisindeki yoldaşların, buna büyük bir fedakarlıkla ve büyük bir özveriyle dikkat etmeleri gerekiyor. Karşı tarafı sevindirmemek, karşı tarafa pirim vermemek gerekiyor. Bunun yolu da gerilla taktik esaslarını yaşamsallaştırmaktan geçer.

Değerli arkadaşlar

Hareket olarak süreci bilinçli sürükleyebilecek bir konumdayız. Sürece egemen olabilecek ve Önderlik çizgisinde şaşmadan her zaman ilerleyebilecek örgütsel bir netlik, birlik ve kararlılığı geliştirmiş bulunuyoruz. Sürecin özellikle meşru savunma çizgisinde daha da nitelik kazanarak ilerlemesini öngören bir perspektiften hareketle, karşı tarafı çıkmaza sürükleyen, başarısız kılan yol ve yöntemlerde her zaman ısrarlı olacağız.

Halkımızın geliştirdiği direniş çok anlamlıdır ve hiç kimse sanmasın ki kendiliğinden olmuştur. Hayır! Halkımızın bilinçli örgütlülüğüyle ortaya çıkarılmış bir düzeydir. Aslında halkımız üzerine düşeni yapmıştır. Şimdi sıra bizdedir. Halkımız bundan sonra da demokratik serhildan sürecini geliştirerek sürdürecektir. Ama daha fazla bizlerin, hareketin, KKK sisteminde yer alan bütün çalışanların, kadroların, HPG'de yer alan bütün savaşçı ve komutanların dönem görevleri karşısında daha fazla sorumlu davranarak, kendilerinden beklenen hamlesel çıkışı gerçekleştirmeleri gerekmektedir. Yani biz her yerde saldırıp tümüyle tozun dumana katıldığı bir süreci geliştirmek istemiyoruz, ama gelişen saldırılar karşısında meşru savunma savaşında orta yoğunluklu bir düzeyi yakalamakta hem kararlıyız hem de buna gücümüz vardır.

Bu anlamda nasıl ki halkımız direnişleriyle devletin saldırılarını, 7 yıllık uluslararası komplonun bütün yönelimlerini boşa çıkarmışsa, onun bir devamı olarak geçmişte yaptığı gibi, Kürdistan özgürlük gerillası da tarihin bu önemli döneminde görevine layıkıyla sahip çıkıp Türk ordusunun geliştireceği operasyonel saldırılarını boşa çıkarmayı bilecektir.

Biz buna herkesin inanmasını istiyoruz. Çünkü bu bir gerçektir. Türk generalleri bizi dinliyorlarsa inanmayabilirler. Denemesi herhalde yaşanacaktır. Kürdistan gerillası yenilmez bir gerilla olduğunu, sağlam Apocu bir iradeye sahip olduğunu, bilinçli, iradeli, karakterli, taktisyen bir asker olduğunu herkese gösterecektir.

Bu temelde işi yokuşa sürmeye çalışan Türk devleti ne kadar saldırırsa saldırsın asla bir sonuç alamayacak. Eğer zorla, şiddetle sonuç almaya kalkışırsanız belki herkes zarar görür, ama sizin için sonuç vahim olacaktır. Bunu tekrar söylüyoruz; Kürdistan halkı hareketiyle, partisiyle, Önderliğiyle, gerillasıyla her zaman demokratik çözümden yana olmuştur. Her zaman kardeşlikten yana olmuştur. Ama asla hiçbir zaman onurundan taviz vermemiştir, vermeyecektir. İradeli, özgürlükçü duruşunu her koşul altında temsil etmeyi bilmiştir. Bunu Apocu gerillalar gerektiği yerde ve gerektiği zamanda gösterebilme güç ve kudretini ortaya koyacaklardır. Bunda hiç kimsenin şüphesi olmasın. Biz bu temelde, bu inançla ve bu kararlılıkla tüm arkadaşları dönem görevleri karşısında daha duyarlı olmaya ve daha kararlı bir biçimde yüksek bir sorumlulukla dönem görevlerine sahip çıkmaya çağırıyoruz.

Hepimizin dönemin istediği fedakarlıkları yapmamız gerekiyor. Daha fazla duyarlılık gösterilerek süreci kazanma görevi ile mükellef olduğumuzu bilmemiz gerekiyor. Bu konuda sergilenmesi gereken ruh bellidir; Apocu fedai ruhtur. En son büyük kahramanlarımız bu ruhu dirençerek ortaya koymuşlardır. ***Şehit Viyanaların*** ruhunu ***Şehit Yıldızlar*** ve ***Erişler*** bir kez daha ortaya koymuşlardır. Biz de bu kahramanların izinde ve onların ruhuyla taktik zenginliği geliştirerek, dönem görevleri karşısında daha sorumlu davranarak dönemi mutlaka ve mutlaka kazanmayı esas alacağız.

Bugün, Kürdistan özgürlük hareketi her zamankinden daha fazla başarıya yakındır. Final dönemi de diyebileceğimiz bir dönemi yaşamaktayız. Bu açıdan özellikle tüm arkadaş yapısının dönem görevleri karşısında yüksek bir duyarlılıkla ve sorumlulukla sürece yüklenmeleri, bu temelde olmazsa olmaz başarıyı esas almaları, bunun için gerekli olan yaratıcılığı, fedakarlığı, özveriyi mutlak surette göstermeleri gerektiğine inanıyoruz. Hepimizin, tarihin bu önemli döneminde yüce değerler karşısında mutlak surette başarıya kilitlenen bir tarzı esas almamız gerektiğini bir kez daha vurguluyoruz. Bu temelde tüm değerli mücadeleci güçlerimize ve arkadaşlara üstün başarılar diliyor, selam ve saygılar sunuyoruz.

13 Nisan 2006

> "Süreci doğru bir taktik duruşla karşılamak, hareket tarzında disiplini zorlayan, gizliliği zedeleyen, hareketi ağırlaştıran tarz ve yöntemlerden uzak durmak gerekmektedir. Başarıya götüren temel taktik yaklaşım da budur. Özellikle pratik içerisindeki yoldaşların, buna büyük bir fedakarlıkla ve büyük bir özveriyle dikkat etmeleri gerekiyor. Karşı tarafı sevindirmemek, karşı tarafa pirim vermemek gerekiyor. Bunun yolu da gerilla taktik esaslarını yaşamsallaştırmaktan geçer"

ASLOLAN UMUDUN İNANCIN İRADENİN GÜCÜDÜR

20. yüzyıla damgasını vuran uluslararası komplo ile bir halk önderliğini, onun hareketini, gerilla ordusunu "yendim, tasfiye ettim" hezeyanına kapılan oligarşik sistem, Önderlik ve hareketimizin tüm barışçıl, demokratik ve halkların özgür birlikteliğine dayalı Kürt sorununa çözüm çabalarını tasfiyeci, imhacı konseptlerle yanıtsız bırakmıştır. PKK'ye karşıtlık temelinde neredeyse verilmeyen taviz, yapılmayan işbirliği kalmamış, hareketimiz içinde geliştirilen tasfiyeciliğe umut bağlanmış, bundan bir şey çıkmayınca, "milli seferberlik" ilanlarına girişmiş, derin devlet odaklarını harekete geçirmiştir. Bundan sonuç almak bir yana, hareketimizin hamlesel çıkışları karşısında Önderliğimize pervasızca bir yönelim, halkımızı ve hareketimizi tahrike, isyana çeken ve çekmeye devam eden bir tutum içerisine girmiştir. Buna karşılık hareketimiz, İmralı sürecinden bu yana başta HPG cephesinde olmak üzere, hemen her alanda yoğun bir pratik mücadele yılı geçirmiştir. Tasfiyeciliğin hareketimizde yol açtığı tahribatlar, PKK'nin Yeniden Yapılanma Kongresi'yle büyük oranda aşılmış, PKK yeni paradigmamızın ideolojik, felsefik öncülüğü olarak kendisini yapılandırmıştır.

II. PKK'lileşme hamlesinin elzemliği, yakıcılığı I. PKK'lileşme hamlesine nazaran katmerli bir durum arz etmektedir. Önderlik geçmişte PKK'lileşme sorunlarını çözümlerken, *"on defa kaybetseniz bile, PKK'lileşmeniz halinde kazanırsınız. On defa kazansanız bile PKK'lileşmediğiniz takdirde kaybedersiniz"* diyordu.

PKK'nin ideolojik varyantlarına, onun pratik politik hattına ve meşru savunma anlayışına ters düşüldüğü ve uzaklaşıldığı anlar, aynı zamanda hareket olarak tasfiyenin eşiğine geldiğimiz, krizlere, kaoslara sürüklendiğimiz anlar olmuştur. Önderlik, şubat komplosu öncesinde, *"ben PKK'den istifa ediyorum"* dedi. Çünkü PKK, onun kurduğu ve önderi olduğu parti olmaktan çıkıyordu. Son tasfiyecilik iyi analiz edildiğinde; boy verdiği zeminin oluşturduğu ağın ve etki, tahribat alanının da aynı nedenlerden beslendiği görülecektir.

Stratejik değişimi kendine göre yorumlayan, özgürlükçü, öz güce dayalı çizgiyi 'politikada esneklik'le kodlayıp teslimiyete çeken, özgürlükçü, eşitlikçi ilişkileri, tüm ahlaki ve moral değerleri geri olan ölçülerin de gerisine çeken bir sosyalitenin dayatılması karşısında, yetkince bir ideolojik öncülüğün, PKK'lileşmenin olması halinde hareket olarak bir kaosa girilir miydi? İdeolojik, politik hattın yitirilmesi; güçlü bir ideolojik, felsefik öncülüğün yeni paradigma düzleminde sağlanamaması halinde, değil sisteme alternatif olma, kendi sistemimizi dahi sağlayıp yürütemeyeceğimiz açığa çıkmıştır. Bu, I. PKK'lileşme hamlesinin özeleştirisi, II. PKK'lileşme hamlesinin ise temel nedenleri olmaktadır. Yeniden bir PKK'leşmenin sağlanamaması halinde, yeni paradigmayı hayata geçirmek, onun öngördüğü kurumsal açılımları kaydetmek, verili sistemlere alternatif oluşturabilmek sözkonusu olmayacaktır.

"Yarım bilmek hiç bilmemekten daha tehlikelidir"

İdeolojikleşme, PKK'lileşme denilince; bu bir çoğumuzca, "yeni paradigmaya tezatlık ya da geriye dönüş olarak" algılanıyor. Yeni paradigmanın kurumsal açılımları yerli yerine oturtulmadığından, "bir tane yeter, bu kadar çok kuruma ne gerek var?" deniliyor. Yine demokratik konfederal sistemi, ya soyut bir proje ya da devlet merkezli oluşumların özel antlaşma ve yasalarla oluşturduğu birlikler olarak algılama, demokratik cumhuriyet ile demokratik konfederalizmi aynı kategoriye koyan yanılsamalar sıkça yaşanabiliyor.

Düşüncede gelişen bu tür tezatlık, soru ve acabalar eğer daha doğru bir algı ve özümsemeye dönükse, bu beraberinde eğitsel bir yoğunluk, araştıran inceleyen bir uğraşı gerektirir. Ayrıca stratejik değişimlerin, geçiş süreçlerinin karakterinden ileri gelen kimi yanılsamalar, eksik, yetersiz algılamalar bir yönüyle normaldir ve anlaşılırdır. Yok, bu yönlü hiçbir uğraş içerisinde olmadan, salt kimi kavram ve yarım yamalak bilgiler üzeri yeni paradigmanın anlaşılıp, özümseneceği sanılıyorsa, bu çok ciddi bir yanılgı olur. Önderliğin, *"yarım bilmenin hiç bilmemekten daha tehlikeli olduğu"* belirlemesini en çok da bu yönüyle dikkate almak gerekiyor. Benzer durumları stratejik değişimin ilk evrelerinde de yaşadık. Birçok siyasal, hukuksal, felsefik, mitolojik kavrama hemen angaje olduk. Ancak bütünlüklü bir kavrayış, buna dönük sistemli bir araştırma inceleme gelişmeyince, kavramsal anlamların çok fazla ötesine geçmeyen teorik edinimler, birbirine eklenemeyen zincirin halkaları gibi orta yerde kaldı. Kendine görelikler, bir ucu nihilizm, diğer ucu dogmatizme dayanan eğilim ve tutumlar gelişti. Ancak süreçle daha iyi bir anlama, özümseme ve pratik temsille, doğrultunun önemli oranda yakalandığı da görüldü.

Kaldı ki, salt kendi özgürlük mücadelemiz için değil, bölge halkları ve insanlık için bir paradigma geliştirme iddiasına sahip olduğumuzu söylüyoruz. Dolayısıyla böyle bir paradigmanın tüm kuramsal derinliğini, pratik politik sentezini bir çırpıda kavrayacağız, özümseyeceğiz demek realite dışı bir durum ve beklenti olur. Ancak yeni paradigmayı anlama, kavrama sorunlarımızı en aza indirgeyecek, sistemli bir çalışmayı gerçekleştirecek olanaklara sahip olmadığımız, kendi dışımızda çok ciddi ve aşılamaz engellerin olduğu söylenemez. Mücadele alanlarımızın birçoğunda bu konuda lehe seyreden konum ve olanaklara sahibiz. Sorun, lehte olanları doğru bir sisteme, uygun formatlara kavuşturamamaktır.

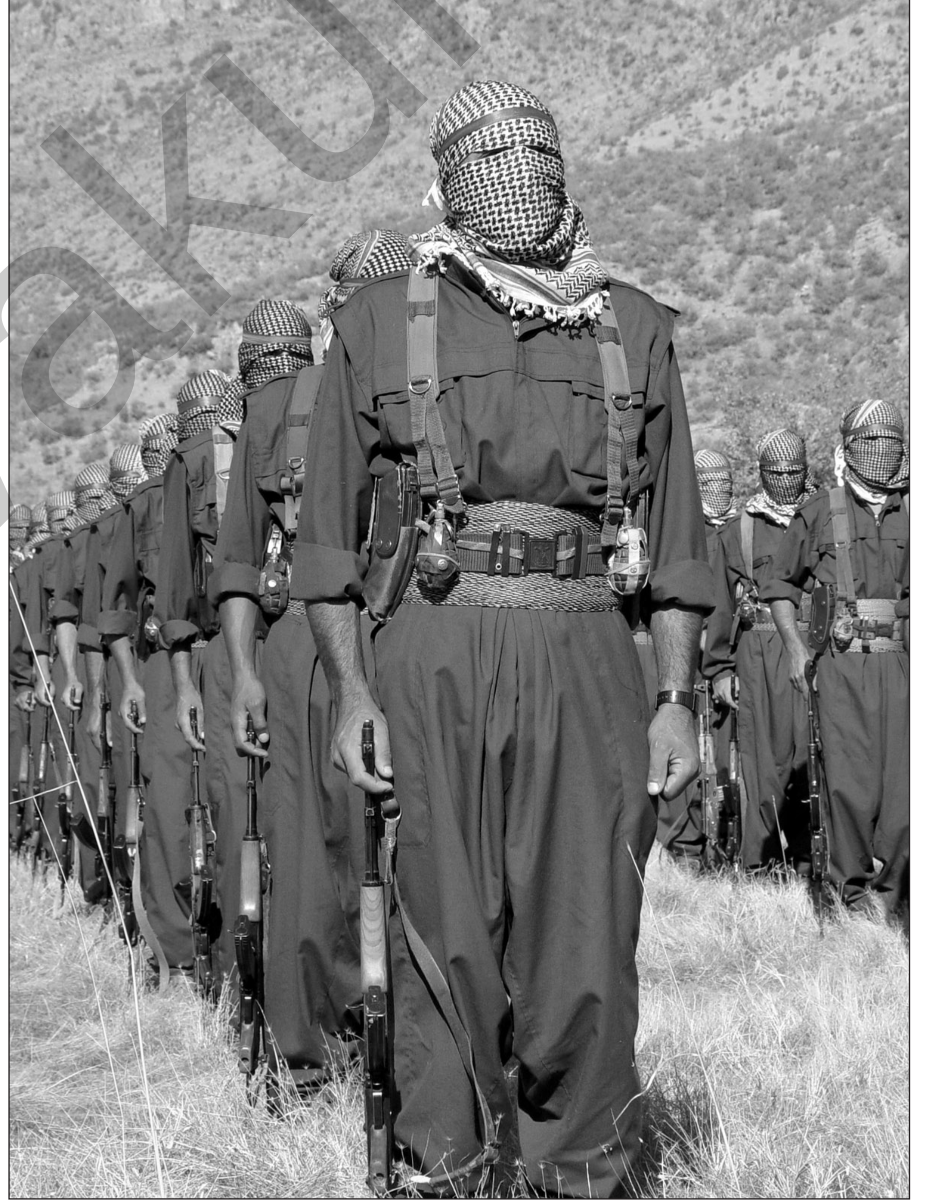
Başarıyı ve başarısızlığı kadro duruşu belirler

Tarih boyunca her oluşumun inançlı ve iradeli bir kadrosu olmuştur. Kadrosu olmayan birçok oluşumun tarihin derinliklerinde unutulması kaçınılmazdır. Davalar, partiler güçlü kadrolarıyla temsil edildiklerinde ciddiye alınırlar. Kadro sıkça vurguladığımız gibi parti zihniyetini ve program esaslarını en iyi özümseyen ve tam bir coşku seli halinde pratiğe aktarmaya çalışan militanları ifade eder. Teori ile pratik bağı kurabilen, kitlesel örgütlenmeyle etkinliği buluşturup yönetebilen özellikleri taşımak durumundadır. Ayrıca toplumsal ahlakı ve politikanın yaratıcılığını sanatkar düzeyinde şahsında birleştiren kimliktir. Bu tanımlamaya dayanarak, PKK tarihine, yeniden örgütlenmesine baktığımızda, birçok olumlu ve olumsuz öğeyi iç içe görmekteyiz. Eğer PKK bugün hala yaşıyorsa, bu en başta gerçekleşen soylu ve birer insanlık abidesi olan kadrolarına bağlı olduğu gibi, tam başarıya gidememesi de ağır sorun yaşayan kadroları sebebiyle olmuştur. Hem başarı hem başarısızlık kadrodan kaynaklanmaktadır." ***(Abdullah Öcalan/Bir Halkı Savunmak)***

> "PKK kimliğinin temsili ve yeni paradigmanın topluma taşırılması, tüm PKK kadrolarının asli görevleri olmaktadır. Yeni paradigmanın ideolojik, felsefik öncülüğü PKK'yse, bunu yapacak olan PKK kadrolarıysa, o zaman bu vasfın ve liyakatın yerini bulması için öncelikle PKK'lileşeceğiz. I. PKK'lileşme hamlesini ne düzeyde başardığımız halen özeleştiri konusu olduğuna göre, bu başarı düzeyiyle cevap olamayacağımız açık. II. hamleyi ise klasik parti, cephe, orduya göre şekillenmiş bir mantaliteyle başarmamız, en hafif deyimle ham hayalcilik olur"

Kadronun tanımı, tüzük karşılığı ve kriterleri netçe ortaya konulmuştur. Bunlar aynı netlikte anlaşılmalıdır. Aksi halde "şu kadro olur, bu kadro olamaz, şu mücadele alanında kadroluk olur, bu mücadele alanında olmaz" türünden kerameti kendinde menkul, kısır, yersiz tartışmaların önüne geçilemez. Geçmiş deneyimlerden, bu konuda ne tür zorlama ve zorlanmaların yaşandığı biliniyor. Önderlik belirlemeleri ve ilgili tüzük hükümlerinde kadro tanımı ve kriterleri açıktır, nettir. PKK fedai bir ruh, gönüllülerden oluşan bir hareket, onun kadroluğu da bir aşk, tutku işi olduğundan, bu iddia ve kararlılıkta olan, yeniliğine eskiliğine, şu mücadele alanından, bu mücadele alanından geldiğine bakılmaksızın, herkes kadrodur.

Hareketimiz, eski mücadele stratejisinden siyasal demokratik mücadele stratejisine evrilirken, yaşanılan en ciddi yanılsamalardan biri ve bundan doğan boşluk, sürecin yeni kadrosunu yaratamama olmuştur. Önderlik yeni stratejiye henüz ete kemiğe kavuşturma sürecindeyken, *"barış mücadelesinin, savaş süreci mücadelesinden daha zorlu geçeceğini"* belirtirken, bizi bekleyen sürecin zorluğuna, "arifane, dervişane" kişilik derken de bu zorlu sürece cevap olabilecek kişilik ve kadroya işaret ediyordu. Pratik gerçeğimiz ise adeta "öncülük ve kadro devri tamamlandı" türünden yanılsamalarla doluydu. Nitekim çok fazla geçmeden, yeni paradigmanın ne türden bir kendine göreliğe çekildiği, hareket olarak yaşadığımız çok ağır sorunlarla gün yüzüne çıktı. Her kadronun en başta bu süreci genel mücadele bütünselliğiyle olduğu kadar, mücadelenin sorumluluk ve kadro kriterleriyle irdelemesi gerekiyor. Akabinde yeni inşa kongremizin kadro tanımı, kriterleri, görev ve sorumlulukları, eğitim tarzı vs iyi incelenmelidir. Apocu ruh, bilinç ve demokratik kültürle yeni dönemin kadro, görev ve sorumluluklarına cevap olmak açısından bu hayli elzem oluyor. Çünkü halen yeni paradigmayı kuramsal düzeyde dahi olması gereken bir düzeyde bütünlüklü, derinlikli algılayamama, bulunulan alanlarda, zindanlarda henüz görev ve sorumluluklara yeterli düzeyde cevap olamama mevcut kadro gerçeğimiz oluyor.

Bu gerçeği Önderliğimizin zindan çıkışlı arkadaşlara dönük yapmış olduğu şu değerlendirmede daha yalınca görmek mümkün: *"Cezaevi çıkışlıların durumu ortada. Yirmi yıl yattılar. Kendilerini doğru özgürleştiremediler, kendilerini doğru örgütleyemediler, bizi de kendilerini de aldatıyorlar. Özgürlük tanımında eksik kaldılar. Bunun kitabı yazılacak, yirmi yıl böyle gitmemeliydi.* ***Kemal Pir, Mazlum Doğan*** *ve diğerlerinin anısı böyle olmamalıydı, bunu kabul etmem. Dışarıya çıkıp basit bir yaşamla yetinemezler, öyle basit şeylerin peşinden gidemezler. Eş dost derdine düşmeleri, küçük hevesler peşine düşmeleri acıdır. Onu da bulamayacaklar, demokrasi ve özgürlüğe fazla hizmet etmez kötü, boş bir hayal içinde kendilerini de bitirirler. Ben bu kısıtlı koşullarda özgürlüğü geliştirmeye çalışıyorum. Onlar dışarıda bütün imkanlara rağmen, doğru bir özgürlük tanımını geliştiremediler. Örgütlülüklerini kuramadılar."*

PKK kadrosu halkının acıları kadar, onun umudunu da yüreğinde hep yaşatandır

Bu belirlemelerle dikkatleri dışarıya değil bilakis içeriye çekmek istiyoruz. Çünkü, diyalektiği ve çok özgün yanlarımızı yadsımamak kaydıyla onlar, dün, bugünümüzdüler; bizim yarın onların bugünü olmayacağımızın teminatını kim verebiliyor? Onlar da yıllarca bu alanlarda mücadele yürüten, görev ve sorumluluk üstlenen kadro yoldaşlarımızdı. Kimi geçici mekandaş ve yol arkadaşlıkları dışında, büyük çoğunluğu şu an dışarıda da mücadelesini yürüten yoldaşlarımızdır. İçeriye, yani düne yönelik birçok hayıflanma ve 'keşkeleri'ni bir şekilde duyuyoruz. Bu açıdan, içeriye olduğu kadar, dışarıya, yarınlara dair en büyük musibet ve teminat da bu hayıflanmaları şimdiden en aza indirgemek oluyor.

Örgütsel yapılanmamız hemen her konuda en etkin bir katılım hakkı, en yetkince görev ve sorumlulukları üstlenme imkanı tanıyor. Süreç de zaten bunu emrediyor. Dolayısıyla tüm doğal ve resmi sorumlulukların gereklerini yerine getirmeye engel teşkil eden, vasatlık, isteksizlik, katılımsızlık ve sorumluluklardan kaçış türünden yaklaşımlar hızla terk edilmelidir. Amatörlük, zevk alımı için yapılan hobi

> "İdeolojik, politik hattın yitirilmesi; güçlü bir ideolojik, felsefik öncülüğün yeni paradigma düzleminde sağlanamaması halinde, değil sisteme alternatif olma, kendi sistemimizi dahi sağlayıp yürütemeyeceğimiz açığa çıkmıştır. Bu, I. PKK'lileşme hamlesinin özeleştirisi, II. PKK'lileşme hamlesinin ise temel nedenleri olmaktadır. Yeniden bir PKK'leşmenin sağlanamaması halinde, yeni paradigmayı hayata geçirmek, onun öngördüğü kurumsal açılımları kaydetmek, verili sistemlere alternatif oluşturabilmek sözkonusu olmayacaktır"

“Apocu, insan merkezli bir mücadele sahibi olmamıza rağmen, çizgi dışılıklar hiç olmadı mı? Elbette oldu. Bunun acısını hiç de hak etmediği halde yine en fazla Önderliğimiz duydu. Ve herkesten önce, hepimiz adına bunu özeleştiri konusu yaptı. Buna rağmen varsa yetkici, mevkici, iktidarcı eğilim ve tutumlar, doğru ve olması gereken ona karşı mücadele etmektir. Yoksa kendini kapatmanın, koruma güdüsüyle dışta tutmanın bir pirupaklığı getirmeyeceği bilinmelidir”

türü etkinlikler ve alışkanlıklardır. PKK kadrosu halkının acıları kadar, onun umudunu da yüreğinde hep yaşatandır. Amatörce bir duruş ve katılımla bu sağlanamaz. Kadro tanımı, onun hak ve sorumlulukları, salt ilgili tüzük hükümlerinde değil, manevi önderlerimizin pratik deneyim ve yaşamlarında temsil bulan sayısız öğretici örnekle önümüzde durmaktadır. Buna ve taşınan kadro sıfatına rağmen, sorumlulukları öteleyen, haklara talip, sorumluluklara mesafeli yaklaşımlar ne adildir ne de PKK kadro gerçeğiyle örtüşür. Bu tarz bir kadro duruşu giderek sanki hareketin bir kadrosu değil de, bir “ittifak” bileşeni ya da “dostuymuş” gibi bir hal alıyor.

Yer yer hareketimizin en ilgili organlarının güncel beyan, politik açılım ve kararlarına kadar vardırılan “şuna katılıyorum, buna katılmıyorum”, “iradem yansımamış” türünden yaklaşımlar gelişebiliyor. En esnek hiyerarşili oluşumlarda, hatta bir sivil toplum örgütünde bile bulunan müşterekler vardır. Bu sağlandığı andan itibaren kimse “şuna katılmıyorum, buna katılmıyorum” lüksüne sahip olamıyor. Olması halinde, ikazlarla başlayıp, üyelik ihracına kadar bir prosedür izlenebiliyor. Kaldı ki bizler, gönüllü ve iradi katılımı öngören bir hareketin kadrolarıyız. Aynı zamanda bulunulan mücadele alanlarının hemen hemen her türlü karar sürecine dahil olmaktayız. Genelin iradesini temsilde yetkili organlarımız var. Burada alınan her karar hareketin tüm örgüt ve kadrolarını bağlar, pratik gereklerinin sorumluluğunu yükler.

Günümüzde her türlü karar sürecine sınırsız, yani o hareketin tüm bileşenlerinin dahil olabildiği bir hareket var mı? Kendi hareketimizin tüm karar süreçlerine katılım şeklinde bir tüzük hükmü olsa bile –ki yoktur– yürütülen mücadele gerçeği ve bulunulan koşullar itibariyle bu ne kadar mümkün? Bu vb yaklaşımlarla “bir ittifak bileşenine,” “dost” edasına bürünmenin kabul edilebilir hiçbir tarafı olamaz. Öte yandan isteksizlik, katılımsızlık, “doğal sorumluluklarla daha iyi katılım yapıyorum” şeklinde ifadelendirilmemelidir. Doğal sorumluluğun pratik temsilinde timsal, zindan direniş kültürümüzün efsanevi önderi Kemal Pir yoldaştır. Böylesi bir doğal sorumlulukla katılıma kim ne diyebilir ki? İsteksizlik ve katılımsızlıkların nedenlerini önce kendimizden kaynaklı olanlarıyla hal yoluna koyalım ki, gerçekten varsa başka engeller, örgüt hukukuyla, demokratik işleyiş esaslarıyla aşalım.

“Kavramak ancak pratikle bütünleştiğinde değer taşır”

Biz bu harekete hiçbir şart, ön koşul öne sürmeden katıldık. Katılmımız, vermeye dönük bir katılımdır. Bundan dolayı, “PKK, fedai ruhlu gönüllüler ordusudur” diye bilinir, tanınır. İşleyen diyalektik; vermek, katılmak, zenginleştirmektir. Nebileri, bilgeleri, önderleri bu denli zenginleştiren, ölümsüz kılan, tarihselleştiren, verdikleri oluyor. Marx, *“verdiğim her şey beni zenginleştiriyor”* diyor. Vermek aynı zamanda yaratmaktır, yaşatmaktır. Yok olma, azalma değildir. Asıl yok olma, azalma vermemekle, katılmamakla oluyor. Çünkü orada birbirinde gerçekleşme, çoğalma olmuyor. Hatta bu öylesi bir vermedir ki, vermemenin değil, en değerli varlığını bir bütünen verdiği halde, verecek başka bir şeyinin daha olmamasının en derin keşkesinin çekildiği bir vermedir. ***Mazlumları Agitlerde, Agitleri Zilanlarda, Zilanları Semalarda, Erdallarda*** gerçekleştiren bu oluyor. Harekete katılırken belki baş ta verecek çok fazla bir şeyimiz yoktu. Ancak aldıklarımız karşısında hangimiz bugün “verecek, katacak hiçbir şeyim yoktur” diyebilir? O zaman bunu kime, ne zamana saklıyoruz? Unutulmamalıdır ki, bireysel meziyet ve zenginliklerimiz ne düzeyde olursa olsun, bunu ancak birbirimizde gerçekleştirerek, çoğaltarak daimi ve yaşanılır kılabiliriz. O halde en sefil fukara olanlar, “azalırım, zorlanırım, biterim” deyip de kendinde olanı vermeyenler, katmayanlar değil de kimlerdir? Çünkü onlar, büyümenin, çoğalmanın, yaratma ve yaşatmanın hazzından, erdemlerinden yoksundurlar. Ayrıca doğalıyla olduğu kadar, resmi sorumlulukları üstlenme ve gereklerine cevap beklenir. Ya da istenirken, “yetkiciliğe, mevkiye, hiyerarşiye, hatta siyasete bulaşmak istemiyorum” türünden gerekçe ya da kaygılar öne sürülebiliyor. İlginç olan şu ki, yıllarca resmi görev ve sorumluluk üstlenmiş kimi arkadaşlar da benzer yaklaşımlar içine girebiliyor. Devlet merkezli sosyalite, iktidar türevli hastalıklar, verili siyaset tarzı bizzat Önderlik tarafından bu denli analizlere konu edilerek, yeni paradigma bunlara alternatif olarak oluşturulurken, tüm kurumsal yapılarımız buna göre şekillenirken, bu tür gerekçeler pek de gerçekçi olmuyor. Dün olduğu gibi, bugün de insan merkezli bir hareket olma iddiasındayız. Ve bu yönüyle hala da en temiz bir hareket ve mücadele sahibiyiz.

Apocu, insan merkezli bir mücadele sahibi olmamıza rağmen, çizgi dışılıklar hiç olmadı mı? Elbette oldu. Bunun acısını hiç de hak etmediği halde yine en fazla Önderliğimiz duydu. Ve herkesten önce, hepimiz adına bunu özeleştiri konusu yaptı. Buna rağmen varsa yetkici, mevkici, iktidarcı eğilim ve tutumlar, doğru ve olması gereken ona karşı mücadele etmektir. Yoksa kendini kapatmanın, koruma güdüsüyle dışta tutmanın bir pirupaklığı getirmeyeceği bilinmelidir.

Verili siyaset tarzına ve ona göre şekillenen kurumlara dönük yapılan tüm istatistikler, onları en kirlenmiş ve en güvensiz kurumlar olarak gösteriyor. Ve bu durum, şu an bu sistemlerin açmaz ve krizlerinin temel nedeni oluyor. Elbette bu ilk etapta insanda bir ürküntüye yol açıyor. Ancak bu ahlaki olma adına, meydanı boş bırakmayı değil, ahlak ile politika ilişkisini doğru kurmayı gerektiriyor. Önderlik bu konuyu şöyle açımlıyor: *“zihniyetin, politik irade ile ilişkisi eylemsellikle ilgilidir. Kavramak, ahlakilik ancak eylemsellikle bütünleştiğinde değer taşır, çözüm gücüne kavuşur. Politikasız ahlakilik ve bilimsellik aldatmacalarla doludur. Kesinlikle egemen tahakkümcü güçler adına teslim olma, kendini satmadır.”* Bu bağlamda geldiğimiz gelenek ve kültürel şekillenmemiz iyi irdelenirse, “en temizinden siyaset” iddiamızın nereden geldiği görülecek ve hiçbir art niyet taşımasa bile bu tür gerekçe ve kaba anolojilerin ne denli abes olduğu görülecektir.

Önderlik, *“tutarlı bir parti, kadro yapısının ve üyelerinin yetkin ideolojik biçimlenmesini esas aldığı ve bunu başardığı oranda program ve pratiği doğru yürütmeyi garanti altına alabilir. Bu sağlanmadan ikincil düzeyde alınacak diğer tedbirler kalıcı sonuç vermezler. Dolayısıyla, amaç için ideolojik eğitim büyük bir susuzluğu gidercesine gerektiği kadar özümsenmeli, özellikle ileri kadronun derinliğine özümsemesi sağlanmalıdır”* diyor. Yeni paradigmayı anlama ve uygulama sorunlarının yanı sıra sosyal, siyasal, teknik pratik, yaşam ve ilişkiler bağlamında yaşanan birçok sorunun kaynağı, kendini bu sorunları en aza indirgeyecek bir eğitsel yoğunluk ve formasyona kavuşturamamaktır. Eğitim, zihniyet kazandıran, kişiliğe düzey ve olgunluk katan, davranışa şekil veren ömür boyu süren bir etkinlik oluyor. Hem eğitim kaynaklı sorunları gidermek hem de “çok yönlü kadro” kritlerlerine denk bir duruşu sağlamak açısından, gerek bireysel gerekse de grupsal tarzda sürdürülen eğitim çalışmalarımızı koşullara denk, bireylerde yol açacağı etkinlik, değişim ve pratik duruş eksenli bir müfredata ve formasyona kavuşturmamız gerekiyor.

Şunu belirtmekte fayda var; ister kabul edilsin ister edilmesin, son yıllara kadar yürütülen toplu ya da grupsal eğitim faaliyetlerinin –tüm yetersizlikleriyle birlikte– şu anki potansiyelin oluşmasında belirleyici rolü olmuştur. Hem planlayıcılar ve eğitmenler hem de eğitim bileşeni bireylerce eğitimi hafife alan, angarya gören ve bıktıran, kaçırtan kimi dogmatik yaklaşım ve tutumlar, katedilmesi gereken ilerlemeyi engellemişse de bu belirleyici rol inkar edilemez. Bütün bireysel ve toplu siyasal, ideolojik eğitim çalışmalarımızın amacı; demokratik komünal ölçülerle uyuşmayan anlayış, yaklaşım ve davranışlara karşı kararlı bir mücadele yürütecek kadroları yaratmak olmalıdır. Böylesi bir eğitimin başarı ölçüleri ise tüm siyasal, örgütsel faaliyetlerde kadroların sağladığı gelişme, kişilikte ve yaşamda yarattığı değişim olmalıdır. Böylesi amaç ve ölçülerle yapılacak eğitimlerin yanı sıra, düzey ve yeteneklere denk dil, kültür, sanat, edebiyat konulu çalışmalar, kısa ve uzun erimliliğine göre yapılabilmelidir. Yine entelektüel gelişme sağlayacak kimi akademik çalışmalar yürütülebilmeli, ürüne dönük yapılacak çalışmalara her türlü destek sunulmalıdır.

“Özümsemeden benimsenen düşünceler zehirli atığa bile dönüşürler”

Eğitim faaliyetleri kapsamında, cevabının doğru verilmesi halinde doğru temsile kavuşturulabilecek bir kadro kriteri de “kadronun araştırmacı, incelemeci ve sorgulayıcı” olması gerektiğidir. ***T. W. Adorno*** adlı bir düşünür, bir yerde şöyle der: *“Özümsemeden hemen sığınılan, benimsenen düşünceler zehirli atığa bile dönüşürler.”* Bu, yarım bilmeden daha az tehlikeli bir durum değildir.

Hareketimizin ideolojik grup aşamasının en önemli örgütçülük kriterini, o dönemin tanığı bir arkadaş şöyle tanımlamaktadır: *“Apocu hareket 1973 başında şekillendi. 1973-76 dönemi ağırlıklı olarak Türkiye koşullarında, üniversite çevrelerinde gelişen bir hareketti. Dar bir kadro hareketiydi. Bu kadrolar ağırlıklı olarak teorik araştırma ve inceleme yapıyorlardı. Teorik birikim ediniyorlardı. Burada öne çıkan en temel özellik, bunların iyi bir araştırmacı olmalarıydı.”* Örgütçülük nasıl ortaya çıkar? Araştırma, inceleme faaliyetleri sistemli bir biçimde yürütmenin kendisi en iyi örgütçülüktür. Bu açıdan dönemin bu faaliyetlerini en görkemli yürüten kişilik Önderlik ve O'nunla birlikte, O'na yakın düzeyde araştırma ve inceleme faaliyeti yürüten ***Haki, Kemal, Mazlum*** ve ***Hayri*** arkadaşlardır. Gerçekten de bunlar mükemmel araştırmacı, inceleyicidirler.

Bu kadar geriye gitmemiz, dikkatleri şuna çekmek içindir; hem mevcut sürecin karakteri hem de sürece cevap verecek kadro kriterleri birçok yönüyle, o süreçle benzerlikler taşımaktadır. Bu kadar iddialı ve kapsamlı bir paradigmayı topluma taşırmak, onun strateji ve taktiğine göre bir mücadele yürütmek ve öngördüğü kurumsal açılımları sağlamak ne öyle sanıldığı kadar kolay ne de öyle kısa erimli olacaktır. En bilimsel, en az hatalı, hatta fizibilite düzeyi en yüksek paradigmalar bile, pratik gerçekle sınanmadıkça, gerçek anlam ve karşılığını bulamazlar. Bu açıdan her yeni paradigma, ilk pratik sınamasını kendi kadro, kurum, örgüt ve toplumunda yapar. İşte o sürecin çok yönlü kadro kriteri bu anlamıyla güncelde temsil bekliyor. Ancak kadro gerçeğimiz, bu kriterlerin halen bir hayli uzağında bulunuyor. Bu mesafe kapanmadıkça, aldatma, aldanma sınırlarındaki seyir devam edecektir.

Dönemin kadroları olarak bizden beklenen elbette “devrim manifestosu” oluşturmak değil. Bu yönüyle hem çok şanslı hem de ağır bir sorumluluk altındayız. Sorumluluğun ağırlığı, eşi benzeri olmayan İmralı koşullarında, salt birey ve halk olarak bizim için değil, bölge halklarına kurtuluş yolu olabilecek bir paradigmanın Önderlik tarafından önümüze konulmuş olup özümseme, sahiplik, temsil bekleniyor olmasıdır. Tüm siyasal, ideolojik eğitim çalışmalarımızın bu amaca endeksli olması gerektiği de bundan kaynaklanıyor.

Yeni paradigmaya dönük halen çok ciddi kafa karışıklıkları var. Anlama, kavrama sorunları olabilir ve bir düzeye kadar da normaldir, ancak normal olmayan, devamı halinde hukukumuzu gözden geçirmemizi gerektirebilecek bu kafa karışıklıklarını aşmaya yönelik bir pratik çaba ve uğraş içerisinde olunmamasıdır. Kişiye rağmen bunu gerçekleştirmek de imkan dahilinde olmadığına göre, zorlayıcı haller kaçınılmaz olabiliyor. “Ekolojik alanı ne yapacağız, Greenpeace faaliyetlerini mi yürüteceğiz, üçüncü cinsiyetçiliği mi savunacağız” türünden paradigmayı neresinden tuttuğu, nasıl okuduğu, neye yorduğu belli olmayan tutumlar gelişebiliyor. Bilmeyen de “sivil toplum örgütü olmuşuz” sanacak!

Çağ gerçeğine bütünlüklü bir bakışı olmayanların, dünyaya salt kendi penceresinden bakanların her gördükleri görme, her okudukları anlama olmuyor. Ya da Marx'ın deyimiyle, *“tarih, öldüreceklerinin önce gözünü kör eder.”* Bir çoğumuz da gerçeklik böyle ve adeta buna sevdalılık sözkonusu. Haklılık yanları olmakla birlikte geçmişte sıkça şöylesi serzenişlerde bulunurduk. “Genel eğitsel faaliyetlerin yoğunluğundan bireysel olarak gelişemiyorum, kendi yeteneklerimi geliştirmeye dönük olamıyorum” vs. Genelleştirmiyoruz, ancak bunda ne denli tutarlı olduğumuz, ilanı beyanlık bir durum. En büyük handikaplardan biri de şu; genel geçer eğitsel yoğunluklar dışında yıllardır halen ilk adımı atmayı bekleyenlerimiz var. “Önümde uzun yıllar var, aheste aheste ilerlerim, asıl sistemli bir yoğunluğu ileride başlatırım.” Bekleyelim, bakalım ne zaman gelecek bu ilk adım?

Bu konularda kendini aldatma düzeyi bir hayli yüksek. Gerçekçi olacağız, sonuçta biyolojik varlıklarız. Tüm ruhsal dinginliği sağlasak bile, her geçen gün, fizik, sağlık anlamında bir yitimi de beraberinde götürüyor. En verimli demlerimizdeyken ilk adımları atmamayla, başlangıçlar yapmamayla geçen her günün, hiçbir zaman yapılamayacak bir başlangıç tehlikesini de beraberinde getirdiği bilinmelidir. Bu bir bakıma zamanın tuzağına düşmek de oluyor. Çünkü zamanın en iyi tanık olmasının yanı sıra, bir de böylesi tuzakçı bir yüzü var. Oysa zamanla kavgalıyız. Halen “kendimizindir” diyebileceğimiz bir zamanımız yok. Kavgamız bunu yaratmaya dönüktür ve “zamana tutsak olmayacağız” diyoruz. O halde tuzaklarına düşmeyeceğiz! Gün sayan, sadece cüsseyi korumakla meşgul olan bireyler değiliz ve olmamalıyız da. Çünkü, öyle yapmakla tutsak olunur zamana.

Teorik kavrayış ve ifadedeki parçalılık, eğitsel çalışmalardaki sistemsizliği tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyor. Hemen her konuda bir iki şey biliyor, ama hiçbir tanesini olması gereken bir bütünlük ve derinlikte bilmiyoruz. Kavram ve klişelerle yetinilerek Dante dizeli şu duruma düşülüyor: *“Bir şeyin adını bilen, ama başkası açıklamadıkça ne olduğunu bilmeyen birine benziyorsunuz.”* Bu sistemsizlik, zamanla bir bıkkınlığa, yılgınlığa yol açıyor. Dışa vurumu ise “okuyacak bir şey bulamıyorum” türünden ilginçlikler oluyor. Yine “uygulama alanı yok, araştırıp inceleyip, uzmanlaşıp da ne yapacaksın.” Kimimizde ise şimdiden yaş psikozu boy vermeye başlamış, “bu yaştan sonra okuyup da ne yapacağım” denilebiliyor. Yıllardır zindanlardayız. Neyin istendiği, neyin uygulama alanının olup olmadığını halen bilemeyecek durumlarda mıyız? Bizden HPG'nin meşru savunma taktiğini uygulamamız, geliştirmemiz mi isteniliyor acaba? Çok klişe bir söz, ama anımsatmakta fayda var: “Öğrenmenin yaşı yoktur” derler. Birçoğumuz bizzat tanığı olmuştur. Adam her türlü akademik kariyeri yapmış, hiçbir maddi sorunu yok ve 80-90'lara merdiven dayamış, ama dersten, panellerden çıktığı yok. Çıktığı anların çoğunu da kütüphanelere kapanarak, bir şey daha öğrenme ya da üretme tutkusuyla geçiriyor.

Bunlara dikkat çekerken okunmuyor, yazılmıyor, ürün çıkmıyor türünden bir genelleme anlaşılmasın. Aksine, son yıllarda kendini belli bir sisteme kavuşturup, önemli çalışma ve üretkenlik içerisinde olan çok sayıda arkadaş var. Ayrıca kastımız salt okuma yüzdeliği de değil. Böylesi bir istatistiğe gidilirse, toplum yüzdesinin çok üstünde olduğumuz görülecektir. Kastımız şudur; tarihimizin en zorlu mücadelesini yürüten politik bir hareketiz. Ve bizler de bu hareketin mensuplarıyız. Dolayısıyla siyasal, ideolojik ve bunun paralelinde tercihe, yeteneğe dayalı yürütülmesi gereken bir eğitsel faaliyet ve yoğunluk tüm zamanlarımızın vazgeçilmez temel bir çalışması oluyor.

“Biz insanlara ezinti, sıkıntı veren bir hareket değiliz, başlangıçtan günümüze kadar bir özgürlük hareketiyiz. Bütün katılımımızın bir tek ilkesi var; özgür katılım. Özgür katılma ilkemizin bir diğer gereği vardır, özgürlüğü en kapsamlı bir biçimde hayata geçirme. İşte bu duygudan tutalım, en gelişkin düşüncelere ve davranışlara kadar böyle olmak zorunda olan bir hareketiz.” ***(Abdullah Öcalan, III. Kongre konuşmaları, 1986)***

Zindan direniş pratik politikamız, yeni mücadele stratejisine kadar uzun süreli halk savaşına dayalı stratejinin temel taktik ve pratik politikasına göre yürütülmüştür. Eski mücadele stratejimizin karakteri, cepheden karşıya alan ve redde dayalı bir zindan politikasını koşulluyordu. Siyasal, demokratik mücadele stratejili değişim kararıyla birlikte, tüm mücadele alanlarımızın izleyecekleri pratik politika yeni stratejiye göre dizayn edildi.

“Çağ gerçeğine bütünlüklü bir bakışı olmayanların, dünyaya salt kendi penceresinden bakanların her gördükleri görme, her okudukları anlama olmuyor. Ya da Marx'ın deyimiyle, ‘tarih, öldüreceklerinin önce gözünü kör eder.’ Bir çoğumuz da gerçeklik böyle ve adeta buna sevdalılık sözkonusu. En verimli demlerimizdeyken ilk adımları atmamayla, başlangıçlar yapmamayla geçen her günün, hiçbir zaman yapılamayacak bir başlangıç tehlikesini de beraberinde getirdiği bilinmelidir”

Buna göre, tüm zaman ve koşullarda PKK zindan direniş kültürünün güncelleştirilerek, "etkileme," "etkilenme" esprili bir pratik politika ve ilişki, zindan mücadelemizin politik hattı oldu.

Hareket olarak Önderliğe yaklaşımı savaş ve barış gerekçesi olarak kabul ediyoruz. Yanı sıra PKK kimliğiyle, onun tüm siyasal ve ahlaki değerleriyle yaşam buluyoruz. Bunlar şart, koşul tanımaksızın belirlediğimiz ilkesel tutumumuz oluyor.

Gücümüzü yasalardan değil meşruluğumuzdan alıyoruz

Sistemin klasik devlet ve iktidara göre şekillenmiş zihniyeti, bu zihniyetin zindan uygulamaları biliniyor. Baskı, şiddet, toplu katliam, marjinalleştirme, rehabilite ve tüm bunların aynı zamanda sentezi olan bedenden ziyade ruhu vuran, en sinsi denilebilecek F-Tipi uygulamalarına doğru evrilen uygulamaları, mücadelemizle eş zamanlı olarak günümüze kadar süre geldi. Buna karşı tüm yetersizliklere ve dönem dönem yaşanan taktik sapmalara rağmen, mayasını PKK direniş kültüründen alan bir karşı mücadele de hep varoldu ve günümüzde de güncelleşerek devam ediyor. Stratejik değişim kararından bu yana geçen sürecin açığa çıkardığı önemli deneyimler oluştu. Ancak yeni paradigmanın öngördüğü pratik politikayı planlama, uygulama sorunlarımız, "PKK direniş kültürünü güncelleştirme" derken yaşanan ve doğrultusunun tutturulamaması halinde bu kültürü dejenereye vardıracak kimi tutum ve yaklaşımların şimdiden irdelenip aşılması için azami bir çaba içerisinde olmak, oluşan deneyimi daha güçlü pratik, politik eylemsel hatta kavuşturmak gerekiyor.

Her şeyimizi bir çırpıda ortaya koyup sonuç almayı öngören yaklaşımlarla, "bu koşullarda, bu yasalara karşı artık bu tür etkinliklerin, hatta ölüm orucunun bile sonuç doğurmayacağını" öne süren yaklaşım ve eğilimler, en uçlarda seyredenler oluyor.

İlkesel olan hususları yukarıda belirttik. Böylesi anlarda, elbette her şeyimizle direneceğiz. Bu açıdan hareketimizin esas gündemi ve onun mücadele seyrinin önüne geçecek bir pratik politikamız olamaz. Ancak onun paralelinde olur. Dolayısıyla, kaba bir direnişçilik zindan direniş geleneğinin güncelleştirilmesi olamaz. Diğer uçta seyreden yaklaşımlara gelince, dünü ne kadar doğru analiz ettikleri daha iyi anlaşılıyor. Bu analiz düzeyi ve ruhsal yapıyla elbette bugünü okuyabilmek, dünü güncelleştirmek bir hayli zor. Şu çok iyi bilinmelidir ki, biz gücümüzü yasalardan değil, meşruluğumuzdan alarak bugünlere geldik. Devletçi, iktidarcı, savaş kliklerine karşı hangi yasal güvenceden bahsediliyor? Yasa ve hukukun kaçta kaçı siyasallıktan arındırılarak, halk ve birey olarak bize uygulanıyor? Formel, pozitif hukuka göre yasal olan bir dilekçe hakkını kullanamamaya, 70 yaşındaki analarımıza, kadın, kız, genç, çoluk çocuk demeden yapılan vahşice saldırılara, linç girişimlerine karşı bir iki günlük protestolarımıza verilen cezalar antidemokratik, tecritlik yasalar olmuyor da, en insani, en meşru hakkımızı kullanmak "kendimize tecrit uygulamak" oluyormuş.

İnsan şunu merak edemeden duramıyor: Televizyon görüntülerinden o sahneleri izlerken bu tür yaklaşım sahibi olanlar acaba neyi yaşıyor? Benzer etkinliklerimize verilen görüş yasağı, telefon vb cezalara karşı gösterilen duygusuz, bencil, klasik aileci yaklaşım sahiplerine de ayrıca şunları sormak gerekiyor: Peki, 10 yıllardır bırakalım birbirini görmeyi, yürekten bir sarılmayı, birbirinin sesini dahi duymayanları, sesleriyle de olsa böyle bir buluşma ve sorulmayı belki de hiçbir zaman yaşamayacak olanları nereye koyacağız? Her türlü acının, sevincin, özlemin yürek ortakları değil miydik? Meşru savunma diyoruz, şimdi "kalkıp bu nereden çıktı, zindanda da meşru savunma mı olur?" diyecekler. Evet yapılanlar ve yeri geldiğinde daha da yapılacakların tümünü meşru savunma anlayışı içerisinde ele alacağız. Şu hususu da ayrıca belirtelim: Formel, pozitif hukukun siyasal ağırlıklı işleyen tüm yasalarına rağmen, kendimizi tümden "yasal haklara" da kapatmayacağız elbette. Ancak nereye kadar yasallık, nereye kadar meşruluğun esas alınacağı iyi anlaşılmalı, iyi konulmalıdır. Çünkü direniş geleneğinin güncelleştirilmesi derken, rotayı tutturmada zorlanmalar görülüyor. Tekrarlıyoruz; bu ne kaba bir direnişçilik ne de bir boyun eğmecilik olarak anlaşılmalıdır. İçinde yasal olanı da bulunan en pasifinden en etkinine kadar meşru savunma esprisiyle ele alınmalıdır. Bu da iradeyle, dirayetle olur. Bunun en iyi temsilini de bugün Önderlik yapıyor. Direniş, yeri geldiğinde kendinde başlayan ve biten her şeyi ortaya koymaktan, sistemin ruhu ele geçirmeye çalışan tüm tahrikçi, rehabilite edici sinsi uygulamalarına karşı, ruhu, bünyeyi korumaya, güçlendirmeye kadar bir tavır, duruş ve yaşam olarak görülmelidir.

Kahramanlık en büyük acı ve umutla yüzleşmektir

Başından beri irdelemeye çalıştığımız PKK'lileşme, kadro, eğitim, pratik, politik uygulama vb sorunlar, yaşam bütünselliği içerisinde ele alındığında nasıl bir diyalektiğin işlediği görülecektir. Çünkü yaşam gerçekleşmedir, gerçekleşenlerdir. İrdelemeye çalıştığımız sorun, sıkıntı, yanılsama, yetersiz yaklaşım, eğilim ve tutumlar, şu bu düzeyde gerçekleşmiş olanlardır. Bu anlamıyla yaşanmış ve yaşanıyor olanlarıyla bir gerçekleşme sözkonusu oluyor. Bununla yaşam bütünselliğinin bir kesiti oluşuyor. Sonrasında ise, "yaşam kişiliğin aynasıdır" özdeyişinde olduğu gibi, bütünsel yaşamın işleyen diyalektiğiyle bir gerçekleşme, bu gerçekleşmenin tümel çıktısı örgüt, tekil çıktısı ise kişilik gerçeğimiz oluyor. Bu tarzda bir yaklaşım, tüm ilişki ve yaşam sorunlarımızı daha çözümleyici kılacaktır. İstisnalar ve kendini diyalektik dışı ilan edenler –ki bu kerameti kendinde menkul bir ilandır– dışında, daha az yanılsamalı bir yaşamı daha çok büyüten, geliştiren, özgürleştiren ilişkilerin her zaman sağlanabileceği görülecektir. Tabii ki burada kişinin yaşama biçtiği anlam ve kendisiyle ilişki düzeyi asıl belirleyen oluyor. ***F. Nietzsche*** *"insanı kahraman yapan nedir?"* sorusuna *"hem en büyük acısıyla hem de en büyük umuduyla yüzleşmesi"* yanıtını veriyor.

"Zindan insanı kadar kendisiyle monolog halinde olan insan yoktur" demek, çok yanlış olmasa gerek. Dolayısıyla kişinin, "en büyük acısıyla" olduğu kadar "en büyük umuduyla" da yüzleşmesini herhalde kendisinden daha iyi kimse başaramaz. Toplumsal trajedi ve acılarımızın yanında, bir de bizim vesilesi olduğumuz acılar var. Sözü edilen, en başta acısını kendimizin çektiği ve yol açtığı acılar oluyor. Geriye çeken, batan, kaçırtan, kıran, döken antisosyal tutum ve davranış bozuklukları oluyor. Bunlar, bize ait olmaması gerekenlerdir. Çünkü bizi "kendimiz" olmaktan çıkarıyor.

Bir arkadaşın bu konudaki şu belirlemeleri oldukça öğreticidir: "Benim kendim olmam, bana ait olmayandan kurtulmam demektir. Sınıflı toplum uygarlığının bütün kirleri, bana ait olmayanlardır. Benim 'ben' olmam, bana yabancı olan şeylerden kurtulmam demektir." O halde kendi gerçeğimizle doğru, cesaretlice bir yüzleşme, kendimize ait olmayanlardan kurtulma, kendi kendimizle içselliği daha zengin, sosyo kültürelliği daha güçlü bir ilişkiyi getirecektir. Bu aynı zamanda kendini her koşulda gerçekleştirme, yani özgürleşme oluyor. Önderlik, *"özgürleşme sorunlarımız var"* derken bunu kastediyordu. Ve bunu tüm kadrolarına söylüyor. Bu da özgürleşmenin, şartlarla, koşullarla çok fazla ilintilendirilemeyeceğini gösteriyor. Böylesi bir potansiyel kinetik enerjiye dönüşmüştür. Önü alınamaz, doğru mecrasında akacaktır. Bu sosyal bir varlık olmanın da gereğidir. Örgüt, toplum içi olduğumuza göre ilişkileneceğiz. Kinetik enerji sahibi ilişkilerde, grupçuluk, bireycilik, yerelcilik türü kaygı duyulacak sonuçlar doğmaz. Dolayısıyla önce kendimizle başlayan bu ilişkilenme, çevremize, bulunulan ortak yaşam alanlarına ve topluma kanalize olacaktır. Artık orada birbirinde gerçekleşmeyi sağlayan bir diyalektik işler. Bireyin toplumda, toplumun bireyde ya da kendimize uygularsak, örgütün bireyde, bireyin örgütte işleyen gerçekleşmesi. Bunun güncel tanımı, "optimal dengeli" bir ilişki, sosyalite oluyor. Öyle birçoğumuzda vuku bulan şekliyle optimal denge bireyi örgüte, örgütü bireye öteleyen bir ilişki değildir. Özne nesne ilişkisi değildir. Özneler ilişkisidir.

"Aslolan umudun inancın iradenin gücüdür"

Birileri her türlü bireyciliği, antisosyalliği moda deyimle, kendine "kırmızı hat" ilan ederek "optimal denge isterim" diyor. Karşılık bulamayınca, antidemokratik, despot, ezen, sıkan, birey örgüt ezberi devreye konuluyor. Hatta birçoğu, değişen fiziki koşulları bu hevesleri için "ideal ortam" olarak değerlendirdi. Belki bunu hala kendine itiraf edecek, kabul ettirecek, cesaret, güç yoktur. Ancak en nihayetinde "gittim, gördüm, çarpıldım" demekten kendilerini kurtaramayacaklardır. Çünkü çok geçmeden öylesine musibet sahibi oldular ki, burada işlemeye etik moral değerlerimiz izin vermiyor. Bu konuda yaşanan ciddi bir yanılsama, değişen fiziki koşulları, bu tür dışavurumların belirleyeni yapmaktır. Bu PKK diyalektiğinden uzaklığın da ifadesi oluyor. Şu an içinde bulunulan koşulları elbette yadsıyamayız. Bizzat bu koşullarda mücadele yürütenler olarak, en iyi empatiyi yapabilen dahi bizim ayarımızda bilemez. Çünkü tanığı, yaşayanı olan bizleriz. Henüz o mekanlara geçmeden aylarca ön hazırlık, motivasyon, adapte kabilinde eğitsel, teorik çalışmalarımız oldu. Hep demedik mi, "aslolan umudun, inancın, iradenin gücüdür" ki bunun hiçbir yanlış tarafı yoktur.

Her koşul ve tüm zamanlarda da geçerli olacak ***M. Foucault****'un, "ceza eğer artık en katı biçimleri itibariyle bedene yönelmiyorsa neye müdahale etmektedir? Madem ki bedene değil, o halde ruha müdahale etmektedir. Bedeni kudurtan kefaret cezasının yerine, kalp, düşünce, irade, ruhsal durum üzerine derinlemesine etki eden ceza..."* belirlemelerinde olduğu gibi, sistemin bunu amaçladığını, bunun için ruhu, yüreği, iradeyi, umudu, inancı daha da güçlü kılmamız gerekir demedik mi? Hep birlikte dedik ve başka alternatif olmadığından da artık demekten ziyade, gerekenleri yapacağız, yapmak zorundayız. Bu anlamda hiç kimse bencil, maddi bireyci, antisosyal, gayrı siyasi, örgütsel yaklaşım ve tutumları, yine değişen fiziki koşulları, belirleyeni yaparak kanıksatmaya kalkışmamalıdır.

Birçok sorun, biriken zaafiyetlerin değişen koşullar etkileyeniyle vuku buluyor. Yani fiziki koşullar, adeta bardağı taşıran son damla oluyor. Bu, egemen sistemin hanesine artı olarak işliyor. Yoksa bazılarını Harran Ovası'na da bıraksan, "yerim dardır, kendime hakim olamadım, şu sebep oldu, bu sebep oldu" diyecektir. İnsanı, PKK kadrosu da olsa, elbette "mikrocosmos" gerçekliğiyle ele alacağız, öyle yaklaşacağız. PKK yaşamını, gül gibi taze ve temiz bir yaşam olarak bellediğimiz için dikeni, dikenleri de yadsımayacağız, çünkü istesek de bu dualistik yasayı değiştiremeyiz. Dolayısıyla bu ayarda olanlara yine gerekli anlamı vereceğiz. Ancak her şeyiyle batan, havasız, susuz bırakan cinsten olanlara da elbette geçit vermeyeceğiz.

Tüm siyasal, örgütsel, sosyal alan sorunlarını, yeni paradigmamızın öngördüğü örgüt ve birey hukuku bağlamında da ele alacağız. Zorlayıcılığın düzeyi ne olursa olsun, bu espriyle yaklaşacağız. Yaşanılan birçok musibette de görüleceği gibi hukuksal yaklaşımlarımız bazılarınca zayıflık, güçsüzlük olarak algılanıp zorlayıcılık adeta katmerleştiriliyor. Bu haklılığın gücü değil, haksızlığın güçsüzlüğü olduğu için, tahriklere gelinmemeli. Son kertesine kadar hukuksal yaklaşımlarımız esas alınmalıdır.

Tüm bunlarla birlikte, geride bırakılan süreç genel bileşimiyle alanlar ve genel koordinasyonuyla önemli bir birikim ve deneyimi de beraberinde getirmiştir. Oluşan birikim ve deneyimin niteliği, fizibilite düzeyi daha yüksek bir planlama ve pratik uygulamayı da beraberinde getirecektir. Apocu kültür, bilinç, hak ve sorumluluk anlayışıyla katılım gösterilmelidir.

Eleştirel özeleştirel yaklaşım hareketimizin bir "dost ittifak bileşeni" pozisyonuyla değil, onun kadroları olmanın gerektirdiği bir sorumlulukla olmalıdır. Bu anlamda özeleştirilerimizin esas çerçevesi, neye göre özeleştiri? Bir, Önderlik gerçeğine göre özeleştiri, Önderliğin çizgi duruşuna ve pratik duruşuna göre özeleştiri. En zor koşullar Önderliğin koşullarıdır. En çok Önderlik direnmiştir. Böyle bir direniş ruhu karşısında durumumuz nedir? İki, Önderlik çizgisi, dolayısıyla programımız, planlarımız neyi ifade ediyordu, neyi hedefliyordu? Biz onları ne kadar yaptık? Hiç sağa sola çekmeden, başka gerekçelere ve nedenlere bağlamadan böyle bir sorgulama yapmamız gerekiyor. Diğer yandan neye göre özeleştiri? Şehitler gerçeğine göre özeleştiri. Onlar, en zor koşullarda her türlü zorluğu göğüsleyerek, kendilerini feda ederek bu gelişmelerin yaratıcıları oldular. Eğer bir hak varsa, hak onlarındır, hak Önderliğindir.

Böylesi bir özeleştiri hem II. PKK'lileşme hamlesine katılım kararlılığımız olacak hem de tüm yetersizliklerimizle birlikte ve her geçen gün daha da ağırlaşan koşullarda mücadele yürütüyor olmamıza rağmen, zaman, koşul tanımayarak, PKK direniş kültürünü sahiplenmeyi ve temsilini bilen genel bileşimimizin, yeni dönemin pratik sürecinde hamlesel çıkışlar yapmasını da sağlayabilecektir.

Temenni, beklenti ve sorumluluklarımızı bir de ***Halil Cibran****'ın* satırlarıyla anımsatarak sonuçlandırıyoruz

"Sevgiyle çalışmak nedir?

Dokuduğunuz kumaşı sanki yalnız en sevdiğiniz kimse giyecekmişçesine, yüreğinizden çektiğiniz ipliklerle dokuyabilmek;

Kurduğumuz yapıya, sanki içinde yalnız en sevdiğiniz oturacakmışçasına, özenle, sevgiyle kurabilmek;

Serptiğiniz tohumları ve onun ürünlerini sanki yalnız en sevdiğiniz yiyecekmişçesine sevgiyle ekip, biçebilmek;

Bütün yaptıklarınıza, kendi canınızdan yükselen bir soluk katabilmek;

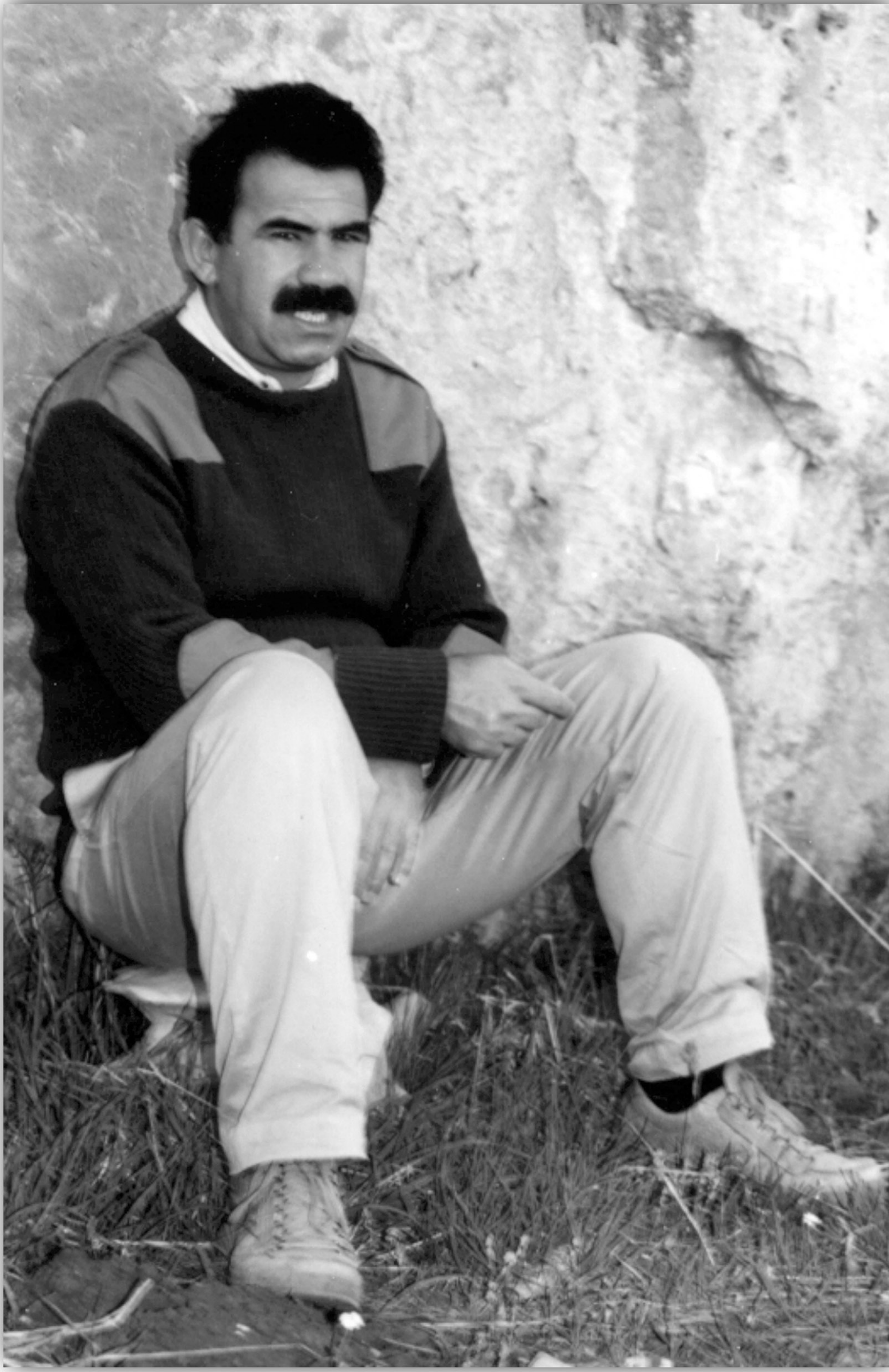
Ve tüm kutsanmış ölülerin, çevrenizde yaptıklarınızı gözlemekte olduklarını bir an olsun aklınızdan çıkarmamış olmak"

Sevginin, saygının ve başarıların en büyüğü, her koşulda Apocu çizgi, tüm zamanlarda Apocu ruh ile yaşayanlarla olsun.

"Kişinin, 'en büyük acısıyla' olduğu kadar 'en büyük umuduyla' da yüzleşmesini herhalde kendisinden daha iyi kimse başaramaz. Toplumsal trajedi ve acılarımızın yanında, bir de bizim vesilesi olduğumuz acılar var. Sözü edilen, en başta acısını kendimizin çektiği ve yol açtığı acılar oluyor. Geriye çeken, batan, kaçırtan, kıran, döken antisosyal tutum ve davranış bozuklukları oluyor. Bunlar, bize ait olmaması gerekenlerdir. Çünkü bizi 'kendimiz' olmaktan çıkarıyor"

DEMOKRATİK KONFEDERALİZ ÖNDERİ ABDULLAH ÖCALAN DEĞERLENDİRİYOR

EMEK: TOPLUMU VAR EDEN ESAS DEĞERDİR

baştarafı 1'de

Son yılların sosyalizmi bulanıklaştırıcı, hatta inançtan düşürücü gelişmelerini değerlendirmek yerinde olacaktır. Bu, bizim açımızdan önemli. Çünkü gerçekten bir saldırı var ve sosyalizmi savunmak, hatta ilerletmek neredeyse ayıplı bir duruma gelmiştir. Reel sosyalizmin sorunlarını bütünüyle sosyalizmin sorunları olarak ortaya koyma hatası çok yaygındır. Hatta bu sosyalizmin etkisi altından ne kadar kendimizi kurtardığımızı bile kestiremeyecek durumdayız. Sosyalizmin özünü bütünüyle kavrama düzeyimiz hayli sınırlı. Bu, sadece bizim gibi çok geri toplumsal özelliklerde seyreden bir halk için değil, dünya genelinde öyle anlaşılıyor ki, sosyalizmin teorisi geliştirilemediği gibi, uygulaması da çok çarpık, hatta özüne ters yansıyacak biçimlere kadar varmıştır. Yine öyle anlaşılıyor ki, reel sosyalizm, yani gerçekleşen sosyalizm, sosyalizm için belki de kapitalizmden daha tehlikeli bir hasım durumuna gelmiştir.

Buna nasıl gelindi? Çok üzerinde duruldu, durulacak da. Sosyalizmin özüyle çelişen hatalar nelerdi, yanlışlıklara nasıl başlanıldı, nasıl gelişti? Bu ve benzeri konular, öyle anlaşılıyor ki, yoğun bir eleştiriyle tartışılmaya devam edilecek.

Sosyal mücadeleler insanlık tarihi boyunca sürekli varolmuştur

Sosyalizmi sadece marksist-leninist kavram içine sığdırmak, onu daraltma olur. Marks'ı da, Lenin'i de sosyalizmin gelişmesinde bir durak olarak değerlendirmek daha yerindedir. Eğer sosyalizm bir düzen olarak gelişiyorsa, bu bilimde çeşitli durakların da temsilcilerinin olması gerektiğini anlamak zor değildir. Herhangi bir bilim dalı, sadece bir usta tarafından temsil edilemez. Bilim ekolleri çok çeşitli bilim adamlarının çabalarıyla ve günümüzde de daha bitmemiş bir biçimde sürüp gitme özelliğindedir.

Bir toplumsal bilim dalı olarak sosyalizm de çeşitli aşamaların pratiğine bağlı olarak kendini geliştirecektir. Teorisini ve pratiğini sık sık gözden geçirerek, ki toplumun bilimsel ifadesi, bir kimyanın bilimsel ifadesinden çok daha değişik ve hatta kesinlikten öteye, olasılıklara daha fazla yer bırakan bir özellikte olduğu için kesinlikten kaçınılacak, böylece giderek daha fazla iç olasılıklarına göre kendini geliştiren, dolayısıyla da birçok dönemde birçok temsilciyle veya bunun teorisi ve pratiğiyle uğraşanlarca ilerletilecektir.

Burada mühim olan; insanlık tarihi boyunca bir sosyal mücadelenin varlığıdır. Giderek sosyalizm karşısında olanlar, toplumun üstünde, dolayısıyla toplumsal emeğin üstünde kendine bir yer edinmek isteyenler ve tarihte her zaman karşımıza egemen sömürücü simalar olarak çıkanlar, bunun yerine başka teorilerle veya uyuşmalarla sosyal mücadelelerinde hep sosyalizmi reddetmişlerdir.

Bir toplum gerçekten emeğe dayalı olarak gelişen bir organizmadır. Emeğin türleri vardır. Hiç şüphesiz bilimsel emek, siyasal emek, ekonomik emek kategorilere ayrılabilir, ama mühim olan toplumsal gelişmenin öyle kendiliğinden toplum üstü kuvvetler tarafından olmadığı, talihle, kazara toplumun içinden bazılarının gelişine yol açmadığıdır.

Sosyalizmin esası da budur. Emperyalizm, günümüzde öyle noktalara saldırıyor ki, sanki bunlar yerle bir edilirse sosyalizm de yerle bir edilecek. Ve hatta toplumsal mücadeleler bir daha asla vücut bulamayacak. Hayır, toplum içinde ileriyi hak etmediği, emeğinin üstünde kendine bir yer ayırmak istediğinde, burada toplumsal bir mücadele başlamış demektir. Emeğiyle orantılı olmayan ekonomiden tutalım, sanat, hukuk, siyaset, her alanda yer işgal etmek istiyorsa ve burada devlete dayanıyorsa, çeşitli yöntemlerle kendini güçlü konuma getirme çabası içine girmişse orada bir toplumsal mücadele vardır. Ve dolayısıyla başkalarının emeği üzerinde, ister yüzyıllardan beri üretilmiş değerler olsun, ister günlük olarak üretilen değerler üzerine olsun, bir çekişme varsa, bu çekişmede taraflar vardır ve bu taraflar arasında da bir mücadele vardır. Bu sosyal mücadeledir ve günümüzde bu mücadele biraz daha bilimsel, öngörülü yapılmak isteniyorsa, bu, sosyalizm mücadelesi olur.

Günümüzde sadece insanların emeği üzerine değil, bütünüyle yaşamın objektif temelleri üzerine, doğa üzerine de görülmemiş bir çullanma olduğuna göre, bu sosyal mücadele gelişecek ve sosyalizm her zamankinden daha fazla kendi varlık nedenini savunmaya çalışacaktır. Dünyanın bugünkü durumundan çok büyük şikayetler vardır. Toplumsal çevre denilen doğa kirlenmesinden tutalım, toplum içi kirlenme, ki bu daha büyük bir tehlikedir ve hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar kirlenmiştir. Toplumun doğal çevresi veya çevre kirlenmesiyle iç, yani onun maddi ve daha çok da ruhi kirlenmesinin vardığı boyutların bazı kentlerde, hatta birçok gelişmiş ülkede yaşanmaz bir durum yarattığını her gün izlemekteyiz.

İklimin bozulmasından tutalım, doğanın bozulmasına ve daha çok da insanın muazzam bir biçimde ruhunun baskı altına alınması, büyük ölçüsüzlükler; özellikle günümüzde saldırı araçlarıyla, nükleer silahlardan tutalım basın yayın araçlarına kadar insana yöneltilen büyük tehlikeleri göz önüne getirdiğimizde, her zamankinden daha fazla bir sosyal mücadele veya onun bilimsel ifadesi olarak sosyalizm mücadelesine şiddetle ihtiyaç duyulacağını göstermektedir.

Marks, Engels ve Lenin sosyalizm mücadesinde önemli noktalardır

Bugün eleştirilmesi gereken, sosyalizmin çıkmazı veya sosyalizmin anlamsızlığı, gereksizliği değil, tam tersine, bu muazzam sorunlara karşı kendini yeterince hazırlayamamasıdır. İnsanlığın karşısına çıkan dev gibi sorunlara sosyal mücadele adına, sosyalizm adına yeterli cevapların verilmemesidir. Sosyalizm adına, reel sosyalizm adına verilen cevapların yetmediği gibi, sorunları daha da ağırlaştırmasıdır. Budur görülmesi gereken esas.

Sosyalizm bilimsel ifadeye XIX. yüzyıl ortalarında her zamankinden daha fazla kavuştuğunda, kapitalizmin bir olgunluk döneminden geçtiği söylenir. Bu dönemin sorunları gerçekten bugünkü kadar değildir. Aşırı düzeylerde işçi sınıfının sömürülmesi durumu vardır. Günde belki de on dokuz saat çalışır, çok zor işlerde çalıştırılır ve çok az bir ücret verilirdi. Sağlam eğitim olanakları da yoktur, sınırlıdır.

Dolayısıyla o zamanın sosyalizmi, yalın kat aşırı bir proleterleşme veya aşırı yoksullaşmanın sosyalizmidir. Bunun için ***'Kapital'*** yazılır. 'Kapital'in esas olarak ispatlamak istediği artıdeğerdir. Artıdeğerin oluşumu ve nasıl vakfedildiğidir. Bu da daha çok neyi halletmek istiyor? Gözler önünde çok yoğun bir sömürü vardır. Bu da nasıl ifade edilir; işte çok yoksul bir işçi sınıfı mevcuttur, dolayısıyla işçi sınıfı ve sosyalizm ikilemi kurulmaya çalışılır. İşçi sınıfının ekonomik mücadelesinde, onun siyasi mücadelesinin de giderek nasıl olması gerektiğine dair çözümler aranır.

Dolayısıyla o dönemin halletmek istediği sorunlar, daha çok da Marks, Engels döneminin sorunları teorik ve pratik olarak, biraz teoriktir ve sendikaldır. Teorik olarak, artıdeğer ve onun sızdırılması, yine pratik olarak sendikalar geliştirilir. Belli bir ekonomik mücadeleyi vermesi bu amaçladır. Bu da bildiğimiz gibi XIX. yüzyıl sonlarına kadar belli bir gelişme kat eder. Teorisi biraz geliştirilir, sendikalar güçlenir, hatta siyasi mücadeleyi biraz geliştirirler. Parlamentolara kadar, burjuva parlamentolarına kadar girerler, partiler kurulur. Ama temelde henüz düzenin sınırları dışına çıkılmamıştır.

Burjuva demokrasisi veya cumhuriyeti ya da iktidarları dahilinde bir hak mücadelesi söz konusudur. İşçi sınıfının kendi sınıf kimliğini ideolojik, siyasi olarak ifade etme, kendini diğer sınıflardan ayırma, kendi partilerini kurma, kendi önderliklerinde siyasi mücadeleyi ekonomik mücadele ile birleştirme gibi bir çaba söz konusudur bu dönemde. Yerindedir, gereklidir ve bu dönemin temel ilerleme aracıdır. Özellikle yüzyılın ikinci yarısı ağırlıklı olarak böyledir. Daha önce de sosyal mücadeleler ve sosyal mücadele teorileri vardır. Değer üzerine, ekonomi politika üzerine çalışmalar oldukça geliştirilir. Ekonomi politiğin felsefik ifadesi tarihsel gelişimi içinde ele alınmıştır

Marks'ın yaptığı, ekonomi politiği, diyalektik yöntemi ve ütopik sosyalizmi inceleyip hepsinden bilimsel bir sosyal ifadeye, sosyalizm ifadesine geçmektir ki, ütopik sosyalizmi de incelersek, kökenleri daha önceki tarihlere uzanır. Ekonomi politik ilk çağlara kadar uzanır. Yine diyalektik ilk çağlara kadar uzanır. Sosyalizm, bilimsel sosyalizm olarak bütün bunların senteziyle ifade bulur. XIX. yüzyılda en güçlü bir ideoloji olarak kendini kabul ettirir. İşçi sınıfının eylem silahıdır. Eylem kılavuzudur. Ayağa kaldırır, halk mücadelesine iter. Bunun için örgütlenme gereğini önüne koyar. Gelişmek için bazı sonuçlara da ulaşılır.

Buna Lenin'in yaptığı katkıyı da biliyoruz. Lenin'in yaptığı katkı, o dönemin sınırları dışına çıkmak; mevcut burjuva iktidarları, burjuva demokrasilerini aşmak; düzen içi bir hak mücadelesinden, düzeni yıkarak bir iktidar mücadelesine, onun diktatöryasına ulaşmaktır. Bu sonuca da götürür. Leninizmin de esas katkısı buradadır. Leninizm, sosyalizmin tarihinde emekçi sınıfın mücadelesini sadece ideolojik ve ekonomik kalıplarla sınırlamaz. Hatta düzen sınırları dahilinde siyasi hakkı, siyasi yönden hakları geliştirme olarak da kabul etmez. Daha da ilerleterek, mutlak iktidarı, mevcut iktidarı parçalayarak yerine emekçilerin iktidarını kurmayı esas alır. Ayırt edici özelliği budur ve bu da kapitalizmin emperyalizm çağına denk düşüyor.

Dolayısıyla leninizm, kapitalist emperyalist teorinin işçi sınıfı açısından çözümlenmesi ve onun aşılması çabası olarak karşımıza çıkar. Lenin'in bu konudaki gerek öngörü –yani teorisi– ve gerekse pratiğine –yani iktidar, parti ve iktidar mücadelesine– ilişkin geliştirdikleri, Ekim Devrimi'nde güçlü bir uygulamaya kavuşuyor. Sovyet deneyimine yol açıyor. Bu deneyimin ağırlıklı olarak Rusya içinde gerçekleşmesi söz konusudur. Bir sosyalizm türü bulunur. Lenin'in yönetemediği, yani kurucusunun yönetemediği bir sosyalist inşadır bu. Devrimin karşıdevrim tarafından ezilmek istendiği süreçte Lenin yaşamaktadır. O dönemde de Bolşevik Partisi içinde şiddetli tartışmalar vardır, tasfiyeler vardır. Fakat inşa döneminde bu çok daha şiddetlidir. O süreçte Lenin yoktur.

Bildiğimiz gibi, Stalin önderliğinde bir sosyalizmin inşası süreci başlatılır. Ekonomik inşaya gidilir. Devlet iktidarının kurulması, işçi sınıfı diktatörlüğünün inşa edilmesi, yine ekonomik ve siyasi olarak büyük bir çaba vardır. Bugün bu çok tartışılıyor. Sovyet deneyimi topa tutuluyor adeta. Özellikle Stalin pratiği topa tutuluyor. Bunu biraz daha iyi anlamak gerekir. Stalin deneyimi nedir? Leninizm ile bağlantısı nedir ve hatta bugün, Gorbaçov reformları denilen gelişmelerle ilişkisi nedir?

İnsanlar genel olarak güncelliğin ağır etkisi altında bulunurlar. Güncel olarak yaşanan gelişmelere mutlak bir gelişme, son söz değerinde bir yer vermek isterler. Bu darlık kesindir. Ortaya çıkan her din kendisini en son din ilan ettiği gibi, her peygamber de kendini en son peygamber ilan eder. Veya her teori ortaya çıktığında, sahipleri onun en son teori olduğunu söylerler, en son doğru sözün artık bu olduğunu söylerler. Bu, insanların özelliğidir. Sosyalizmde de buna benzer söylemlere rastlanır. Her dönemin en ileri sosyalizm teorisi ve uygulanması kendini biraz da mutlak gibi sunma ihtiyacını hisseder. Öyle anlaşılıyor ki, Stalin döneminin pratiğinde kendini oldukça mutlaklaştırma vardır. Hatta buna Lenin dönemini de katabiliriz. Lenin, Stalin'le özdeşleştirilemezse de benzer bir şekilde kendini oldukça mutlaklaştırdığı söylenebilir. Bu dönemde büyük bir sübjektivizmin yaşandığı da anlaşılıyor.

Özellikle emperyalizmi yıkmaya ilişkin bazı gerçekler ifade edilmiş, pratikte önemli çalışmalar yapılmıştır, ama sonrasını görememe gibi bir durumun yaşandığını da biliyoruz. Yine Sovyet deneyiminde işçi köylü diktatörlüğü, o gün için çok önemli bir ihtiyaç olarak karşımıza çıksa da daha sonrasının sosyalizmle bağlantısının zor kurulabileceği de kendini günümüzde kanıtlamaktadır. Sovyet deneyimini kavramak açısından bunu belirtmek gerekir. Sosyalizm, özünde devletin sönmesini, devletin giderek tasfiyesini öngören bir ideolojidir. Sosyalizmde devlete tapınma, devleti mutlaklaştırma çok zayıftır, yoktur.

Devlet her kötülüğün anasıdır

Öyle anlaşılıyor ki, devlet olgusunun doğru ele alınması, mevcut kargaşayı veya mevcut yanlışlığı görmenin de en uygun yolu olacaktır. Sosyalizm ve devlet meselesi kavrandıkça, günümüzü de doğru kavramak kolaylaşacaktır. Bir anlamda devlet olgusu gereklidir. Birçok gelişmeye yol açar, ama birçok kötülüğün de kaynağıdır. Feodal devleti çok geri bulan, ona savaş açmış olan burjuvazi, demokrasi getirdiği iddiasındaydı. Ama bugün burjuvazinin geliştirdiği devlet aygıtı bir ahtapot gibi toplumu sarmıştır. Faşizmde ifadesini bulmuş, insan soyunu en tehdit eden bir aşamaya gelip dayanmaktadır. Sosyalizmin yapması gereken, devleti daha da güçlü kılmak olmamalıydı. En temel hata burada işlenmiştir. Sosyalizmin yapması gereken, burjuvazinin, özellikle faşist biçimi itibariyle, insanlığın artık taşıyamaz, altında inim inim inlediği bu baskı aracını nasıl ortadan kaldırırız; bunun yerine daha iyisini nasıl koyabiliriz değil, nasıl zayıflatırız biçiminde olmalıydı.

Faşizmle mücadele ederken veya burjuva demokrasisi ile mücadele ederken, buna bütünüyle bir Sovyet devleti veya işçi sınıfı, işçi köylü diktatörlüğü biçiminde daha da çok gelişmiş bir aygıtla cevap vermek, herhalde burjuvaziye karşı en yerinde bir cevap olmayacaktır. Öyle anlaşılıyor ki, devlet sanatından geçmiş sınıflar, yani egemen sömürücü sınıflar bu sanatta çok daha yetkindirler. Kalkıp sosyalizm adına işçi köylü temsilciliğinde, daha gelişmiş bir devletle buna karşılık verilmesi, herhalde en hatalı ve birçok yanlışlığı içeren cevap verme olacaktır.

Genelde Stalin'in eleştirisi geliştirildiğinde, devlet aygıtını burjuvaziye taş çıkartırcasına geliştirme biçimindeki aşırılığına yüklenilir. Çünkü daha o dönemde de görülmemiş bir durum değildir. Bürokrasi şu kadar gelişiyor diye eleştirilir. Troçki'nin geliştirdiği eleştiriler vardır. Yine proleter demokrasinin sorunları tartışılır, "demokrasi yoktur" denilir. Fakat bir sonuca bağlanmaz. Bunun nedenini de çok iyi biliyoruz. Bu dönem faşizmin ciddi şekilde gelişmesi vardır. Yapılması gereken, amansız bir Sovyet deneyimini geliştirerek, sosyalizmi kurtarmaktır. Acaba sosyalizm, sosyalist anavatan kurtarılır mı, yoksa içinden boşaltılır mı, bu, bugün bile üzerinde çok düşünülmesi gereken konudur.

Sovyet deneyimi büyük bir sapma olarak karşımıza çıkabilir. Devlet olgusuna verdiği ağırlık, sosyalizmin savunmasını bütünüyle devlet savunması biçiminde düşünmesi, devleti öncü kılması, hatta partiyi bile günümüzde neredeyse anlamsız kılması, en ciddi hatalardan birisi olarak karşımıza çıkıyor.

Devlet biçiminde toplumsal düzenlenme acaba sosyalizm midir değil midir, tartışması bugün en belirleyici bir tartışmadır. Eğer serbest piyasa adı altında sosyalizme saldırı son hızla devam ediyorsa, bunun altında biraz da sosyalizmin bütün sorunlarını devlet düzeyinde ele alması, çözümü tamamen bu çerçevede görmesi, çok yanlış bir zeminde ve özüne de çok ters gelebilecek bir biçimde mücadele içinde tutması yatmaktadır. Ki sosyalizm bundan zarar görür. Bu Sovyet deneyiminde nelere kadar varmıştır. Bir sistem olarak ifade edilmeye çalışıldığını görüyoruz.

Biz de bu deyimleri çok kullandık. Sosyalist sistem denildi, kapitalist emperyalist sistem denildi, aralarında kaf dağları inşa edildi. Sözüm ona çok farklı dünyalar olduğu vurgulandı. Ama bugün bakıyoruz ki, kapitalist emperyalist sisteme adeta imdadımıza gel de bizi kurtar denilecek noktaya veya bir teslimiyete gidiliyor. Burada teslimiyete giden, sosyalizmin sakat bir devlet olarak örgütlenmesi, her şeyin devletle halledilmesidir. Bu da demokrasi değil, bürokrasidir, bunun nefes alamaz duruma getirilmesidir. Bir anlamda çok kötü bir araç olarak savunma yeteneklerini sosyalizm adına kaybetmesidir.

Sovyetler bu deneyimden nasıl sağlam çıkacaktır? Öyle anlaşılıyor ki Sovyet deneyimi bugün tarumar oluyor. Aslında bu bir anlamda olumludur. Kapitalist emperyalist sistem karşısında, ama aynı zamanda da toplumun başında sömürücü, baskıcı bir güç olan bu sosyalizmin, daha doğrusu sosyalizmi tıkayan bu sistemin aşılması veya paramparça olması çıkış için ilk gereksinimlerden birisi olarak kendini dayatır. Dolayısıyla yıkılan sosyalizm değil, bilakis sosyalizmin kendini geliştirme, kendini savunmasının önüne dikilen engelin, aygıtın, aracın ta kendisi oluyor.

Eğer sosyalizm çıkış yapacaksa, her şeyden önce önündeki bu devlet engelinin veya devletin, sosyalizm adına her şeyi ele alış, her şeyi hallederim dediği noktasından başlayacaktır. Sözüm ona sosyalist insan, sosyalist topluma tabii olmaktadır! Hiçbir şey düşünemez duruma gelmiş, her şeyi devletten bekler bir konuma getirilmiştir. Kapitalist bir toplumdaki bireyin inisiyatifi, sosyalist toplumdaki bireyde yoktur. Girişkenliği, atılımcılığı, yaratıcılığı gelişmemiştir veya ket vurulmuştur. Ulusal çapta da bu böyledir. Sosyalist uluslar neredeyse ütopik uluslar durumuna gelmişlerdir. Hayatla bağlarını oldukça koparmışlardır. Bu ciddi bir sapmanın veya engelin varlığına tanıklık eder.

Sosyalizmin varacağı yer bu olmamalıydı. Bir defa kapitalizme veya özellikle kapitalizmin, emperyalizmin gerçekten toplumsal dışılığa ne kadar yer açtığı, toplumun üzerine nasıl çullandığı, doğanın tahribatını nasıl geliştirdiğini göz önüne getirdiğimizde, sosyalizmin kaderi bu olmamalıydı. Oldukça gelişmiş açılımlara, çözümlemelere mutlaka ulaşması gerekirdi.

Ama öyle anlaşılıyor ki, Sovyet deneyimi, sosyalizm deneyiminden öteye sosyalizmden esinlenerek, hatta içinde çok değerli sosyalistlerin de mücadele ettiği, sonuçta milli sosyalizm biçiminde veya geri toplumlarda, dönemine göre henüz tam kapitalistleşme imkanı bulamamış, fakat kapitalistleşmek isteyen sosyal gelişmenin veya sınıfsal gelişmenin bir ifadesi olmuştur. Öyle ki bireysel yolla kapitalistleşmenin emperyalist koşullarda fazla mümkün olmaması ve bazı toplumların kapitalistleşmeyi Batı Avrupa'da veya Batı sistemindeki gibi gerçekleştirememeyişleri, onları sosyalizm etiketli bir yönteme, yani devletçiliğe yöneltiyor. Bu, günümüzde daha iyi anlaşılmıştır.

Devletçiliğin sosyalizm olmadığı başta bizzat Lenin tarafından da söylenir. Devlet kapitalizmini, kurulan sistemi güçlendirmek için uygulamak gerektiğine inanırlar. Ama zamanla gelişen ve bir türlü içinden çıkılamayan devlet kapitalizmi olur.

Bireye dayalı kapitalizm mümkün olduğu gibi, devlete dayalı kapitalizm de mümkündür. Türkiye Cumhuriyeti'nin oluşum döneminde bireysel yolla kapitalizm geliştirilemiyordu, kapitalist ortaya çıkmıyordu. Türk devletçiliği bile kapitalizmin ancak devlet eliyle geliştirilebileceğini gösterir. Bu, aslında bu dönemin benzer birçok ülkesinde kendini ortaya çıkaran bir durumdur. Yaratıcı kapitalist yok, dolayısıyla kolektif bir kapitalizme ihtiyaç vardır, o da devletçiliktir. Sovyetler, bunun en önde gelen önderliğini yaptı. Sovyet deneyiminde öyle anlaşılıyor ki, içinde her ne kadar sosyalizm de olsa, sosyalist inşanın ağır bastığı bir dönem var. Mesela bir Stalin dönemi önemli oranda sosyalizmin ağır bastığı bir dönemdir. Fakat kapitalizm de vardır.

Bürokrasi kapitalizm demektir

Gereksiz yere artan bürokrasi, artan kapitalizm demektir. Bu da artan burjuvazidir. Emeğin de kendini burada örgütlemesi var. Kendini devlet içinde güçlü tutması var, ama bürokrasi de var. Bildiğimiz gibi bunlar şimdi daha şiddetli çekişiyorlar.

Bugün 1 Mayıs'ta, Sovyet Rusya'nın başı Yeltsin ile Sovyetler'in başı Gorbaçov işçilere bir şeyler anlatma ihtiyacını duyuyorlar. Bunlar bürokrasinin temsilcileri iken, işçiler de grevlerde bunların istifasını istiyorlar. Demek ki, bir mücadele var, bürokrasiyle işçilerin arasında için için giden bir mücadele var.

Sovyet örneğine ilişkin olarak daha fazla söylenecek şeyler vardır. Bunlar milli sosyalizm, bir de milli kapitalizm olarak değerlendirilmelidirler.

Bugün tepeden, liberal kapitalizme veya serbest piyasaya dayalı kapitalizme yol aldırılmak isteniliyor. Bu da şunu gösterir: Devlet eliyle geliştirilen bir kapitalizm artık belli ölçüde tıkanmıştır ve artık devlet kapitalizmine daha fazla yol aldırtmak mümkün değildir.

Sovyet deneyimini yalnız kapitalist deneyim olarak görmüyoruz. Sovyet deneyiminin hem dönem itibariyle hem de nicelik itibariyle önemli oranda sosyalizmi yaşadığını ve halen de yaşayacağını söylüyoruz, ama bunun içinde kapitalizmin öğeleri, kapitalizmin temsilcileri, kapitalizmin sektörü diyebileceklerimizin de az olmadığı, olmayacağıdır. Aslında Sovyet deneyimi ve işçi köylü diktatörlüğü diye tabir edilen devletin kendisi bir yerde sınıf mücadelesidir, tepede devlet bünyesinde yoğunlaşmış ve kilitlenmiş bir mücadeledir. Parti içinde çok iyi bildiğimiz gibi, 1930'larda bu çok gelişti.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nde 1940'lara kadar verilen büyük bir mücadele vardır. Bu mücadelede gerçekten çok büyük tasfiyeler gerçekleşmiştir. Stalin'in, sanırsam 1935'te seçtiği bir merkez komitesi vardır. Yarısından fazlası tasfiyeye uğramak zorunda kalır. II. Dünya Savaşı'na değin geldiğimizde, bu yıldaki kongrede seçilen merkezin yarıdan fazlası ve hatta parti üyelerinin yarısı tasfiyeye uğramaktan kurtulamaz. Bu büyük bir mücadeledir. Stalin ne kadar haklı, ne kadar haksız tartışması bir yana, fiilen büyük bir mücadelenin verilmiş olduğunu gösteriyor. Daha önce de vardır; 1925'lerde de 1928'lerde de vardır. Bizzat Lenin döneminde bu mücadeleler çok şiddetlidir. Daha 1900'lerin başlarında Menşevikler bir hizip olarak ortaya çıktığında, Bolşeviklerle şiddetli çatışırlar. Sosyalist devrimciler giderek uzlaşırlar ve bu, 1940'lara doğru geldiğimizde, bir sonuca bağlanır. Aslında orada sonuca bağlanan, parti içindeki sınıf mücadelesidir.

Parti içinde sınıf mücadelesi, Stalin tarafından kesiliyor, donduruluyor. Bu, devlete taşırılıyor, devlet olarak ifadesini buluyor. Buna bir de Hitler tehlikesini eklersek, parti artık dondurulacaktır. Parti içi mücadeleler kesilecektir. Devlet eliyle sosyalizmin kendini savunma dönemine geçeceği açıktır. Ki bu dönemle "büyük anavatanın savunulması" denilen bir sürece giriliyor. Ölüm kalım yıllarıdır aynı zamanda. Parti içinde dondurulup devlet içine taşırılan bir mücadele, devlet içinde de dondurulan bir mücadele oluyor. Stalin de daha tam sonucunu görmedi. Tabii bu mücadele bir kişinin şahsıyla sınırlı değildir. Ondan sonra, yeni bir döneme girilen bir mücadele söz konusudur.

Güçlü önderler çıkmadığı için sosyalizm günümüzde kendisini savunamıyor

Kruşçev-Brejnev dönemi denilen mücadele, bir anlamda parti içinde sınıf mücadelesinin yozlaştırılması veya dondurulması, devletin ciddi bir engel olarak artık sosyalizmin önüne dikilmesidir. Kapitalist öğe özelliklerinin daha da vücut bulması, bürokrasinin ve böylece bir bürokrat kuşağın egemenliğine yol açılmasıdır. Bu, aynı zamanda devlet kapitalizminin oldukça güç kazanmasıdır. Gorbaçov türü bir gelişmenin objektif koşullarının olgunlaşmasıdır. Kruşçev-Brejnev dönemi biraz da budur.

Stalin dönemi üzerine çok şey söylenebilir. Zaten çok tartışılıyor. Daha da tartışılacak. Öz olarak ifade edilirse; Stalin dönemi sınıf mücadelesinin, parti içinde burjuva öğelere karşı çok kaba yöntemlerle, yetersiz yöntemlerle de olsa kendi özgünlüğü içinde, kendi dönemi itibariyle işçi, köylüler adına, emekçiler adına bir sonuca bağlanmasıdır. Devletin abartılmasına yol açmış, partideki sınıf mücadelesini antidemokratik yöntemlerle kesip devlete dayanma, devletin gücünü öne çıkarma, artık devletle sonuca gitme –ki o da, "büyük anavatan savunması" diye bir dönemin adıdır– hedeflenmiştir. Zorunludur denilir. Emperyalist kuşatma, faşizmin saldırısı vb nedenlerle bir anlamda devletin abartılması, devlet gücünün azamileştirilmesi, partideki mücadelelerin anlamsız bir biçimde sekteye uğratılması, durdurulması, o bildiğimiz sorunların kaynağını oluşturur. Bundan burjuvazi, bürokrasi güç kazanır.

Gorbaçov dönemi, devlet tekelciliği temelinde, günümüzde gelişen devlet bürokrasisi veya bir burjuva türünde buna daha da yol açmak istiyor. Biraz daha yaşamını güvenceye bağlamak istiyor. Sovyet deneyiminin ulusal kurtuluş mücadelelerine, sosyal mücadelelere verdiği destek var. Şimdi Gorbaçov'un birden bire bu destekleri kesmesi anlaşılmaz değildir; Sovyetler'deki bürokrasinin çıkarlarının bir gereğidir.

Diğer ulusal kurtuluş mücadeleleri, sosyal mücadeleleri destekleme gereği duymaz. Kendisine gerekli olan bürokratik temeldeki sınıfsallaşmayı biraz daha geliştirmektir. O da emperyalist burjuvaziyle uzlaşmayla mümkündür. Bu da genelde burjuvaziyi, küçük burjuvaziyi geliştirmeyle mümkündür. İçeride özel mülkiyete tanınan ayrıcalıklar, dışarıda emperyalist burjuvaziyle girişilen ilişkiler, Sovyet bürokratik burjuvazisini palazlandırmak, ona nefes aldırmak, onu iktidarı içinde güçlü tutmak içindir. Tamamen böyle olmasa da ağırlık yönü böyle olan bir gelişmedir. Bu, şiddetli çekişmelerle karşı karşıya olan bir modeldir.

Yeltsin örneğinde Ruslar "bizim kaynaklar daha zengindir" diyorlardı. "Biz daha hızlı liberal ekonomiye gitmek, kaynaklarımıza, ordumuza sahip çıkmak istiyoruz" diyorlardı. Bu, büyük Rus şovenizmine kadar götürdü. Zaten daha önceki küçük ulusların şovenizmi de bastırılmıştı. Bundan güç alarak o da gelişir. Bildiğimiz gibi daha şimdiden gelişen milliyetçiliktir veya bir burjuva, küçük ulusların burjuvasıdır, bunların milliyetçiliğe sarılmasıdır. Hepsi, sözüm ona dışarıya açılmak istiyor, birbirleriyle yeniden ilişki arıyorlar. Burada "her şeyi burjuvazi mi tayin ediyor?" denilir. Hayır. Sovyet deneyimi tamamen bir burjuva deneyimi midir? Hayır, ama belli ki mesafe alınmıştır. Güç kazanılmıştır. Bitmemiş bir mücadeledir.

Şimdiden, daha şiddetli bir sosyal, ulusal mücadelenin için için geliştiğini görmek zor değil. Burada Sovyet deneyimi bahane edilerek geliştirilen antisosyalist hücumlar, kesinlikle burjuva karakterli ve sosyalizmden zarar gören bütün çevrelerin, sınıfların saldırısıdır. Sosyalizmin burada kendisini savunmada zorlanması, gerçekten teorik, pratik olarak kendini geliştirmemesinde aranmalıdır. Güçlü önderler bu dönemlerde yetişmemiştir. Sosyalizm bu nedenle günümüzde kendisini savunamıyor. Doğu Avrupa ülkelerindeki deneyimler, koca bir bürokrasinin şişmesinden başta bir şey değildir. Sosyalizmle de fazla alakaları yoktur.

Milliyetçilik bir devlet kapitalizmidir

Milliyetçi devlet kapitalizmi ile bir yere ulaşmak istediler. Sovyetlerde bugün yıkılan bu olacaktır. Yerine neyi koyacaklar? İşte, yerine bir şey koyamıyorlar. Zaten Gorbaçov'un bir türlü gidememesinin nedeni de budur. Yerine bir şey konulamıyor. Bu, sosyalizm adına söylenmesi, yapılması gerekenin söylenip yapılmamasıdır. Sancısı çekilen budur. Öyle anlaşılıyor ki geçen yıl sosyalizm daha fazla saldırıya uğruyordu. Daha fazla tukaka ediliyordu, ama şimdi Sovyetler içinde bunun çıkış yolu olmadığı anlaşılıyor. Ve bugün her zamankinden daha fazla bunalım vardır. Bu son bir yıl içinde siyasi kaos, ekonomik kaos oldukça gelişmiştir.

Bu, Gorbaçov reformlarının Sovyetleri kurtaramayacağını, daha doğrusu kapitalizme yönelmenin kaosu geliştirmekten başka bir sonuca yol açmayacağını gösteriyor. Bu çok önemlidir. Kapitalizme yönelme Sovyet deneyimini çözemeyecek veya ona çözüm yolu olamayacaktır. Bu anlaşılıyor. Sonuna kadar kapitalizme evet denildi. Serbest piyasa, özel mülkiyet ve kapitalizmin diğer bütün kurumları kabul edildi. Gorbaçov istediği her şeyi kanunlaştırdı. Fakat gelişen, hem ekonomide, hem devlet bünyesinde ağırlaşan bunalımdı. Daha fazla kapitalizme yönelelim dendi. Öyle anlaşılıyor ki, çok büyük bir toplumsal patlama olacaktır ve daha şimdiden bunun ipuçları vardır.

Dünyanın bile altından çıkamayacağı bir bunalımdan bahsediliyor. Şimdi buraya da iyi anlamak gerekiyor. Sovyet deneyimi sosyalizmde yoğunlaşmıştır. Tekelcilik biçiminde kapitalizmde yoğunlaşmıştır. Kapitalist öğeler, kendi temsilcileri vasıtasıyla ABD'ye sığınıyorlar, Avrupa'ya sığınıyorlar, Almanya'ya sığınıyorlar, "bize gelin, yardım edin" diyorlar. Şimdi ABD'nin, Avrupa'nın, Japonya'nın kendi kapitalizmlerini bile ilerletme olanakları sınırlıyken Sovyet kapitalizminin sorunlarını nasıl halledecekler. Bu sorunlarının daha da ağırlaşması anlamına gelir ve nitekim de öyle olmaktadır.

Ayrıca sosyalizmin yoğunlaşması vardır. Sosyalizmin yoğunlaşması böylesine bir gidişatın patlamayla sonuçlanmasına yol açar. Sadece Sovyet insanı değil, bütün Doğu Avrupa'da, hatta mevcut Asya'da, Afrika'da, Latin Amerika'da kurulan sistemlerin insanları belli bir yaşam standardına alışmışlar. Yaşam alışkanlıkları var. Kolay kolay vazgeçemezler. Mesela Sovyet insani için basına sık sık şunlar yansıyor: "Nerede bir yiyecek görseler, hepsi adeta kapışıyor, yiyeceğe saldırıyor." Bu, ilginç bir gelişme aslında.

Ben önce bir propagandadır, diyordum. Ama bunun bir gerçek olduğunu gördük daha sonra. Korkunç! Gözlerini basit bir meyveye, basit bir tüketim eşyasına dikiyorlar. Aç insanlar gibi saldırıyorlar. Aslında aç değiller. Yani üç günde bir et yiyorlar. Meyveleri de var. Bizim standartlarımıza göre çok ilerdediler. Onların toplumsal durumları gelişmiştir. Fakat yine de gözleri doymuyor. İşte hastalığın özü burada. Burada sosyalizmin çok kötü bir kuruluşu, çok kütü bir ahlak söz konusudur. Tamamen ekonomik insan yaratmışlar. Yani işi gücü yeme içmeden ibaret bir sosyalizm yaratmışlar. Daha fazla yemek, daha fazla tüketim maddeleri. Sağa sola bakarken hep yiyecek arıyorlar. Manevi değerlermiş, hatta siyasi değerlermiş, demokrasi değerleriymiş, hiç umurlarında değil. Faşizm de olsa, yeter ki biraz fazla yiyecek versin. Bu, sosyalizmin ölümü demektir. Bu insanlar bir şey yapamaz.

Doğu Almanya'nın çözülüşünü gördük. Doğu Almanya'nın çözülüşünü sağlayan Batı Berlin'deki emperyalizmin sunduğu geniş tüketim maddeleridir. Giyordu, tüketim maddelerini görüyorlardı, gelip kendi ülkelerinde sosyalizmi yıkmaya çalışıyorlardı. Biz sosyalizmin tüketim maddesi olduğuna inanmıyoruz. Kendini bu kadar demokrasinin dışına, insanlığın dışına atan ve sadece birkaç yiyecek peşinde koşan insan ilk çağda bile yoktur. O dönem bile insan tanrıyı arar, ahlakı arar, devleti arar, manevi kuvvetleri arar. Onunla kendini biraz doyurmaya çalışırdı.

Nasıl ki vahşilik veya ilkel dönemlerdeki insan, tanrı kuvvetini ararsa, manevi kuvvetlere sığınarak biraz yaşamın sancılarını hafifletirse, işte Sovyet ülkelerindeki insanlar da tıpkı vahşi insanlar gibi biraz daha fazla gıdaya sarılarak, tüketim maddelerine sığınarak, bir nevi vahşi sosyalist insan gibi tatmin olmak istiyor. Vahşi sosyalizm dediğimiz olay budur. Bu, sosyalizm değil, ama ortaya çıkan biraz da bu oldu. Şimdi bu insanlığı doyurmak mümkün değil. Dünyayı yedirsen onları doyuramazsın. Kaldı ki kapitalist toplumlarda bile insan böyle tatmin edilmez. Yani paraları çok olan da bu yöntemle mutlu olamayacağını çok iyi biliyor. Ne biçim bir mutluluk anlayışıdır ki, mutluluğu tamamen böyle maddi değerlere saldırıda görsünler! Hiç şüphesiz bunun temelleri derindir. Yani kaba materyalizm, devletin, bireyin inisiyatifini kesip sınıf mücadelesini dondurmuş, insanlara gelişme sahasını kapatmış. Geriye ne kalıyor? Bireysel olarak yaşayabildiğin kadar yaşa. Bu, kapitalizmin bile çok daha gerisinde bir insan kalıbının ortaya çıkarılmasıdır.

> **"Milliyetçilik çıkış yolu değildir. Büyük ulus şovenizmi, küçük ulus şovenizmi fazla ilerlemeye yol açmadığı gibi, çelişkileri de halletmez. Yine işçi sınıfının, emekçi sınıfların çıkarları ile bürokrasinin çıkarlarının dengelenmesi bir çözüm değildir. İnsanlığın temel sorunlarından kendini uzaklaştırma, yani enternasyonalizmden kendini uzaklaştırma sosyalizm değildir. İnsanlığın kaderine sahip çıkmama, doğanın sorunlarına sahip çıkmama sosyalizm değildir"**

Demokrasi kapitalizme göre daha fazla geliştirilmeliydi

Ekonomik insan kapitalizmde geliştirilmiştir. Fakat Sovyet deneyiminde bu daha fazla geliştirilmiştir. Kendi saflarımıza ilişkin bazı değerlendirmeler geliştirirsek, göreceğiz ki rahat yaşam arayışı peşinde olanlar bizde bile sosyalizmin zıddıdır. Ona en çok saldıran, zarar verenler bunlardır. Şimdi bireysel düzeye biraz indirgedik, tabii mesele bu kadar basit değil. Daha da bütünsel olarak ifade edersek; devlet olgusunda sınıf mücadelesi dondurulmuş diyoruz. Demokrasi, aslında kapitalizme göre daha da geliştirilmeliydi. İnkar edilmiş, özden boşaltılmıştır. Şüphesiz böyle bir durumda çok kötü bir bürokrasi gelişecektir. Ve bu da olsa olsa tercihi kapitalizme yapacaktır.

Sosyalizmin ustaları, daha başından itibaren proleter demokrasisinin veya işçi köylü demokrasisinin, burjuva demokrasisinin çok ilerisinde olacağını söylerler. Bu, özgürlükler anlamında, bireysel inisiyatif anlamında daha ileri bir aşama demek. Yine devletin sönmesinden bahsederler; "Devlet, sosyalizmle giderek sönecektir" derler. Burada devlet çok daha fazla geliştirilmiştir. Yani bir faşist devlet kadar gelişmeden bahsetmek mümkün. Sovyet devleti bir ağ gibi bütün toplumu kuşatmış, hatta bu geri ülkelerde bile buna özenen bazı modeller vardır. Onlar tamamen diktatörlüğe kadar gitmişler. Bu sosyalizm teorisinin gerekleri değil, tam tersine onun öngörmedikleri bir durumun ortaya çıkmasıdır. Devlet bu kadar geliştikçe demokrasi bu kadar dışlandıkça, tepede, devlet bünyesinde gelişecek olan yozlaşmış bir bürokrasi, bütün değerlere devletin veya değerlere en yakın olanların el koymasıdır. Değerlere ve emeğin sonuçlarına her zaman el koyanlar egemen sömürücü sınıflardır. Bu, bir kez daha egemen sömürücü sınıfın Sovyet deneyimi içinde ortaya çıkmasıdır.

Gelişen bu oldu. Tabii bu işin bir yönü. Diğer yönü, Sovyet deneyiminde işçi sınıfının yoğunlaşması da vardır. Bir defa örgütlüdür ve Sovyet deneyimi içinde kendine has bir yeri de vardır. Her ne kadar yaratıcılıktan uzaklaşmışsa da kurumlaşmış bir çok çıkarı söz konusudur. Kolay kolay onlardan vazgeçmez. En azından işte bahsettiğimiz yaşam kalıpları vardır. O yaşam kalıpları aşıldı mı isyan ediyor. Daha geri bir yaşam kalıbını dayatamazsın. Sovyet işçi sınıfında yaşam kalıpları geriletilirse, bu, isyana yol açar. Nitekim grevlerde dile gelen de budur. Demek ki, kapitalistleşme sürecinde olan bir bürokrasi ile kurumlaşan, ama inisiyatifi, yaratıcılığı kesilen bir işçi sınıfının çıkarları çatışıyor. Onun için kapitalizm tek seçenek olamaz.

Sovyet deneyimi için şunu diyoruz: Gorbaçov kapitalizmin yasalarını parlamentodan ne kadar geçirirse geçirsin, bu, daha fazla direnme anlamına gelecektir. Nitekim de oluyor da. Yani Sovyet işçi sınıfı veya Sovyet emekçileri tarihi ve sosyal gelişme itibariyle belli bir seviyeye gelmişler. Bundan onları geriye döndürmek, onlara karşı savaş açmakla mümkündür. Şimdi bu savaş hukuki çerçevede sürdürülüyor. Yarın biraz daha siyasi çerçeveye bürünecek ve bu da çatışmaları derinleştirecektir. Şimdi bu çatışmalar kaçınılmaz derken, şu doğrulanmış oluyor: Söylendiği gibi, Sovyet toplumu kolay teslim alınmayacak. Kapitalist emperyalizme yem olmayacak. Önemli oranda bu sonuç çıkıyor.

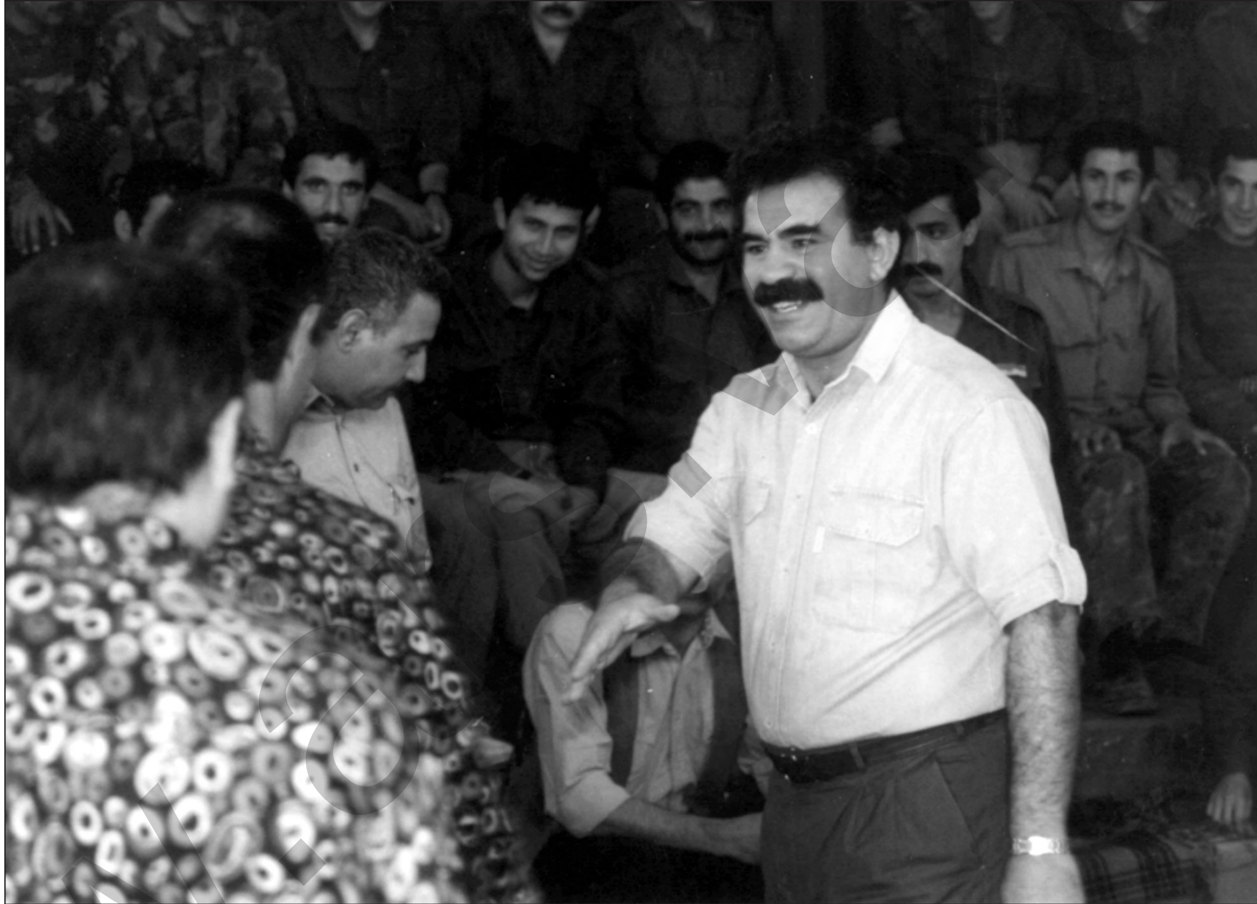
Sanıldı ki, bir parti sekreteri kapitalizme çark yaparsa veya peş peşe kapitalizmin üst yapısına ilişkin kurumlar yasallaştırılırsa, sosyalizm de biter ve Sovyet deneyimi tamamen tasfiye olur. Bunun kolay olamayacağı anlaşılmıştır. Hatta çok sınırlı olabileceği, istediğin kadar yasa çıkar, fazla etkili olamayacağı ortaya çıkmıştır. Fakat bu bir çözüm müdür? Hayır. Kapitalizme yönelme bir çözüm olmadığı gibi, Sovyet deneyiminde sahiplerinin, yani onun sosyalist sözcülerinin pek yaratıcı, pek yeni şeyler geliştiremediğini de gösteriyor. Zaten kaos da budur.

Kapitalizme yol alma fazla olanaklı değil. Fakat sosyalizmin teorik olsun, pratik olarak olsun geliştirilmemesi, yani bir anlamda sınıf mücadelesinin dondurulmuş olması –bu, sınıf mücadelesine, sosyal mücadeleye yanlış bir yaklaşımdır– nedenleri ne olursa olsun, Sovyetleri şimdi alternatifsiz bırakıyor, bu da bunalıma yol açıyor. Bu bunalımın şimdi daha gelişeceği anlaşılıyor.

Bir defa kapitalizme yol almak isteyenler daha da hızlı adım atmak isteyecekler. Emeğin sahipleri veya emekçi sınıfları, kendi yaşam standartlarından vazgeçmeyecekler, dolayısıyla bunların biraz daha sosyalizme sarılmaları kaçınılmazdır. Bu bir çıkmazdır. Aynı zamanda tarafların birbirlerini nötralize etmesidir. Tabii ki bir çözüm olmadığı için de gelişecek olan bunalımdır. Sonuçta çatışmalar daha da gelişiyor. Öyle anlaşılıyor ki Sovyet deneyimi yeniden bir alt üst oluşa doğru gidecek. Yani daha fazla büyük uluslar; Ruslar, Ukraynalılar, beyaz Ruslar vb kendilerini kapitalize etmek, Avrupa'ya yaklaştırmak isteyeceklerdir.

Ezilen uluslar veya bu konuda daha zayıf olan uluslar, buna tepki duyacaklar. Milliyetçiliğe sarılacak, orada da bir burjuvalaşma, Batı değerlerine hızla yönelme söz konusu olacaktır. Bu aynı zamanda ezen ezilen milliyetçilikler arasında çekişmedir. Diğer yandan burjuvaziye doğru yol almak isteyen bürokrasiyle işçi sınıfının kendisi arasında da bir sosyal mücadele biçimi sürecektir. Şimdi grevlerle oluyor, gösterilerle oluyor. İleride daha şiddetli biçimlerde olabilir, bunlar daha da gelişecektir.

devamı 27'de

ZAFER HALKIMIZIN OLACAKTIR

Yoğun toplumsal bunalımların yaşandığı çağımızda, insanlık kendini arıyor. Yeryüzündeki kaynakların büyük çoğunluğunun çok dar bir kesimin elinde toplandığı, kimisinin her şey kimisinin hiçbir şey olduğu, geçmişin kan bağı kardeşliği ya da meslek bağı ilişkilerinin yerini alıcılar ve satıcılar temelinde mübadele ilişkilerine bıraktığı; insanın manevi, moral değerlerinden yoksunlaştırıldığı; daha fazla kar, daha fazla sermaye hırsıyla içinde bulunduğumuz ekosistemin yıkılması pahasına, insan dahil her şeyin tüketildiği; küresel çıkarlar uğruna, doğa tahribatı ve insan acıları hiçe sayılarak, büyük savaşların yapıldığı günümüzde, insanlık doğal toplumdaki eşit, özgür ve doğa ile uyumlu eski yaşamını arıyor.

Bu arayışın mutlu sona ulaşabilmesi için yaşanan bunalımın kaynaklarının iyi irdelenmesi gerekir. Gelir dağılımındaki uçurumun, sosyal, siyasal statüdeki büyük farklılıkların nedenleri; büyük savaşlar ve doğa tahribatlarının, toplumun manevi moral değerlerindeki çöküntünün sebeplerinin iyi irdelenmesi gerekir. İçinde bulunduğu ekosistemin bir parçası, bir üyesi olan insan, kendini neden onun üstünde görür, onu tahrip eder; bunu yaparken kendi geleceğini de yok ettiğini neden görmez; neden ihtiyacından daha fazlasını kazanmak ister; neden daha büyük güç olmak ister? Bu soruların cevabını insanlığın gelişim seyri içerisinde aradığımızda, bulacağımız cevap tahakküm ve hiyerarşidir. Tahakküm ve hiyerarşinin ilk yaşam kaynağı ise gerçekleri ters yüz ederek insan bilincini çarpıtan mitolojilerdir. Biz daha önce sömürü ve sınıflı toplumun kaynağı olarak artıürünü gösteriyorduk. Halbuki artıürün olsa olsa zemin olabilir, kaldı ki ortaya çıkan artıürün farklı şekilde de paylaşılabilirdi. Doğal toplumdaki klan yaşamında paylaşımın eşitlikçi olması, sadece artıürünün olmamasından kaynaklanmıyor. Klan toplumundaki eşitliğin asıl kaynağı, klanın tüm üyelerinin birbirini düşünmesidir; kan bağı, kardeşlik duygusu bunu gerektiriyor. Hatta klandaki eşitlik, en kıtlık dönemlerinde bile, "çalışan alır, çalışmayan almaz" mantığıyla kaba bir eşitçilik değildir. Çalışmayan yaşlı, sakat, hasta ve çocukların da pay aldığı incelikli bir eşitlikçiliktir. Öyle olmasaydı, insanlığın tür olarak soyunu günümüze kadar sürdürmesi imkansızdı. İnsanlık yaşamının yüzde doksan sekizinden fazlasını oluşturan doğal toplum boyunca insanı ayakta tutan özelliği, birbiriyle ve doğayla uyumlu, karşılıklı bağımlılık temelinde birbirini tamamlayıcı olma ve birlikte yaşama bilincidir.

Özcesi doğal toplum sürecinde eşit, özgür, doğayla uyumlu, ilişkilenmelerin karşılıklı besleyici olduğu bir toplumun varlığı sürdürülürken, bu toplum mitolojilerle hiyerarşik, tahakkümcü, sömürücü, doğayı tahrip edici bir topluma dönüştürülmüştür.

Mitoloji neden bu kadar önemli, diye sorulabilir. Mitoloji o günün bakış açısıdır, yaşamı anlamlandırma şeklidir. İnsan, yaşamı nasıl anlamlandırsa, yaşamdan ne anlarsa yaşamını ona göre kurar. Doğal toplumdaki insanın asla kabul etmeyeceği hiyerarşi, tahakküm, sömürü, kölelik ve her türlü haksızlık mitolojilerle kabul ettirildi. Meşru olmayan her türlü hiyerarşi ve tahakküm, kendisinden haklı, tanrının buyruğu olarak beyinlere kazındı, meşru gösterildi. Bu şekildeki mitolojiler devletin yolunu açarken, devlet de rahipleri kanalıyla mitolojileri geliştirerek sömürüyü, tahakkümü, hiyerarşiyi kapsamlılaştırarak, derinleştirdi. Zaten başka türlü bir insanın tanrı kral olarak bu kadar gücü elinde bulundurması, başka insanların da köle olması asla kabul görmezdi. Mitolojilerle meşruiyet kazanan tanrı krallar hiyerarşik zihniyet ve devlet mekanizmasıyla kendilerini maddi ve ruhsal dünyanın hakimi ilan ettiler. Bununla artık organik toplum özellikleri olan eşitlik, özgürlük, doğayla uyum, ilişkilerde karşılıklı bağımlılık ve tamamlayıcılık zayıflamaya başlıyordu.

Hiyerarşi toplumun en küçük hücresine kadar girdi

Geçen beş bin yıl boyunca doğal toplum ile hiyerarşik toplum arasında sürekli mücadeleler olmuştur. Devlet ilk kuruluşundan başlayarak, doğal toplumun eşitlikçi, özgürlükçü dokusuna hiyerarşik bir karakter yerleştirmeye başladı. Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi. Hiyerarşi gittikçe toplumun en küçük hücresine kadar girmeye başladı. Toplumdaki eşit, kan bağı kardeşliği, komşuluk, dostluk bağları yerini büyük oranda hiyerarşik, tahakkümcü bağlara bıraktı. Bu büyüklerin çocuklar üzerinde, erkeğin kadın üzerinde, güçlünün zayıflar üzerinde, zenginlerin fakirler üzerinde, yaşlılarla, askeri şeflerin tüm toplum üzerinde, toplumun tüm doğa üzerinde tahakkümünü getirdi. Ortaya yöneten ve yönetilenlerin olduğu; buyruk ve uyrukların olduğu bir toplum çıktı. Devlet ise gerek ideolojik ikna, gerekse zor kullanarak bu zihniyeti en sistematik şekilde uygulama gücü oldu. Günümüzde, kandıran mitolojilerin görevini medya, resmi ideolojiler, yüksek iletişim, bilgi, sinema endüstrisi görürken; devlet ise siyaset, polis, asker, istihbarat, eğitim kurumları ve büyük şirketler şeklinde örgütlenerek rolünü sürdürüyor. Bunun ortaya çıkardığı sonuç ise gelir dağılımında dar bir kesimle toplumun geniş kesimi arasındaki uçurum ve açlıkla pençeleşen büyük bir dünya nüfusu, bitmeyen savaşlar, ahlaki ve moral olarak çöken toplum, kapitalizmin "öl ya da öldür" piyasasında kar ve büyümede sınır tanımayan sermayedarlar ve tüm bunların getirdiği çöküşe geçen ekosistemdir.

Devlet böyle bir gelişim trendi izlerken, doğal toplumdaki özgürlüğünü ve komünal değerlerini arayan halklar hemen teslimiyeti kabul etmediler. Büyük direniş mücadeleleri verdiler. Bu direnişler önceleri cins, mitoloji, etnisite, tarikat, köle ayaklanmaları temelinde olurken, sonrasında çeşitli din ve ideolojiler çevresinde örgütlenerek devam etti. Direnişler hiyerarşik devletli toplumu alt etmede tam bir zafer kazanmazsa da halkların komünal değerlerinin ve kurtuluş umutlarının günümüze taşırılmasında önemli rol oynadılar. Halkların komünal değerleri temelinde gelişen bu direniş mücadelelerinin başarıya ulaşamamalarının temelinde devletçi, tahakkümcü ve hiyerarşik zihniyetin tam olarak çözülememesi yatıyor. Bu mücadeleler birçok defa hakim devlet sistemini de yıktılar, ele geçirdiler veya sınırlandırdılar, ancak devlet mantığını çözemedikleri için farklı bir zihniyet ve toplumsal yapı açığa çıkaramadıkları gibi, kısa sürede devlete benzeştiler, devletleştiler veya devletin hizmetine girdiler. Günümüzde halkların komünal değerlerini yaşatma arayışı eşitlik, adalet, özgürlük, barış, kardeşlik, insan hakları, kadın hakları, çevre, ekoloji, siyasal haklar, sosyal haklar, kültürel haklar ve ekonomik haklar temelindeki mücadelelerle sürüyor. Gelinen aşamada, karşı karşıya bulunduğumuz sorunlarla kıyaslandığında, mevcut örgütlenme ve mücadele düzeyi çok düşük olabilir. Bazılarının sorun ve sistem tahlili yanlıştır ya da zayıftır, bazılarının sorun ve sistem tahlili iyidir ancak örgütlenme çalışmaları zayıftır, bazılarının örgütlenmesi iyi ancak sistem tahlili zayıftır. Her şeye rağmen, insanlığın komünal değerlerinin çıkış aradığı, insanlığın geleceği, sorunları ve çözüm stratejileri ile yerkürenin ekolojik sorunları ve geleceğinin tartışıldığı yer bu alanlardır. Bu alanlarda yürütülen çeşitli mücadele kolları, Dünya Sosyal Forumu, küreselleşme karşıtları benzeri, zaman zaman bir araya gelip sorunları tartışıyorlar. Paralelinde yerele ilişkin toplantılar, tartışmalar yapılıyor. Bazen devletlerin küresel politikalarını etkileyecek düzeyde ortak eylem ve mücadele düzeyini de açığa çıkarıyorlar.

Halkların komünal değerlerinin mücadele tarihiyle birlikte bu alanlarda yapılan mücadelelerin ortaya çıkardığı ders ve sonuçlar var. Çeşitli aydın, yazar, araştırmacı ve aktivistin bu mücadeleler sonucunda ulaştıkları önemli çözümleme düzeyi var. Bunlardan yararlanılacaktır. Ancak mevcut düzey ile katmerleşen küresel ve yerel sorunlara pek çözüm geliştirilemediği de ortadadır. O halde eşitlik ve özgürlük mücadelesinde bu alan en iyi şekilde değerlendirilecektir; ancak mücadele anlayışı, örgütlenme modeli, sistem tahlili, sorunlara çözüm perspektifi, çalışma tarz, taktik ve stratejisi bunların hepsini aşacaktır. Bu da bizim açımızdan Önder Apo'nun perspektifi, halkımızın sahiplenmesi, KONGRA GEL III. Genel Kurulu'nun karar altına almasıyla konfederalizm olarak netleşmiştir.

Konfederalizm örgütlenme örgütlülük ve katılım gerektirir

Konfederalizm, sihirli bir kavram olmadığı gibi, yeni de çıkmamıştır. Tarihte ağırlıklı olarak Kürtlerin yaşadığı bölgelerde, dış saldırı ve tehditlere karşı güvenlik gerekçesiyle bir araya gelen aşiretlerin oluşturduğu Med, Komagene, Urartu ve Neirilerden konfederasyon olarak bahsedilir. Ayrıca ulus devletlerin yayılışı sürecinde ve öncesinde Avrupa'da dış tehditlere karşı, yine ticaret için yol güvenliği amacıyla kent devletleri veya yönetimlerin anlaşmasıyla benzer bazı gevşek birlikler oluşturulmuştur. Günümüzde, içişlerinde bağımsız, dışişlerinde birlik olan devletler topluluğu ve biraraya gelmiş çeşitli sendikaların birlikte hareket etmesi temelinde oluşan birlik için de bu kavram kullanılıyor. Konfederasyon kavramının kullanıldığı çeşitli alanların kullanım farklılıkları göz önünde bulundurulduğunda, bu kavramın örgütlenme modeli, hukuku önceden belli, sistemi tanımlanmış bir toplum modeli olmadığı açığa çıkıyor. Önderlik, hiyerarşik toplumun katı merkeziyetçi yapılarına alternatif olarak daha gevşek bir birliği ifade eden bu kavramı, bazı aydınların bu kavrama katkılarını da gözönünde bulundurarak içini yeniden dolduruyor. O halde biz konfederalizm kavramını irdelerken, Önderliğimizin anlam biçtiği çerçevede, yeniden kurmak istediğimiz toplumsal modelimiz açısından değerlendireceğiz.

Konfederalizm her şeyden önce gevşek, esnek bir birliktir. Bu gevşeklik, esneklik toplumsal başıboşluk, örgütsüzlük, düzensizlik, mücadelesizlik değildir. Tam tersi daha çok mücadele, daha iyi örgütlenme, daha çok katılımı gerektirir. Buradaki gevşek ve esnek bağların sebebi, toplumun yaşamıyla ilgili kararların alınmasını toplumun kendisine bırakmaktır, yerele bırakmaktır. Toplumun kendi kendisini yönetmesinin zemini bu şekilde oluşturulur. Aynı zamanda günümüzdeki tüm toplumsal sorunların kaynağı olan gücü merkezde toplayan hiyerarşik, tahakkümcü, devletli toplumun tuzağına düşmekten de bu tarz bir örgütlenmeyle kurtulmuş oluruz. Gücü merkezde toplamak, devletli toplumun özelliğidir. Gücü merkezde topladın mı ya devlet olursun ya da olan devlete tabi olursun. Çünkü gücün merkezileşmesinde devletten daha güçlüsü yoktur, hem tecrübelidir hem de kurumlaşmış bir geleneği oturtmuştur. Böyle bir güç toplumun geneli için tehlikelidir. Bunun için konfederalizmde güç yerellere dağıtılır.

Yerelde en küçük yerleşim birimi olan köy veya sokakta bile komün ve ocak şeklinde örgütlenen halk kendi yönetimini üstlenir. Komün ve ocaklar halkın ortak yaşam ve dayanışma alanlarıdır. Buralarda toplumun her türlü sorunları tartışılır ve çözüm yolları geliştirilir. Komünün aldığı kararları pratiğe geçirmeyi koordine etmek için komünün içinden komün yürütme kurulu seçilir. Karar altına alınan plan ve projelerin yaşama geçirilmesi için komün yürütme kuruluna bağlı ekonomi, sanat, spor, kadın, gençlik, eğitim, öz savunma gibi her alana ilişkin komisyonlar oluşturulur. Bu küçük yerleşim birimleri, içinde bulundukları mahallenin ve kentin özgür yurttaş meclislerine sözcülerini göndererek, komünlerde aldıkları kararları ortaklaştırırlar. Kent ve mahallenin özgür yurttaş meclisleri de kendi içlerinde çıkardıkları kent ve mahalle koordinasyonları ve bağlı komisyonlarla bu kararları pratikleştirirler. Aynı zamanda özgür yurttaş meclisleri bu kararları bölge meclisi, parça meclisi, ve KONGRA GEL'e taşırarak, en genelin içinde en yerelin iradesinin yansımasını sağlar. Komün yürütme kurulları, mahalle ve kent koordinasyonları ile parçaların demokratik ekolojik toplum koordinasyonları üst meclislerde alınan kararları da hayata geçirirler.

Bu, sadece toplumun hepsini birbirine bağlayan şematik bir yapı değildir. İçinde devletli toplumun güçlü bir eleştirisi temelinde, büyük bir anlayış değişikliğini barındıran eşitlikçi, özgürlükçü, ekosistemle uyumlu bir toplumsal yapıdır. Devletli toplumun üstte merkezi kararların alınıp, toplumsal tabanın geneline dayatıldığı hiyerarşik yönetim bağları yerine; kararların toplumsal tabandan alınıp üstte ortaklaştırıldığı ve yerinde öz yönetimle pratikleştirildiği eşitlikçi, özgürlükçü ağ tarzı bağları esas alır. Toplumsal bağlar, hiyerarşik toplumdaki gibi bir tarafın çıkarları ve belirleyiciliği temelinde değil, doğal toplumdaki gibi karşılıklı bağlayıcılık, tamamlayıcılık ve dayanışma temelinde oluşturulur.

Demokrasi mücadelesi anlayışında da büyük bir değişiklik var. Önderlik, *'toplumu demokratikleştirip, demokrasiyi radikalleştirelim'* diyor. Eskinin talep demokrasisini veya temsili demokrasiyi aşan bir düzeye varıyor. Sadece talep etmek yerine, taleplerini de güçlü bir şekilde ortaya koymakla birlikte, asıl olarak doğrudan demokrasi anlayışıyla özgür, eşit toplumun inşasına girişiyor. Tartışan, konuşan; sorunları, yaşamı ve geleceğiyle ilgili kararlar alan; aldıkları kararları uygulayan, organik, kendi kendini üreten, yenileyen bir toplumsal yapıya ulaşılmaya çalışılıyor. Öz yönetime, öz örgütlenmeye dayalı, doğrudan demokrasi, doğrudan eylem ve radikal demokrasi anlayışıyla toplum yeniden kurulmaya çalışılıyor. Bu demokrasi anlayışı, istediğim gibi asalakça yaşayabilirim, toplumsal sorunlara duyarsız, pasif kalabilirim gibi bir mantığı kabul etmez. Toplumsal sorumluluk anlayışıyla halk iradesini açığa çıkararak, daha güçlü katılımı, daha çok çalışmayı esas alır. Diğeri, içinde bulunduğumuz toplumsal durumu anlamamak, yaşadığımız dönüşümün ciddiyetinden uzak bir tutum olur.

Yaşadığımız mevcut gerçeklik, toplumsal durumumuz göz önünde bulundurulduğunda, bu sistemimizi hemen yüzde yüz uygulayalım demek, gerçekçi değildir. Öncelikle iyi bir zemin oluşturmak gerekiyor. Her şeyden önce biz de bir Ortadoğu toplumuyuz. Beş bin yıllık devlet geleneğinden biz de payımızı aldık. Hala dünyaya bakış açımız birçok boyutuyla içinde devleti, tahakkümü, hiyerarşiyi barındırıyor. Öncelikle bu zihniyeti aşmamız gerekiyor. Aynı sistemi hiyerarşik bir zihniyetle işletmeye kalkışırsak özgürlükçü, eşitlikçi değil, köleleştirici, sömürücü bir toplumsal yapıyı biz de oluştururuz. Ancak durum böyledir diye pratikten kopuk, soyut bir zihniyetin olgunlaşmasını bekleyemeyiz. Bu kadar mücadele birikimimiz, günlük olarak cevap olmamız gereken mücadele sorunlarımız var. Ayrıca somut toplumsal koşullardan kopuk gelişecek zihniyetin sağlıklı bir toplum geliştiremeyeceği göz önünde bulundurulduğunda, aralıksız örgütlenme ve mücadeleyi geliştirmenin gerekliliği de açığa çıkıyor. O halde hem yeni zihniyet oluşturma hem de örgütlenip mücadele etmeyi birlikte yürüteceğiz. Yani yürürken sorgulayacak, sorgularken yürüyeceğiz. Önder Apo'nun mücadele tarzında baştan beri böyle bir diyalektik işliyor.

Özgür yurttaş kimliğimizle yaşama katılabilmemiz için eğitim şart

Hiyerarşik zihniyetten, eşitlikçi, özgürlükçü, doğal diyalektiğe geçiş yapmak için toplum olarak çok kapsamlı bir eğitim ve aydınlanma faaliyeti içine girmemiz gerekiyor. Bu faaliyet içerik olarak da rasgele olamaz. Çünkü sınırsız bilgi yığınının oluştuğu günümüzde seçici olmamak, toplumsal belleği bulanıklaştırıp muğlaklaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Bir de bu bilgilerin çoğunun kandıran mitolojilerin devamı olarak, hiyerarşik, tahakkümcü, devletçi bir mantıkla oluşturulduğu göz önünde bulundurulduğunda, seçici olmayacak bir eğitimin geleceğimiz açısından sakıncalarını daha iyi ortaya seriyor. Bu konuda temel kıstasımız Önder Apo'nun görüşleri ve perspektifleri olacak. O halde eğitim olarak Önder Apo'nun görüşlerini, materyallerini bol bol okuyacağız ve toplumumuzun genelinde okumayı, propagandayı, algılamayı ve algılatmayı yaygınlaştıracağız. Bunu ekmek ile su gibi doğal bir ihtiyacımız olarak ele alacağız. Biz bunu gerçekleştirmezsek yeni toplumsal kuruluşta başarıya ulaşamayız. Çünkü yeni toplum modelimizde konuşan, tartışan, çözen, karar alma süreçlerine katılan, aldığı kararları uygulayan bir yurttaş, toplum karakterine ihtiyaç duyuluyor. Mevcut durumda bu karakter toplumumuzda yeterli olmadığına göre, bunu oluşturacağız. Bu bir ideolojik çalışmadır, konfederal sistemimiz içerisinde öncülüğünü PKK ve PAJK yapmaktadır. O halde bu iki organımız iyi izlenecek, bir çizgi olarak tüm sistemimiz içerisinde yaşamsallaştırılması için çalışılacaktır.

Demokrasinin uygulandığı Yunan kent devletlerinde de tüm yurttaşlar karar alma süreçlerine katılıyorlar, orada da küçüklükten beri topluma katılmaya hazırlama eğitimleri veriliyor. Biz de eşit, özgür yurttaş kimliğimiz ve kendi özgür irademizle toplumdaki yerimizi almak ve yaşamımızı ilgilendiren tüm karar süreçlerine katılmak için kendimizi eğitecek, bunun karakterini kendimizde oluşturacağız.

Bu şekilde güçlü bir teori ve pratik çalışma yürütürsek yeni toplumsal kuruluşumuzun tabanını sağlam bir şekilde oturtmuş oluruz. Zaten yeni toplumsal yapımızda belirleyici olan tabandır. Taban oturdu mu kendi üstünü örer. Yalnız mücadelemiz tabanda yeni başlayan bir hareket değildir. Otuz yıldan fazla bir mücadele birikimimiz var, geniş örgüt ve kurumsal yapımız var. Temel organ ve örgütlerimiz, yeni toplumsal kuruluş sürecine kurmay olarak katılırlar. Toplumsal kuruluş gerçekleşip belirleyiciliğini ortaya koydukça, bu yapılarımız da oluşan iradeye dahil olurlar.

Yeni toplumsal kuruluşun çalışmaları, Önderliğimizin konfederalizm perspektifini 2005 Newrozu'nda konfederalizm bayrağını açarak sahiplenmeyle başlamıştır. Sonrasında KONGRA GEL III. Genel Kurulu'nda Toplumsal Sözleşme'yle karar altına alınarak, bu doğrultuda örgütsel dönüşüm ve toplumsal yeniden kuruluş perspektifini Özgürlük mücadelesinin temel perspektifi olarak yaşamsallaştırma çalışmaları başlatılmıştır. Bu doğrultuda yapılan çalışmalar gerek örgütlerimiz içinde gerekse halkımız içinde ilk sonuçlarını vermeye başlamıştır. Örgütümüz içerisinde dönüşüm sorunları ve ihanetin yarattığı kırılma, muğlaklık aşılıp daha kararlı bir duruş oluşurken; örgütsel yeniden yapılanma, toplumsal yeniden kuruluş tartışma ve çalışmaları yoğunlaşmıştır. Ayrıca meşru savunma mücadelesini daha ileri bir düzeye getirmek için hazır hale gelinmiştir. Halk cephesinde de bu süreçte önemli gelişmeler yaşanmıştır. Halkımız bu süreçte Şemdinli'de devleti suçüstü yakalayarak demokratik tepkisini güçlü bir şekilde ortaya koydu. Referandumla Önderliği resmen siyasi iradesi olarak sahiplendi. Ardından Newroz'la Önderliğimizi ve konfederalizmi açıktan büyük kitleler halinde sahiplenerek tavrını açıkça ortaya koydu. En son da 14 şehadeti, yüzlerce yaralanmayı, beş yüzden fazla tutuklanmayı, yedi yüzden fazla gözaltı ve işkenceyi göze alarak şehit gerillaların cenazelerini sahiplenirken büyük bir direniş örneği göstermiştir. Tüm bunları birlikte ele aldığımızda; konfederalizmi sahiplenmesiyle birlikte yeni bir rotaya girdiği ve kendi yolunu belirlediğidir.

Aslında PKK çıkış itibaiyle bir halk iradesi olarak ortaya çıkıyor. Daha 1979-80'de halkın kendi yönetimlerini oluşturmaya yönelik girişimler var. Hilvan, Batman ve Ceylanpınar'da belediyeler alınıyor. 1990-94 yıllarında yoğun olarak kitleselleşme yaşanıyor; Nusaybin ve Cizre başta olmak üzere güçlü serhildanlar yapılıyor. Bu çıkışlar nitelikleri ve ilk olmaları bakımından önemlidir. Adeta bir halkın uyanışının ayak sesleri geliyor. Bu dirilişte Önder Apo'nun çabalarıyla birlikte silahlı mücadele büyük bir rol oynadı. Kürtlerin kendi hak ve özgürlükleri için devletle savaşmaları, beyinlere kazınmış, yenilmez güç olan devlet tabusunu tartışmaya açtı. Her şeyi elinden alınmış, her türlü baskı ve haksızlığa maruz kalmasına rağmen devlete karşı hiçbir iradesi olmayan bir halk dirilişe, direnişe geçiyordu. Halkımız en radikal tepkisini 1999 15 Şubatı'nda Önderliğimize düzenlenen uluslararası komploya karşı gösterdi. Geliştirilen, başı gövdeden ayırıp gövde üzerinde oynama konseptine karşı halkımız, *"Öcalan'sız bir dünyayı başınıza yıkarız"* şiarıyla topyekun bir direniş sergiledi. 1999 eylemlilik süreci çok büyük bir uluslararası tasfiye politikasını boşa çıkararak, Kürdistan özgürlük mücadelesi destanında bir direniş zaferi olarak yerini aldı. Bu süreçte yapılan güçlü eylemler bir yandan devam eden uluslararası komplonun önüne geçerken, diğer yandan, binyıldır Türk devlet geleneğinde uygulanan idamın kaldırılıp, insan hakları ve demokrasiye ilişkin bazı yasal düzenlenmelerin yapılmasını sağladı. Önderliğimizin avukatları aracılığıyla bağlantısının sağlanmasında da bu eylemlilik süreci belirleyici oldu.

Şemdinli olaylarıyla başlayan son serhildan süreci ise şimdiye kadar yapılani tüm serhildanların özelliklerini ve tecrübelerini içinde barındıran; nitelikli, kararlı, radikal, geniş katılımlı, halkın kendi öz karar ve örgütlenmesine dayanan, taleplerini net olarak ortaya koyan bir düzeye ulaşmıştır. Şemdinli'de devlet suçüstü yakalanıp, Şemdinli ve Gever'de halkın yüzde yüz oranına varan katılımıyla protesto eylemlilikleri sergilenmiştir. Newroz'da, Kürdistan'ın dört parçasında ve Kürtlerin bulunduğu dünyanın her yerinde yaygın ve büyük kitlesel katılımlarla halk tavrını ortaya koyarak; attığı sloganlar, taşıdığı bayraklarla Önder Apo'yu sahiplenirken, taleplerini çok net bir şekilde dile getirmiş ve kendi çözümü olarak konfederalizmi açıkça ortaya koymuştur. Referandumla da talep ve tavrını resmi bir belgeye kavuşturmuştur. En son, 14 kahraman gerillanın cenazelerini sahiplenmesiyle de Özgürlük mücadelesiyle birlik ve bütünlük içinde olduğunu göstermiş, bu konudaki tavrını pekiştirmiş ve bir daha ilan etmiştir.

Erdoğan firavun gibi hareket ediyor

Halkımızın tavrı, istem ve talepleri bu kadar net iken, devlet cephesinden ve çeşitli çevrelerden bu durumu inkar eden, çarpıtan, zihinleri bulandırmaya çalışan açıklamalar geliyor. Türkiye Başbakanı Erdoğan'dan tüm Kürt halkını suçlayan açıklamalar yaptı, tüm olayların sorumlusu olarak Kürt halkını gösterdi. Daha da ileri giderek, direnmeye devam ederlerse kadın, çocuk demeden tüm Kürtleri katledeceklerini söyledi. Sanki tüm yaşananların sorumlusu Kürtlermiş, sanki Kürtler durduk yere keyiflerinden ayağa kalkıyorlarmış gibi, sanki demokratik haklarını aramak, haksızlıklara dur demek suçmuş gibi ele aldı. Yani tam bir Firavun gibi hareket ediyor. Onun için, Kürtler ne düşünüyorlar, ne istiyorlar, yaşadıkları sorunlar nelerdir; bugüne nasıl geldiler, hangi haksızlıklara uğradılar, hangi katliamlardan geçtiler; insanlar mı değiller mi, bir iradeleri var mı yok mu, hiç önemli değildir. Onun için önemli olan, onun istediği Kürt'tür. Onun istediği Kürt nasıl bir Kürt'tür? İstediği Kürt, onun önünde el pençe duracak, hiçbir haksızlığa ses çıkarmayacak, kendini inkar edip ben Türk'üm diyecek; Abdulkadir Aksu gibi bir parça ekmek, bir koltuğa kırk takla atarak, her şeyini ona peşkeş çekecek; Cüneyt Zapsu ile Mehmet Metiner gibi onun çöplüğünden beslenip, kuyrukçuluğunu yaparak, Kürtlerin en kutsal değerlerine saldıracak köle bir Kürt'tür. Böyle bir Kürt'ü yaratmak için de devletin tüm imkanlarını ve özel savaş politikalarını pervasızca devreye sokuyor. Bu yetmeyince, açıktan tehdit ve saldırılar geliştiriyor. Firavunlar çevrelerine emir verirken, konuşmalarını "bu böyle biline, böyle yapıla" diyerek bitirirler. Erdoğan'ın Kürt sorununa yaklaşımı o kadar Firavunvari ki, bu üslubuna da yansıyor. Her Kürt sorununu değerlendirdiğinde muhakkak bir tehdit savurur ve konuşmasını "bu böyle biline" diyerek bitirir. Kolluk kuvvetlerine de "böyle yapıla" der ve Kürtlere kendine hak bildiği her türlü saldırıyı başlatır. Ardından da demokrasiden dem vurur. Erdoğan'ın demokrasisi budur; Firavun demokrasisidir. Ancak unuttuğu bir şey var; Firavunların çağı çoktan bitmiştir. Kürtler de eski Kürtler değildir. Kürtler Önderlikleri, onurları, özgürlükleri için kendilerini cayır cayır yakabilecek, göğüslerini silahlara açabilecek bir duruma gelmişler. Böyle bir halkı artık kimse köleleştiremez.

Hükümet kanadından bazıları ve bazı sözde aydınlar "Kürtler Öcalan'ı bıraksınlar, PKK'yi bıraksınlar Kürt sorunu çözülür" yaklaşımını dayatıyorlar. Bu bir ikiyüzlülüktür. Kürt sorunu önce de vardı. İsyanlar da oldu, kimse çözmedi. Kürtlere verdikleri sadece baskı ve katliam oldu. Kimse de Kürtleri kurtaracak bir proje geliştirmedi; devlet de kendiliğinden insafa gelip, Kürtlere haksızlık yaptık, bu ülkenin yurttaşları olarak onlar da hak ve özgürlüklerini serbest kullansınlar, demedi. Kürtler, Öcalan'ın otuz beş yıllık olağanüstü çaba ve emeğiyle irade ve kimlik kazandılar. Kürtler, PKK ile örgütlü bir halk, demokratik bir irade haline geldiler. Bu halkın on binlerce çocuğu bu mücadele içinde şehit düştü, cezaevine düştü, işkence gördü. Şimdi Kürtler bunları bırakıp sorunlarını kiminle çözecekler. Devletin kucağında büyümüş devşirme A. Melik Fırat'la mı çözecekler, boğazına kadar çirkef ve ihanete batmış hain Abdulkadir Aksu'yla mı çözecekler, yoksa akıl hastası İbrahim Güçlü ile mi çözecekler. Elbette bunların hiçbirisi alternatif bile olamaz. Önder Apo, *"PKK ve Kürt halkı artık etle tırnak gibi kaynaşmıştır. Sorun ya bu iradenin tanınması temelinde çözülür ya da çözülmez; çözümsüzlük ise kimseye fayda getirmez, herkese zarar getirir"* dedi.

Kürtler zaten her türlü haksızlığı, zararı görüyorlar, o zaman haksızlığı yapanlara da bedelini ödetecekler.

Peki bu inkar ve saldırı politikaları devam ederse, Kürtler bundan sonra ne yapacak? Öncelikle toplumu yeniden kurma çalışmalarını başlatmışlar. Bu doğrultuda kadın, gençlik, özgür yurttaş, STÖ, yerel yönetim, basın, kültür alanlarında çalışmalar yapılmaktadır. Her yurttaş bu çalışmalardan en az birine girip aktif olarak çalışacaktır. Çalışmalar toplumun hepsini içine alacak şekilde yaygınlaştırılacak; siyasi, ekonomik, kültürel, sosyal, ideolojik, ahlaki, felsefi olarak içeriği doldurulacaktır. Öncelikle tüm çalışma alanları birbiriyle iletişim, dayanışma içinde birbirini güçlendiren, tamamlayan bir tarzda inşa çalışmalarına devam edeceklerdir. Aynı zamanda Önderliğimizin özgürlüğünü sağlamak, her türlü saldırı ve baskıya karşı koymak, hak ve özgürlüklerin önünde engel olan yasa, yaklaşım ve oluşumlara karşı mücadele etmek amacıyla güçlü serhildan faaliyetlerini yürüteceklerdir. Bunun için tüm çalışmalar serhildan ayağını oluşturacaklardır. Genel koordinasyon bunlar arasında bir eşgüdüm ve ortaklaşmayı koordine ediyor, edecektir. Ancak yerellerde de güçlü bir ortaklaşmanın gelişmesi gerekiyor. Hangi çalışmada olursa olsun herkes bulunduğu mahallede, kentte serhildanı örgütlemelidir. Yerleşim yerine göre serhildan komiteleri oluşturulmalıdır. Bu serhildan komitelerinde hangi çalışmadan olursa olsun, yerleşim yerindeki her özgür yurttaş yer alır veya komitenin planlanması çerçevesinde çalışmaya aktif olarak katılır.

Farklı çalışma alanlarının aynı yerleşim yerinde komiteleri olabilir; bu komiteler eylemliliklerde ya ortaklaşırlar ya da eşgüdümlü hareket ederler. Bu komiteler yerleşim yerlerinde yaygın birimleşmelere giderek her an büyük halk kitlelerini harekete geçirebilecek şekilde, hazırlıklı olurlar. Serhildan çalışmalarının olmadığı yerleşim yerlerinde yurttaşlar kendi inisiyatifleriyle komite veya birimlerini kurarak çalışmayı başlatırlar. Eylemlerin niteliği genel mücadele gündemi, dönemin siyasi gelişmeleri ve eylemin gerekçesiyle uyumlu olmalıdır. Eylemler iyi planlanarak, zengin bir taktik içeriğe kavuşturularak, sonuç alıcı tarzda yapılmalıdır. Bunun için geçmiş eylemlilik süreci iyi değerlendirilmeli, hata ve eksikliklerinden ders çıkarılmalıdır. Bazı eylemlerde küçük gruplar gafil avlandı, bazı yerlerde polis saldırıya geçti, halk kalabalıktı, ancak halkın elinde kendini savunabilecek hiçbir şeyi yok. Birçok defa da bir kişi ya da üç dört kişi polislerin içinde kalarak linç edilircesine dövüldüler. Bu tür hata ve eksikliklerin önüne geçmek için eylemler daha organize ve savunmalı geliştirilmelidir. Ayrıca eylemlerde öncülük yapan arkadaşlarda çok yakalanma oluyor. Buna karşı, her defasında farklı yurttaşlar ön plana çıkarak, bu tür arkadaşlar korunmalıdır.

Saldırılara karşı öz savunma anlayışı ve örgütlenmesi gereklidir

Saldırılara karşı iyi bir öz savunma anlayış ve örgütlemesi geliştirmemiz gerekiyor. Bunun için her yurttaş, demokratik çerçevede, kendisine veya halka saldırı olursa, öz savunma yapmakla yükümlüdür. Özellikle gençler bu konuda hazırlıklı olmalıdır. Halka bir saldırı olursa onlar halkı korumalıdırlar. İhtiyaç temelinde gençler öz savunma birimlerini oluşturmalıdırlar. Öz savunma birimleri, gereksiz, haksız yere ve bireysel menfaat doğrultusunda şiddet kullanmazlar. Bu tür bir durum söz konusu olduğunda, yerleşim yerindeki toplumsal iradenin denetimine açık olurlar. Birimler hırsızlık, kavga, deprem, yangın ve her türlü saldırıya karşı halkı savunurlar. Savunma anlayışı halka bir saldırı olursa anında müdahale ederek halkın savunmasını almaktır, saldırı durumunda değildir. Serhildanın kendisi de zaten aynı zaman da bir öz savunma hareketidir. Gerektiğinde halk topyekun, demokratik meşru çerçevede öz savunma mücadelesini verir. Halka karşı katliam düzeyine varan saldırılar olursa, halk gerillayı da içine alarak kitlesel direniş mücadelesi verebilir; bunun için tüm yurttaşlar hazırlıklı olmalıdır.

Son gelişen serhildanları içine sindiremeyen devlet, her zaman yaptığı gibi yine özel savaş politikalarıyla halkımızın moral motivasyonunu ve serhildanların etkisini kırmaya çalışıyor. Bu doğrultuda yoğun propaganda yapıyor. Serhildana katılan kitlenin sayısının çok az olduğunu, örgütün marjinalleştiğini, çocuklara para vererek eylem yaptırdığını; çok büyük hazırlıklar yaptığını, mücadeleyi bastıracağını, eylem yapan herkesin cezalandırılacağını vb sonu gelmez yalanlar söylüyor, tehditler savuruyor. Halkımız kendisi serhildanların içindeydi; gördü, yüzbinlerin konfederalizm bayrağıyla Önderliğini ve mücadelesini sahiplendiğini; milyonlarca kişi, yazılı, imzalı olarak Önder Apo'yu siyasal iradesi olarak beyan etti. Yapabiliyorsa hepsini cezaevine atsın. Cezaevine attıklarıyla ne yaptı, Kürtleri yıldırabildi mi, sorunu yok edebildi mi? Hayır, tam tersi sorun daha da büyüyor. Devletin gerçek yüzü daha iyi açığa çıkıyor. Tansu Çiller sıkışınca, PKK'nin helikopteri var, demişti. Devlet son serhildan süreciyle aynı duruma düşmüş; güven kaybetmiştir. Halkımız ise öz iradesini ortaya koyarak güven kazanmıştır. O halde doğrultumuz iyidir, doğru yöndeyiz. Daha kararlı bir biçimde, kendimize güvenerek; daha çok düşünüp, daha çok çalışarak, her gün yeni bir ruh, yeni bir heyecan ve umutla yolumuza devam edecek, zafer halkımızın olacaktır.

"Halkımız Şemdinli'de devleti suçüstü yakalayarak demokratik tepkisini güçlü bir şekilde ortaya koydu. Referandumla Önderliği resmen siyasi iradesi olarak sahiplendi. Newroz'la Önderliğimizi ve konfederalizmi açıktan büyük kitleler halinde sahiplenerek tavrını açıkça ortaya koydu. En son da on üç şehadeti yüzlerce yaralanmayı, beş yüzden fazla tutuklanmayı, yedi yüzden fazla gözaltı ve işkenceyi göze alarak şehit gerillaların cenazelerini sahiplenirken büyük bir direniş örneği göstermiştir"

Türkiye'de özel savaş sistemi

Türkiye, yeniden savaşın şiddetlenmeye başladığı bir sürece girdi. Tüm karşı koyuşlara rağmen, savaşın şiddetlenmesinin önüne geçilemedi. Kürt özgürlük ve demokrasi mücadelesinin tek taraflı kalan çabaları sonuç vermedi. MGK'nın geçtiğimiz yıl yayınladığı milli güvenlik siyaset belgesi ve ardından Türkiye'nin gizli anayasasının basına sızdırılması ile birlikte başlayan süreç, savaşın şiddetlendirileceğinin açık ilanı oldu. 2005 yılının son MGK toplantısında alınan topyekun savaş kararı da savaşın şiddetlenmesini tetikledi.

Topyekun savaş, genellikle cepheden yürütülen savaşın yetersiz kaldığı dönemlerde, ulusal düzeyde devam ettirilmesi olarak ele alınmaktadır. Askeri güçlerin yanı sıra siyasi ve sivil güçlerin de harekete geçirilmesini içermektedir. MGK'nın aldığı ve kamuoyuna sunduğu topyekun savaş kararı, Türkiye'nin artık böyle bir sürece girdiğini ve herkesten Mehmetçik olunmasının beklendiğini göstermektedir.

Türkiye'de herkes Mehmetçik olacak mı? Tabii bu ayrı bir tartışma konusudur. Ancak açık olan bir gerçeklik var; o da savaşın kuralsız ve kirli geçeceğidir. Savaşın kuralsız ve kirli bir boyut kazanması da kuşkusuz yeni tartışmaları başlatacaktır. Bu tartışmalar içinde, savaş suçlularının uluslararası savaş mahkemelerinde yargılanması talepleri bile yer alacaktır. Uluslararası hukukta belirlenen kurallar dışına çıkılması böyle bir tabloyu kaçınılmaz olarak ortaya çıkaracaktır. Çünkü topyekun savaş sadece askeri güçleri değil, sivil güçleri de hedefi içine almaktadır. Nitekim Newroz'dan sonra yaşanan toplumsal hareketlere karşı böyle bir tutum içine girilmiştir. Üç yaşında, altı yaşında, on üç yaşında çocuklar, yetmiş yedi yaşındaki ihtiyarlar öldürülmüştür. Gerçekleştirilen bu cinayetler, Uluslararası Savaş Suçluları Mahkemesi'nde yargılanması gereken savaş suçlarıdır. Bu suçu işleyenler de talimatlarını verenler de bilinmektedir. Topyekun savaşın başka bir sonuç vermesi de beklenmemelidir. Savaş topyekun oldu mu, herkesi kapsamı içine alması da kaçınılmaz olmaktadır. Ayrıca büyük insan topluluklarının birbirlerini boğazlamaları, halkların karşı karşıya getirilmesi, kitle katliamlarının yaşatılması da topyekun savaş kapsamına girmektedir. MGK'nin ilan etmiş olduğu topyekun savaş, Türkiye'yi hızla böyle bir sürece sürüklemektedir.

Topyekun savaş Türkiye'de büyük tahribatlara yol açar

Türkiye'nin, topyekun savaşın yaratacağı büyük tahribatları yaşamasının koşulları her zamankinden daha fazladır. Savaşa kurulu bir mekanizmanın siyasal yaşamı yönlendiriyor olması, buna her zaman olanak sunmaktadır. Sadece bu da değil; Türkiye'nin kendini sürekli iç savaşa göre örgütlüyor olması da söz konusudur. Barış dönemlerinde bile olunsa, o kendini hep savaşa hazırlamıştır. Teknik donanımını karşılamaya ve yeraltı yerüstü ne gerekiyorsa tüm unsurlarını tamamlamaya çalışmıştır. Son günlerde Türkiye'nin gündemine giren Özel Harekat Dairesi, kontrgerilla, JİTEM vb'leri de bu gerçeklik içinde yerini bulmaktadır.

Özel Harekat Dairesi, kontrgerilla, JİTEM Türkiye'nin gerçekliğidir. Belirli dönemlerde isimleri değişse de misyonlarının aynı olması bu gerçeği değiştirmemektedir. Tarihsel olarak da bu gerçek değişmemektedir. Türklerin, daha göçer topluluklar halinde yaşarken oluşturmaya başladıkları akıncı birlikleri, hareket tarzı, konumlanış ve görevleri itibariyle milislerden farklıdır. Selçuklu'nun ünlü vezir-i azamı Nizam-ül Mülk Hasan Sabbah'ın özel eğitimli güçlerine karşı özel eğitimli, Cavlakiyeler adıyla bilinen güçlerini harekete geçirmiştir. Osmanlılar döneminde kurulan yeniçeriler her yönüyle özel bir askeri örgütlenmedir; devşirmelerden oluşturulmakta ve desturu Hacı Bektaş'tan almaktadırlar. Cumhuriyetli yıllarda da özel askeri güçlerden vazgeçilmemiş, değişen şartlara göre uyarlanarak rollerini oynamaya devam etmişlerdir. Özel harp taktiği çerçevesinde –TC ordusunun çelikten çekirdeği olarak kabul ettikleri– komando alayları ve özel harekat birlikleri kurulmuştur. Tüm bu belirtilenler, Türklerde özel askeri örgütlenmelerden tarihten günümüze kadar vazgeçilmediğini ortaya koymaktadır.

Askerlik günümüzde bir strateji bilimi olarak el alınmaktadır. Tarihten günümüze kadar yaşanan tüm savaş ve askeri örgütlenme biçimleri, savaş araçları bu bilimin konusu haline gelmiştir. Bunlara dayanarak yeni savaş taktikleri geliştirilmekte ve araçlar kullanılmaktadır. Askerlik bilimi günümüze kadar savaşlarda kullanılan özel askeri örgütlenme ve araçları da inceleme konusu yaparak, bunlara yeniden biçim kazandırmaktadır. Özel harekat ve özel askeri birliklerin oluşturulması da bunlar arasında yer almaktadır. Günümüzde özel savaş ve özel harekat birlikleri adıyla adlandırılan askeri örgütlendirmeler de yerini yaşanan bu seyir içinde bulmaktadır.

Günümüzde kullanılan özel savaş taktikleri ve özel harekat birliklerinin örgütlendirilmesinde geçmişte yaşanan örneklerden yararlanılmıştır. Türk askerlik tarihinin de bunda yeri olmuştur. Onun içindir ki, Türkiye'de son süreçte yeniden gündemleşen özel harekat birlikleri, kontrgerilla, JİTEM benzeri örgütlenmeleri, klasik anlamda uluslararası alanda tanıma kavuşan özel savaş ve özel harekat birlikleri ile birebir aynılaştırarak ele almak mümkün değildir. Kuşkusuz ortak yanları ve birleştikleri noktaları vardır. Ama aynısı değildirler.

Günümüzde, özel savaş stratejisinin CIA tarafından özellikle de II. Dünya Savaşı sonrasında geliştirildiği yönünde yaygın bir kanı, kamuoyunda gelişmiştir. CIA'nın özel savaş taktiklerinin geliştirilmesinde önemli yere sahip olduğu bilinen bir gerçekliktir. Bunu kabul etmeyen de yoktur. ABD'nin yürüttüğü, neden olduğu savaşlar değerlendirme konusu yapıldığında, bu gerçek daha da açık bir biçimde doğrulanmaktadır. Ancak bunun bir toplam olduğu gerçekliği de unutulmamalıdır. ABD nasıl sömürgeler mirasını devralıp kendini kapitalist emperyalizmin imparatorluğu ilan etmişse, aynı şekilde özel harp ve özel savaş birliklerinin mirasını da devralmıştır. Fransa'nın, İngiltere'nin, Alman faşizminin sömürgelerinde ve demokratik kamuoylarına karşı yürüttüğü savaşlardan yararlandığı gibi, onların bir devam ettiricisi de olmuştur. Türk tarihinden de yararlanmıştır. Özellikle de iç savaşa yönelik örgütlenme ve farklı ülkelerde yürütülen karşı faaliyetlerden kendisi için önemli dersler çıkarmıştır. Dünyanın farklı coğrafyalarından gelenlerin beraberlerinde o coğrafyaların siyasal, kültürel, askeri vb birikimlerini de götürmeleri, ABD'yi bu alanda da avantajlı hale getirmiştir. Bu gerçeklik, ABD'nin özel savaş içindeki yerini ortaya koymaktadır. Türkiye'deki özel savaş ve özel harekat birliklerini ele alırken, bu gerçeklik içinde değerlendirmelere tabi tutmak gerekmektedir.

Özel harp dairesi bütün alanlarda örgütlenmiştir

Özel harekat ve özel savaş birlikleri Türkiye'de tek bir noktada ele alarak yaklaşım göstermek mümkün değildir. Osmanlı'nın son dönemlerinden günümüze kadar ki süreçte almış olduğu biçim ve pratikteki örgütlenmeleri incelendiğinde, farklı bir sonuca gitmekte olduğu görünmemektedir. Ülke içine ve dışına yönelik çalışmalar, askeri ve istihbari faaliyetler, siyasal yaşama ve toplum yaşamına yön vermek için yapılmıştır. Bunun için de yasal ve yasal olmayan tüm yollar denenmiştir.

Osmanlılarda ordu tek bir kısımdan oluşmamıştır. Azap birlikleri, süvariler ve yeniçeriler, Osmanlılarda ordunun temel kısımlarını oluşturmuşlardır. Osmanlı'nın son dönemlerine doğru, siyasal ve askeri alanlarda yaşananlar, ordunun da yeniden düzenlenmesini beraberinde getirmiştir. Değişen dünya koşulları ve buna paralel ülke içinde yaşanan siyasal karışıklıklar, devleti yarı askeri, yarı siyasi türden örgütlenmeler içine yöneltmiştir. O güne kadar varolan örgütlemelerden farklı olan bu yapılanmalar, tamamıyla özel, siyasal amaçlı, askeri ve siyasi karakterli örgütlenmeler olmuşlardır. Devlet içinde, ama yasalarda yeri olmayan bu örgütlenmeler, tamamen gizli ve en yetkili otoritelerde temsilini bulan özel ilişkilere dayandırılarak faaliyetlerini yürütmüşlerdir. Aslında devlet içinde esas devlet rolünü oynamışlardır.

Tarihte, İttihat Terakki dönemi diye geçen süreçte oluşturulan Teşkilat-ı Mahsusa böyle bir konumun sahibi olmuştur. Ordu ve siyasal çevreler içinde örgütlendikleri gibi, bürokrasi ve sivil halk içinde de geniş bir örgütlenme ağına sahiptir. Örgütlenme alanı oldukça geniştir. Osmanlı'nın siyasal devlet sınırları içinde olduğu gibi, komşu sınır devletleri içinde de faaliyetler yürütmüştür. Ülke içinde milliyetçi düşüncelerin örgütlendirilmesi ve yaygınlaştırılmasıyla birlikte, iktidar muhalifi güçleri yıldırma, katletme vb amaçlar güdülürken, ülke dışında da yeraltı ve istihbarat çalışmaları içine girmiştir. Buralarda Pantürkist düşüncelerin propagandalarıyla birlikte ülke dışına çıkan muhalif güçlere suikastlara kadar varan şiddet eylemlerinin kullanımına yönelmişlerdir. Kadro sorunlarının çözümünde ise kimden yaralanabileceklerse onu esas almışlardır. Cezaevlerindeki idam mahkumlarından bürokrasi ve ordu içindeki en gözde elemanlara kadar çeşitli insanları kullanmaktan geri kalmamışlardır. Kiminin zaafı, güçsüzlüğü kullanılmış, kiminin güçlü ve etkili yanları özel harbin hizmetine alınmıştır. Bunlar, bir nevi kanuni dokunulmazlıklara sahiptirler. Attıkları her adımın doğuracağı kanuni sorumluluklardan muaf tutulmuşlardır. Suçüstü yakalansalar bile suçsuz kabul edilmişlerdir. Cumhuriyetin ilanından sonra da şekillendirilmeye çalışılan yeni sistem, İttihat Terakki'nin oluşturduğu Teşkilat-ı Mahsusa'yı dağıtmadığı gibi, onu çıkarları doğrultusunda kullanma yolunu tercih etmiştir. O süreçte Türkiye'de yapılan yargılanmaların ve işlenen siyasal cinayetlerin çoğunda, Teşkilat-ı Mahsusa'nın kadrolarının yer aldığı bilinmektedir. Bu, o süreçte devreye konan özel yönelimlerin, özel güçlerle gerçekleştirilmesinin bir yönünü oluşturmaktadır.

Cumhuriyetin kuruluş yıllarında, gelişen muhalif ve yerel halk hareketleri karşısında yine özel yetkiyle donatılmış birlikler harekete geçirilmişlerdir. Koçgiri isyanını bastırmak için bölgeye gönderilen Sakallı İbrahim Paşa'nın komutası altındaki birlik böyle bir niteliğe sahiptir. Daha sonra Karadeniz'de Mustafa Suphi ve arkadaşlarının boğularak katledilmesinde rol alan Topal Osman da bu birliklerde yer almıştır.

Otokratik temellerde şekillenen cumhuriyet, daha çok ilerleyen yıllarda kapsamlı bir şekilde kendini özel örgütlenmelerle sağlama almaya çalışmıştır. Cumhuriyetin oluşumunda önemli rol oynayan şahsiyetler, kendilerini aynı zamanda cumhuriyetin koruyucuları olarak görmüşlerdir. Buna göre de cumhuriyetin kurumlarındaki yerlerini sağlamlaştırmışlardır. Öyle ki Osmanlı'da olduğu gibi, babadan oğla geçen yetkiler, kurulan bu mekanizma içinde varlığını korumaya devam etmiştir. Bugün bile sivil ve askeri bürokrasinin önemli kademelerinde yer alan şahsiyetlerin soy kütüklerinin buralara dayanması bunu göstermektedir.

Hükümetler değişse bile, değişmeyen bir sistem biçiminde otokratik cumhuriyet kendisini örgütlendirmeyi esas almıştır. Onun içindir ki sadece kadrosal düzeyde değil, askeri, siyasi, sivil örgütlenme ağıyla da etrafında bir ağ oluşturmuştur. Bunlar özel örgütlenmeler olarak rollerini oynamışlardır. Daha sonraları özel harekat ve özel savaş birlikleri biçiminde anılan örgütlendirmeler de bunlar içinde yerini almışlardır.

Türkiye'de sistem özel savaşın örgütlendirilmesi niteliğine bürünmüştür

Türkiye'de, ilerleyen yıllarda belli temellerde oturtulan otokratik cumhuriyet, tam bir özel harekat ve özel harekat birlikleri biçiminde örgütlenmiştir. O nedenle diyebiliriz ki sistem, Türkiye'de aynı zamanda bir özel savaş örgütlendirilmesi niteliğine bürünmüştür. Yeraltı ve yerüstü olmak üzere iki temel alanda örgütlenen özel savaşı Türkiye'de bu temele dayandırarak belli başlı noktalarda ele almak olanaklı hale gelmektedir.

Önemli bir nokta, toplumla ilişkiler başkanlığına bağlı, özel savaşın içinde bir saha olarak ele alınan öğretim kurumları, "aydınlar," sivil bürokrasi ve siyasi partiler içindeki örgütlendirilmesidir. Özel savaş stratejistleri tarafından askeri darbe, gayri nizami harp ve psikolojik savaş ekseninde ele alınarak yoruma tabi tutulmak istenen özel savaşı, sadece askeri bir harekat olarak ele almak yetersiz olmaktadır. Özel savaşın, askeri olduğu kadar siyasal ve ideolojik yönleri de vardır. Siyasal yön, devlet kademelerindeki kilit noktaları oluşturan bürokratik aygıt; ideolojik yönü de daha çok fikir kuruluşlarını ifade etmektedir. Partiler ise hem siyasal, yönetsel hem de ideolojik yanın birlikteliğini içermektedir. Özel Harp Dairesi tüm bunlar içerisinde kendini örgütlendirerek, toplumun siyasal, sosyal ve kültürel yaşamına yön vermeye çalışmaktadırlar. Hatta ekonomik alana bile müdahale etmektedir. 1971-74 yılları arasına Özel Harp Dairesi Başkanlığını

> "Türkiye'nin kendini sürekli içsavaşa göre örgütlemektedir. Barış dönemlerinde bile olunsa, o kendini hep savaşa hazırlamıştır. Teknik donanımını karşılamaya ve yeraltı yerüstü ne gerekiyorsa tüm unsurlarını tamamlamaya çalışmıştır. Son günlerde Türkiye'nin gündemine giren Özel Harekat Dairesi, Kontrgerilla JİTEM vb'leri de bu gerçeklik içinde yerini bulmaktadır"

yapan ***Kemal Yamak***, anılarını topladığı *"Gölgede Kalan İzler ve Gölgeleşen Bizler"* adlı kitabında Özel Harp Dairesi'nin kadrolarını tanımlarken, her partide kendi elemanlarının olduğunu söylemektedir. Bu partileri, sağ sol ayrımı yapmadan genel anlamada kullanmaktadır. Örnek olarak da zamanında başbakanlık yapan Bülent Ecevit ile Iğdır'da görevli olan özel harekatçı generallerden Sabri Yirmibeşoğlu arasında geçen bir diyalogu vermektedir. Bu diyalogta, Iğdır MHP ilçe (o zaman Iğdır Kars'ın bir ilçesidir) başkanının, Özel Harp Dairesi üyesi olduğu Sabri Yirmibeşoğlu tarafından dile getirilmektedir. Kemal Yamak aynı kitabında diğer partilerde de özel harp dairesinin üyelerinin olduğunu söylemektedir. CHP içerisinde de özel harp dairesi üyesi olan milletvekillerinin olduğunu belirtmektedir. Türkiye'de stratejik anlamda ele alınan TRT, ulaşım, enerji ve PTT gibi kurumlarda genel müdür vb gibi, bürokrasinin önemli makamlarında yer alacak olanlar da yine ya Özel Harp Dairesi tarafından belirlenmekte ya da onayını almaktadırlar.

Değişik partiler hükümet olsalar bile, bürokrasinin değişmeyen kadroları da böyle bir özellik taşımaktadır. Bunlar, Özel Harp Dairesi tarafından temel ilkelere bağlılığı ispatlanmış şahsiyetlerdir. Düşünsel alanda ise Aydın Ocakları, Komünizmle Mücadele Dernekleri gibi kuruluşlar tamamen Özel Harp Dairesinin yönlendirmesi altında bulunmaktadırlar. Günümüzde ise düşünsel alanlardaki kurumlar giderek sayısal olarak artmış ve geniş bir örgütlenme ağına kavuşmuştur. Sağından soluna sistem içinde kalan basın da bir biçimde Özel Harp Dairesi'nin kontrolüne geçmiştir. Köşe yazarlarıyla, finans kuruluşlarıyla ve genel yayın yönetmenleriyle bu sağlanmıştır. Sürekli tek yanlı, yanlış enformasyon ile basın yayın, ideolojik yönlendirmenin temel aracı haline getirilmiştir. ASAM gibi düşünce ve strateji ürettiği iddiasında olan araştırma merkezleri de devreye sokulmuştur. Özel Harp Dairesi, Türkiye'de her yönüyle kapsamlı bir çalışmanın yönlendiricisi konumundadır.

Siyasi, ideolojik vs kurumlaşmalarda yer alan özel harekat dairesi üyeleri için tek ideoloji vardır. O da kendini milliyetçilikte somutlaştırmaktadır. Sağ ya da sol derken aslında kastedilen de milliyetçiliğin sağı ve solu olmaktadır. Yoksa yerleşik anlamlar çağrıştıran sağ ve sol değildir. Onun içindir ki, Özel Harp Dairesi kadrolarının farklı zamanlarda kendilerini militanlarıymış gibi gösterdikleri partilerden ayrılıp, başka partilere geçmeleri o kadar önemli olmamaktadır.

MHP, bu konuda somut bir örnektir. MHP, Turancı fikirlerin devlet tarafından örgütlendirildiği bir geleneğin devamı niteliğinde olan bir partidir. Özel Harp Dairesi'nin yerüstü unsurlarının açık siyasal partisidir. Bu partinin kurucuları arasında yer alan Alparslan Türkeş, Türkiye'nin NATO'ya üye olmasından sonra, Amerika'ya eğitim almaya giden subaylar arasında yer almıştır. Türkiye'ye döndükten sonra, ordu içinde Türk gladiosu olarak kabul edilen, NATO'ya bağlı ve onun tarafından finanse edilen Amerika ile İlişkiler Dairesi Başkanlığını yapmıştır. 27 Mayıs askeri darbesinden sonra da Elazığ'da özel harekat örgütlenmesinde bulunmuştur.

Oluşumu, yine siyasal süreçler içerisinde oynamış olduğu rol itibariyle bir Özel Harp Dairesi partisi olan MHP'nin kadrolarının bugün mevcut siyasal partiler içindeki konumlanışları da bu gerçeği doğrulanmaktadır. MHP'nin, en ideolojik ve yetkin kadrolarının partilerinden ayrılarak daha önce ANAP, şimdi de AKP içinde yuvalanmaları ve değişik partilerde konumlanmaları bu nedenle gerçekleşmektedir.

Bir başka önemli noktayı siyasal ve ideolojik alanda bir sistem olarak örgütlenen özel savaşın kendisini gerçekleştirmede özel birlik ve askeri güçleri örgütlendirmesi oluşturmaktadır. Türkiye'nin NATO'ya üye olması, ordusunun da NATO ölçülerine göre yeniden düzenlenmesini gerekli hale getirmiştir. Örgütlendirilen özel birlik ve askeri güçler de siyasal ve ideolojik alanda olduğu gibi yasal ve donatıldıkları yetkilerle birlikte, yasalara geçmeyen görevler temelinde oluşturulmuşlardır. Bu anlamda Özel Harekat Dairesi tarafından örgütlendirilen özel birlik ve askeri güçler yeraltı ve yerüstü olmak üzere iki kısımda ele alınmışlardır.

Özel harp görünen devlet içinde asıl devlet olarak konumlandırılmıştır

Türkiye'nin NATO'ya üye olmasıyla birlikte, ordu içerisinde ABD ile İlişkiler Başkanlığı kurulmuştur. Bu dairenin görevi o zamanki konjonktürel koşullara göre tehlike olarak görülen Sovyetler Birliği gibi ülkelere ve devrimci sosyalist hareketlere karşı bir konsept çerçevesinde NATO'ya üye diğer ülkelerde; İtalya'da Gladio(Kılıç),Yunanistan'da B-8 ya da Sheep Skin(Koyun Postu), Belçika'da SDRS-8, Hollanda'da NATO Kommat, B. Almanya'da Gehlen Harekatı, Stoy Behid ya da Sword, Avusturya'da Schwert, Fransa'da Rüzgar Gülü, İspanya'da Antiterör Kurtarma Grubu (GAL), İngiltere'de Secret British Network gibi, Türkiye'de de daha sonra adı kontrgerilla olarak adlandırılacak olan yeraltı örgütlenmelerinin oluşturulması biçiminde belirlenmiştir. Alpaslan Türkeş'in başkanlığında kurulan bu daire, daha sonraları Sahra Talimatnameleri olarak bilinen gizli genelgelerde belirlenen esaslar üzerinde bir örgütlenme ve harekat tarzı temelinde örgütlenmeler içerisine girmiştir. Bu dairenin finansmanı ABD tarafından yapılmıştır. Öyle ki bu dairenin oluşumundan sivil idarenin haberi olmadığı gibi, ordu içinde sadece birkaç kişinin haberi olmaktadır. Bu daire kimlerden oluşmakta ve üyeleri kimlerdir, gelir kaynakları nelerdir, hangi alanlara harcamalar yapmaktadırlar, kimlerle ilişkilidirler bilinmemektedir ve bunlar bir sır olarak tutulmaktadır. Tabii toplumun tüm kesimleri içinde örgütlenmeyi esas almışlardır. Asker, sivil, bürokrat, sendikacı, öğrenci, öğretim üyesi, gazeteci, doktur, avukat, hakim, savcı vb'lerine varana kadar tüm kesimlerde üyelere sahiptir.

> "Yabancı egemenliğinin kurumlaşması başlı başına örgütlendirilen özel bir sistem anlamına gelmektedir. Özel savaşı temsil eden tüm kurumların iç içe bir sistem biçiminde örgütlendirilmesi her yönüyle hakim politikanın pratikleştirilmesi temelinde gerçekleştirilmiştir. İdari sistemden eğitim kurumlarına, sağlık hizmetlerinden altyapının oluşturulmasına, ekonomik alandan askeri ünitelerin konumlandırılışına varıncaya kadar tüm kurumlaşmalar buna hizmet temelinde ele alınmıştır"

Bir ahtapot gibi toplumu sarmıştır. Özel Harekat Dairesi'nin askeri anlamdaki yeraltı ve yerüstü örgütlendirilmesi bu gerçek içinde yer almıştır. Bu anlamda ABD ile İlişkiler Başkanlığı, özel savaşın askeri örgütlenmesinin yeraltı ve yerüstü unsurlarının örgütlendirilmesinde stratejik bir konumda bulunmuştur.

Yeraltı örgütlenmesi, Sahra Talimatnamelerinde dile getirilen tarzda örgütlendirilerek faaliyetler yürütmüştür. Üyelerinin isimleri gizli tutulmuştur ve kod isim kullanmaktadırlar. Kırmızı, sarı ve mavi olarak işaretlenmiş ülke coğrafyasına göre özel görev ve sorumluluklarla yükümlü kılınmışlardır. Bir nevi, kendilerine göre ele aldıkları herhangi bir iç savaşa ve dış müdahaleye karşı hazır bir konumda tutulmuşlardır. Resmi olarak gizli kayıtlara bu şekilde geçirilse de aslında görünen devlet içinde asıl devlet olarak konumlandırılmışlardır. Sabotaj, suikast, adam kaçırma, tecavüz, yalan haber yayma, fidye isteme ve kışkırtma gibi faaliyetler yürüten özel harbin askeri, yeraltı örgütlenmesi oluşumundan sonra ülkenin siyasal yaşamında adını duyurmaya başlamıştır.

Ülkede gelişen devrimci, demokratik, sosyalist düşünceler ile karşı şiddeti esas alan örgütlenmeler özel harbin bu unsurlarına dayalı olarak sürdürülmeye başlanmıştır. Bu unsurlara dayalı Esir Türkleri Kurtarma Ordusu (ETKO),Türk İntikam Tugayı (TİT) gibi terör örgütleri oluşturulmuştur. Bu örgütler ülke içinde ve ülke dışında harekete geçirilmişlerdir. Kendilerini de "vatanseverler" adıyla örgütlemeye başlamışlardır. Ülke içinde öğrenciler, işçiler, köylüler üzerine saldırtılmışlardır. Yaşanan provokasyonlar ve işlenen cinayetlerde yer almaya başlamışlardır. Ülkede işlenen önemli siyasal suikastlarda ve yaşanan provokasyonlarda bu unsurlar tetikçi olarak rollerini oynamışlardır. Önceki yıllarda "6-7 Eylül olayları" olarak tarihe geçen olayların gerçekleştirilmesinde olduğu gibi kullanılsalar da en yaygın biçimde 1970-80'ler arasında Türkiye'nin hızla askeri darbe koşullarına hazırlanmasında bu güçlere önemli görevler verilmiştir. Kültür Sarayı bunlar tarafından yakılmıştır. Sendikacılardan gazetecilere, profesörlerden yazarlara, savcılardan emniyet müdürlerine, öğrencilerden işçilere köylülere varıncaya kadar birçok cinayet işlemişlerdir. O zamana kadar Türkiye toplumunda görülmeyen türden katliamlar ve öldürmeler görülmeye başlamıştır. Kahvehanelerin, otobüslerin, evlerin basılarak taranması sonucunda meydana gelen toplu cinayetlerle birlikte toplumda korku yaratan; telle boğma, çuvallara koyma, bıçak ve balta ile öldürmeler Türkiye'nin gündemine girmiştir. Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta provokasyonlar düzenleyerek kitle katliamları gerçekleştirmişlerdir. Öyle ki, bu cinayet ve katliamlarda rol alan unsurlar suçüstü yakalanmalarına ve suçu işledikleri görgü tanıklarının ifadeleri ile sabit olmasına rağmen, kanunen suçlu bulunup cezalandırılamamışlardır. Ya yargılanmadan bırakılmış ya da mahkeme sonucu serbest kalmışlardır.

1 Mayıs 1977'de İstanbul Taksim'de gerçekleşen ve 34 kişinin öldürülmesi ile sonuçlanan provokasyonda aktif rol alan kişiler, kullandıkları takside yakalanmalarına rağmen o an serbest bırakılmışlardır. Bu gerçek daha sonra o süreçte savcı olan Çetin Yetkin tarafından da dile getirilmiştir. 1976'da Ankara'da öldürülen Cumhuriyet Başsavcısı Doğan Öz'ün katili İbrahim Çiftçi, Yargıtay kararıyla beraat ettirilmiştir. Öyle ki, olayın mahkemesini yapan yargıçlar, hazırladıkları gerekçeli kararda, cinayeti İbrahim Çiftçi'nin işlediğinden emin olmalarına rağmen, "yargıtay istemi üzerine" bu kararın alındığını ve serbest bırakıldığını belirtme ihtiyacını duymuşlardır. Benzeri türden beraat ettirilen başka katiller de bulunmaktadır. Hatta aldıkları idam cezalarının infazını hücrelerde beklerlerken, elini kolunu sallayarak cezaevlerinden çıkanlar bile olmuştur. Abdi İpekçi'nin katili Mehmet Ali Ağca da cezaevinden kaçırılmıştır. Ecevit'e karşı İzmir/Çiğli'de düzenlenen suikastte rol alan polise üç ay gibi bir ceza verilmiştir. Daha sonraki süreçte Turgut Özal'a suikast düzenleyen Kartal Demirağ da almış olduğu az bir ceza ile cezaevinden çıkmıştır. 1990'dan sonra Özel Harp Dairesi'nin bu yeraltı unsurları aktif konumda tutulmaya devam etmiştir. Muammer Aksoy, Bahriye Üçok, Uğur Mumcu gibi şahsiyetler bunlar tarafından katledilmişlerdir. Turgut Özal'ın şaibeli ölümünden, yine İstanbul/Gazi Mahallesi olaylarından ve Sivas'taki Madımak Oteli'nin yakılmasına kadar birçok olayda bunlar sorumludurlar. Susurluk kazasıyla birlikte ortaya çıkan gerçeklik, Şemdinli'de halk tarafından suçüstü yakalanan ve kontrgerilla olarak adlandırılan bu örgütlenmenin her yönüyle; örgütlenme, ilişki ve işledikleri suçlar boyutuyla gerçekliğini gözler önüne sermiştir.

> "Siyasi, ideolojik vs kurumlaşmalarda yer alan özel harekat dairesi üyeleri için tek ideoloji vardır. O da kendini milliyetçilikte somutlaştırmaktadır. Sağ ya da sol derken aslında kastedilen de milliyetçiliğin sağı ve solu olmaktadır. Yoksa yerleşik anlamlar çağrıştıran sağ ve sol değildir. Onun içindir ki, özel harp dairesi kadrolarının farklı zamanlarda kendilerini militanlarıymış gibi gösterdikleri partilerden ayrılıp, başka partilere geçmeleri o kadar önemli olmamaktadır"

Yargı özel harp dairesi unsurlarına karşı körleri ve sağırları oynamaktadır

Özel Harp Dairesi tarafından kullanılan bu unsurlar, ordu içinde özel harp taktiklerinin öğretildiği komando alaylarında eğitim görmüşlerdir. Bu konuda Eğridir Komando Alayı'nın adı sıkça geçmektedir. Bu şekilde özel harp içinde aktif rol oynayan unsurlar, Sahra Talimnamelerinde geçen her türden suçu işlemelerine rağmen yasalar karşısında bir güvenceye kavuşturulmuşlardır. Ülkenin başbakanlarına suikastlar düzenlemelerine rağmen, yargı bu unsurlar karşısında adeta körleri ve sağırları oynamıştır.

Özel harbin gerçekleşme biçimlerinden olan askeri darbelerin hazırlanmasında rol sahibi kılınan bu güçlere devletin siyasal sınırları dışında da görevler verilmiştir. Kıbrıs'ta, Kafkasya'da, Balkanlar'da ve Güney Kürdistan'da Türk/Türkmen toplulukları içinde ajan faaliyetler yürütürlerken, yurtdışında çalışan Türkler arasında da çalışmalar yapmışlardır. 1955'te, Selanik'te M. Kemal Atatürk'ün doğduğu ev bunlar tarafında yakılmıştır. Bilindiği üzere bu olayın ardından Türkiye'de 6-7 Eylül olayları yaşanmıştır. Bununla da kalınmayarak, askeri darbenin gerçekleşmesinin ardından başta yurtdışı olmak üzere kirli ve gizli işlerde kullanılmışlardır. Cezaevinden kaçırılan Mehmet Ali Ağca'ya Papa 2. Jean Paul vurdurulmuştur. Alaattin Çakıcı ve Abdullah Çatlı gibi unsurlar yurtdışında birçok cinayetin işlenmesinde yer almışlardır. Bununla da yetinilmeyerek gayri meşru işlerde yer almaları sağlanmıştır. Bunlara dayanılarak özel savaş için mali kaynak teminine girmiştir. Reklamı çok yapılan, üzerinde sansasyon yaratılmaya çalışılan 'Kurtlar Vadisi'nde gösterilenin tersine, yeraltı dünyasını dağıtmak bir yana, başta eroin olmak üzere uyuşturucu trafiğini, kara para akışını bu amaçtan hareketle, eliyle kontrol altına almaya çalışmışlardır.

Özel Harp Dairesi denince daha çok teröre dayalı yeraltı kontrgerilla eylemleri akıllara gelse de bu daha çok özel savaşın askeri boyutunun bir yönünü oluşturmaktadır. Oysa özel harbin kendini ordu içinde değişik adlar adı altında örgütlendirme gerçeği de bulunmaktadır. Komando alayları bunlar içinde en çarpıcı olanlardandır.

devamı 27'de

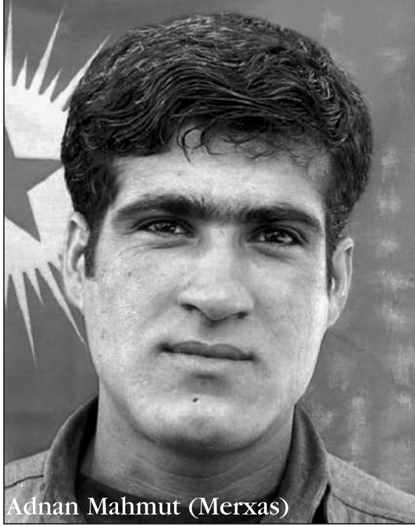
2006 Newroz şehitlerimiz Kürt kahramanlığının güncel sembolleri olmuştur

baştarafı 28'de

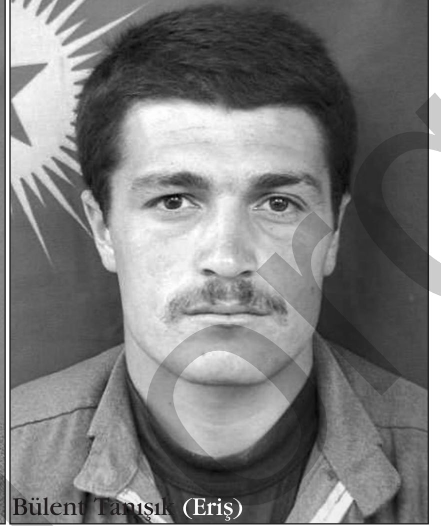
Halklar kendi özgür ve demokratik yaşamlarını, kendi bilinçleri, örgütlülükleri ve demokratik eylemleri ile yaratırlar. İşte Önder Apo ve PKK hareketi böyle bir bilinci yaratarak, yürüttüğü yirmi beş yıllık mücadele içerisinde, milyonlarca insanı Newroz mücadelesine çeken yeni bir halkı yaratmayı bilmiştir. Bütün bunlar direniş ile gerçekleşmiştir. Direniş de binlerce, on binlerce şehit verilerek, bedel ödenerek sağlanmıştır. Dolayısıyla özgürlük, demokrasi, adalet, eşitlik yönünde halkımızın yaşadığı bütün gelişmeler esas olarak kahraman şehitlerimizin ortaya çıkardığı gelişmelerdir. Muş'ta, 2006 Newrozu'nda şehit düşen 14 HPG militanı da PKK'nin ***Haki Karer***'den başlayan, ***Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuşlarla*** gelişen, ***Agitlerle*** komutanlaşan, ***Beritanlarla, Zilanlarla*** fedaileşen, ***Erdallarla, Şilanlarla, Viyanlarla*** yeni dönemin kahramanlık çizgisine ulaşan büyük Özgürlük hareketinin, halkımızın özgürlüğe yürüyüşünün günümüzdeki temsilcileri, sahipleri, ilerleticileri olmuşlardır.

14 kahraman HPG gerillasının direnişini ve şehadetini gerçekten de doğru anlamak gerekir. Bu 14 kahraman, Kürdistan'ın dört parçasını temsil etmektedir. Güney Kürdistan'dan bir, Doğu Kürdistan'dan iki, Güneybatı Kürdistan'dan üç, Kuzey Kürdistan'dan da sekiz kahraman savaşçının oluşturduğu bir birlik olmaktadır. Dolayısıyla tam bir Kürdistan birliğini, Kürt ulusal bütünlüğünü, Kürt halk topluluğunu ifade etmektedir. ***Zafer, Rojhat, Berxwedan, Merxas, Mervan, Mazlum, Kawa, Xemgin, Eriş, Robin, Çeko, Hamza, Karker*** ve ***Aso*** yoldaşlar sadece beyinlerinde ve ruhlarında değil, yaşamlarında, eylemlerinde, direnişlerinde de Kürdistan birliğini, Kürt halkının bütünlüğünü ortaya çıkarmışlardır. Emperyalist sömürgeci güçlerin, yine despotik ulus devlet statükoculuğunun Kürdistan'ı ve Kürt halkını bölüp parçalama, örgütsüz kılma, hatta birbirine düşürme yönündeki bütün çabalarına rağmen, bunları ters yüz ederek, geçersiz kılarak Kürt halk birliğinin en değerli temsilciliğini ortaya çıkarmışlardır. Anlamının çok büyük olduğu açıktır. Demek ki burada sadece 2006 Newroz yılını kahramanca direniş ile karşılamak değil, aynı zamanda Kürt ulusal birliğini yaratmak var. Dolayısıyla 14 HPG militanının kahramanca şehadeti, dört parçadaki Kürt halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesini aydınlatan bir meşale oluyor. Tüm Kürdistan'ı ve Kürt halkını temsil ediyor. Onları birleştirmenin, bir araya getirmenin, örgütlü kılmanın nasıl gerçekleşeceğini ortaya koyuyor. Böyle bir birliğin ne denli büyük bir güç olduğu, halka büyük bir cesaret ve heyecan verirken, yüz binler halinde sokağa döküp demokratik eyleme yöneltirken, düşmana da kahredici darbeler vuran bir büyük gücün ortaya çıkartıldığını gösteriyor. Bu nedenle 14 kahraman şehidimizi, PKK'nin, Kürt halkının şehitler kervanının bu temsilcilerini doğru anlamak, iyi sahiplenmek, anılarının gereğini yerine getirmek için üzerimize düşen her şeyi başarı ile gerçekleştirmeye çalışmak lazım.

Abdullah Rükün (Berxwedan)

Adnan Mahmut (Merxas)

Azim Ahi (Darav)

Bülent Tanışık (Eriş)

Şehitler dört parça Kürdistan'ı birleştiren temel harçtır

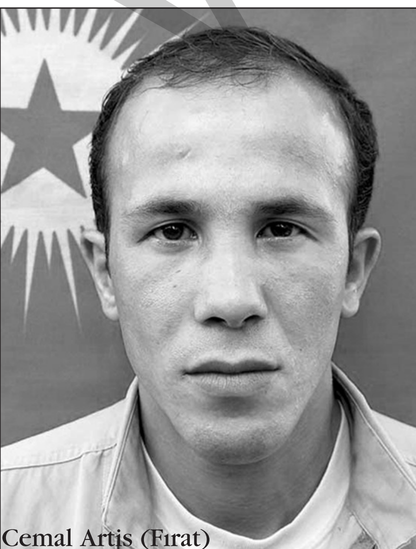
Bu 14 halk kahramanını böyle bir araya getiren ve direnişe sevk eden gerçek nedir? Besbelli ki özgürlük aşkıdır, demokrasi aşkıdır. Kürt halkının özgür demokratik yaşamına ve Kürdistan'ın birliğine duydukları tutku düzeyindeki bağlılıktır. Onları böyle bir araya getiren ve kahramanlaştıran Önder Apo'nun ruhu ve düşünceleridir. PKK gerçeğidir. Önder Apo ve PKK öncülüğünde Kürt gençliği, Kürt halkı böyle kahramanca bilinçlenen, örgütlenen ve direnişe kalkan bir güç haline gelmiştir. Onların özgürlükçü, eşitlikçi fikirleri ve doğru siyasetleri, Kürdistan'ın dört parçasındaki halkı bu denli birlik olmaya ve örgütlenmeye sevk etmiştir. Sadece Kürdistan'da da değil, dünyanın neresinde olursa olsun Kürt halkını özgür, demokratik, adil ve eşit bir yaşama ulaşma yolunda birleştiren, tüm imkanları bir araya getiren, böyle bir mücadeleye sevk eden duruma ulaştırmıştır. İşte bu büyük bir gelişmedir. Doğru düşüncenin ve doğru siyasetin ortaya çıkardığı önemli bir gerçektir. Doğu Kürdistan'dan, Güney Kürdistan'dan, Güneybatı Kürdistan'dan gençlerin, Kuzey Kürdistanlı kardeşleri ile birleşerek, inkar ve imha sisteminin temsilcisi, en önde uygulayıcısı olan Türk şoven, ırkçı rejimine karşı birlikte, kahramanca savaşmasından daha doğru bir tutum ve siyaset olamaz. Demek ki Önder Apo ve PKK çizgisi sadece Kuzey Kürdistan'ın gençlerini, kadınlarını, emekçi halkını değil, Doğu Kürdistan'ın da, Güney Kürdistan'ın da, Güneybatı Kürdistan'ın da gençlerini, kadınlarını doğru bir çizgide aydınlatmakta, bilinçlendirmekte, örgütlenmeye ve eyleme çekmektedir. Doğru bir direniş içine almaktadır. Onları inkar ve imha sisteminin temsilcisi olan Türkiye rejimine karşı direniş içerisine çekerek, Kürt sorununun demokratik çözümünün bütün parçalarda ve Ortadoğu'da önünün açılması için mücadele eder kılmaktadır. İşte doğru siyaset budur.

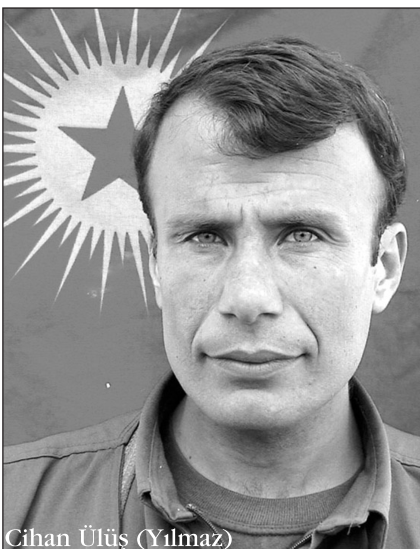
"2006 Newrozu, halkın büyük coşkusu, milyonlar halinde katılımı ile birlikte bir de büyük bir örgütlülüğü ifade etmesi, KKK sistemi içerisinde örgütlenip birleşen Kürt halkının ne denli büyük bir gücü ortaya çıkardığını göstermesi bakımından önemli olmuştur. Bununla birlikte Önder Apo'yla birleşme, bütünleşme, Önder Apo'nun izinden yürüme, O'nun özgürlüğünü isteme noktasında halkımız çok net ve somut bir tutumu ortaya koymuştur"

Türk milliyetçiliğine karşı Kürt halkını bilinçlendirip, örgütleyip direnişe çekmek, Kürt sorununun demokratik çözümünü gerçekleştirmenin tek doğru yoludur. Bugün Kürdistan'ın her alanında halkımız, meşru savunma çizgisinde yürütülen direniş savaşı temelinde şoven Türkiye rejimine karşı özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştirmektedir. Kuzey Kürdistan'da bu mücadele tüm halkı içerisine alan büyük bir demokratik eylemlilik biçiminde sürmektedir. Batı Kürdistan'da, Suriye rejiminin darlığına, çözümsüzlüğüne, Türkiye yönetimi ile birlikte yaratmaya çalıştığı Kürt karşıtı politikalara karşı demokratik konfederalizm çizgisinde örgütlenerek direnişini geliştirmektedir. Güney Kürdistan'da Saddam rejiminin yıkılışı ardından ortaya çıkan yeni durumda Kürt halkının inisiyatifi gittikçe daha fazla gelişmektedir. Yeni Irak sistemi içerisinde oluşmakta olan Güney Kürdistan federasyonu her ne kadar ciddi engelle, zorlukla karşılaşıyor olsa da inkarcı ve imhacı sistemin parçalanması bakımından önemli bir durumu ifade etmektedir. Özellikle bu yapılanmanın demokratik çerçevesinin gelişmesi, halkın örgütlenerek, inisiyatifini ortaya koyma temelinde demokrasiyi yaratıp derinleştirmesi ile Güney Kürdistan, Kürt sorununun demokratik çözümünde önemli bir rol oynayan konuma gelecektir. Doğu Kürdistan'da da İran rejiminin islami karakterden çok daha fazla milliyetçi karakter taşıması ve bu temelde şoven milliyetçi Türkiye rejimi ile ilişki ve ittifaka girerek, Kürt halkı üzerinde baskı uygulamaya yönelmesi karşısında Doğu Kürdistan gençliğinin ve halkının direnişi gittikçe gelişmekte ve Kürdistan'ın diğer parçalarındaki özgürlük ve demokrasi mücadeleleriyle daha fazla birleşmektedir.

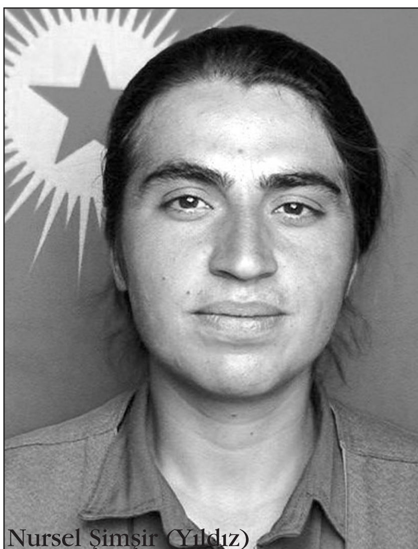
15 Şubat komplosunu protesto süreci boyunca, gösterdiği direnişler içerisinde, Doğu Kürdistan halkımız kahramanca şehitler vermiştir. Yine Newroz'u da bütün yasak ve engellere rağmen görkemlice kutlayarak ve Önder Apo'yu sahiplenerek bu direnişi sürdüreceğini, bedeli ne olursa olsun ödeme temelinde özgür ve demokratik Kürdistan yaratma mücadelesini sürdürmekte kararlı olduğunu ortaya koymuştur. Bütün parçalardan Kürt gençliğinin yiğit temsilcileri birleşerek Ortadoğu'daki despotik ulus devlet sisteminin öncülüğünü yapan, Kürdistan üzerindeki inkar ve imha sürecini yöneten Türkiye rejimine karşı en güçlü direnişi yürütmektedirler. Muş'taki 14 kahraman şehidimizin direnişi bunun en somut örneği olmuştur. Bu direniş içerisinde Doğu Kürdistan'lı ***Robin*** ve ***Aso*** yoldaşlar gerçekten de Doğu Kürdistan gençliğinin ve halkının yurtsever, demokrat, özgürlükçü özünü temsil etmişlerdir. Kürdistan birliğinin temsilcisi olmuşlardır. Onlar, Kürt halkına ve Önder Apo'ya bağlılığın en açık ifadesidirler. Yine yüzyıllar boyunca Kürt halkının, kahramanca direnişler içerisinde verdiği şehitlerimizin takipçileri, izleyicileri, günümüze taşıyıcıları konumundadırlar. Doğu Kürdistan gençliğinin ve halkının ne denli bilinçlendiğini, iradeli hale geldiğini, Kürdistan ve Kürt halkı karşısında üzerlerine düşen görev ve sorumluluğun bilincine ne denli ulaştığını bu yoldaşlar ortaya koymuşlardır. Dolayısıyla Onlar Kürdistan birliğinin ve özgürlüğünün temsilcileri oldukları kadar, Doğu Kürdistan halkının özgürlük ve demokrasi mücadelelerinin de en yiğit öncüleri konumundadırlar. Doğru yol onların izlediği yoldur. Yiğitlik, kahramanlık onların yaşamında ve direnişinde vardır. Tüm Doğu Kürdistan gençliği ve halkı için örnek olacak, öncülük edecek, onları doğru çizgiye çekecek militan gerçeklik, kahramanca tutum onların tutumudur. Kürdistan bütünlüğüne bu denli ulaşan Doğu Kürdistan gençliğinin ve halkının özgürlük ve demokrasi mücadelesi yenilmezdir. ***Robin*** ve ***Aso*** yoldaşlar bu yenilmezliğin ve zaferin en temel güvenceleri konumundadır.

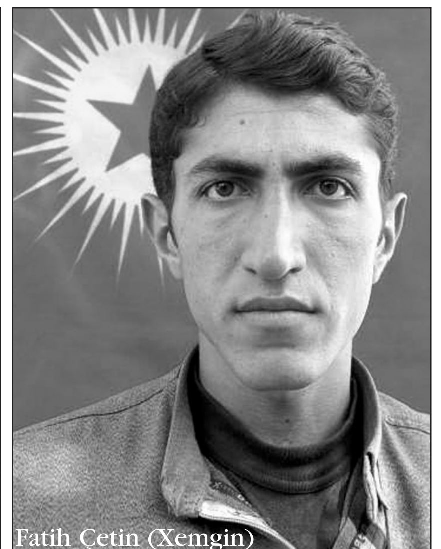
Önder Apo, kahraman şehitlerimiz için "Onlar, PKK biçiminde yaşıyorlar" demişti. Gerçekten de PKK, otuz üç yıllık mücadele tarihinde bir kahramanlık partisi olarak şekillendi. PKK bir şehitler partisidir. On beş bine yaklaşan bir şehitler ordusu oldu. En temel özgürlük ve mücadele değerlerini bu biçimde ortaya çıkardı. Kahraman şehitlerimiz de PKK biçiminde var olarak, her zaman özgür-

Cemal Artış (Fırat)

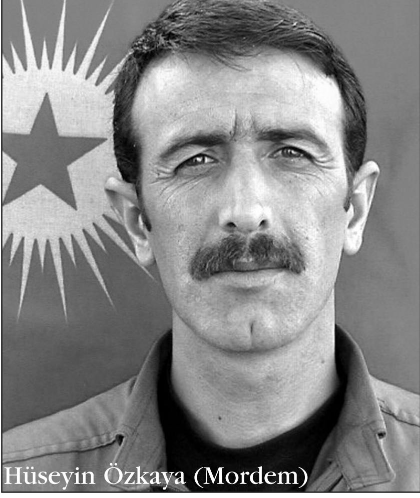

Cihan Ülüş (Yılmaz)

Heyfa Muhammed (Adar)

Nursel Şimşir (Yıldız)

Fatih Çetin (Xemgin)

Özgür Kaya (Sorxwin)

Hüseyin Özkaya (Mordem)

İdris İmir (Ciwan)

İdris Sinet (Çekdar)

Kemal Tahazade (Aso)

lük ve demokrasi mücadelemize öncülük ettiler, bu mücadelenin komutanı oldular. Kürt halkını, gençliğini, kadınlarını bilinçlendiren, eğiten, örgütlendiren gerçek oldular.

"Şehitlerimiz her zaman temel güç kaynaklarımızdır"

14 kahraman şehidimiz de yeniden yapılanan PKK'nin kendisi oluyorlar. PKK şehitler partisi olmaya devam ediyor. Yeni PKK, Kürdistan'ın dört parçasında yürütülen özgürlük mücadelesi içerisinde kahramanca şehit düşen militanlardan oluşuyor. ***Şilanların, Nucanların, Viyanların, Serxwebunların, Erdalların, Asoların, Robinlerin, Erişlerin, Kawaların*** partisi oluyor; ***Zagrosların*** partisi oluyor. Bu boyutuyla şimdi de yaşıyor bütün şehitlerimiz. Yine Muş'ta şehit düşen 14 kahraman yoldaşımız PKK biçiminde yaşıyorlar. PKK'nin geliştirdiği özgürlük ve demokrasi mücadelesi içerisinde, PKK'nin örgütlediği Kürdistan demokratik konfederalizminin yaratılması çalışmalarında kendilerini var ediyorlar, cisimleştiriyorlar.

Önder Apo *"şehitlerimiz her zaman, her yerde temel güç kaynaklarımızdır"* demişti. *"Nerede olursak olalım başarmanın en büyük gücünü yaratan şehitler gerçeğidir"* diye ifade etmişti. Şehitlerimizi özgür ve demokratik yaşamın özsuyu olarak tanımlamıştı. Şehitlerden güç almayı bilenlerin hiçbir zaman hiçbir yerde yenilmeyeceklerini, her zaman başarının ve zaferin yaratıcısı olacaklarını ifade etmişti. Bugün de bu gerçek devam etmektedir. Binlerce kahraman şehit bugün dört parçadaki Kürt halkının örgütleyicisi ve birleştiricisidir. Dört parçadan 14 kahramanı, oligarşik, despotik Türkiye rejimine karşı bir birlik içerisinde, kahramanca savaşır hale getiren gerçeklik de şehitler gerçekliğidir. Dolayısıyla Muş'ta şehit düşen 14 halk kahramanı hem şimdiye kadarki şehitlerimizin ne denli büyük gelişme yarattıklarının bir göstergesi hem de önümüzdeki süreçte Kürt halkının bütün parçalardaki birliğinin, demokratik örgütlülüğünün, dayanışmasının en sağlam temsilcileri olmuşlardır.

Yine, Önder Apo, doğru yaşamın şehitlerin kendileri olduğunu ifade etmiştir. Doğruyu, gerçeği temsil edenin şehitler olduğunu belirtmişti. Şehitlere bağlanan, anılarını doğru ele alan, onların izinden yürüyen yaşamın en doğru yaşam olduğu söylemişti. Özgür, demokratik yaşam arayışının ancak şehitler gerçeğinin doğru anlaşılması ve yürütülmesi ile başarı kazanacağını belirtmişti. Dolayısıyla dün olduğu gibi bugün de doğru yaşam, Kürdistan'ın özgürlüğü, Kürt halkının demokratik bilinci, örgütlülüğü için mücadele ederek şehit düşenlerin yaşamıdır. Halkı ayakta tutan, çağa taşıyan, saldırılar karşısında güç sahibi kılan, ona ruh veren bilinç veren, örgüt aşılayan, irade ve direnme gücü kazandıran şehitler gerçeğidir. Özgürlük mücadelesi şehitlerinin varlığıdır ve bu mücadeleye öncülük etmesidir.

PKK mücadelesi, yani Önder Apo'nun yürüttüğü özgürlük ve demokrasi mücadelesi her zaman ve her dönemde büyük şehitler vermiştir. Bu kahraman şehitlerin anısına doğru bağlılık temelinde, Onların komutasında yürüyerek büyük gelişmeler ortaya çıkartılmıştır. Bu, 1970'lerin ideolojik gruplaşma dönemi açısından da böyledir. ***Haki Karer***'in şehadeti, özgürlük ve demokrasi çizgisinde dönülmezliği ortaya çıkartmıştır. Büyük zindan direnişinde ***Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Ferhat Kurtay*** gibi büyük halk önderlerinin şehadeti ölümden yaşama köprü oluşturmuştur. Önder Apo *"onlar özgür yaşamın köprüsü oldular, dolayısıyla bu köprüden geçerek özgür yaşama ulaşmak daha da kolaylaşmıştır"* dedi. Yine ***Mehmet Karasungur***'un şehadeti, ilk çatışmaları yaratan ilkel milliyetçiliğin ortaya çıkardığı, Kürt halkının gücünü kaybettiren, çatışmalı pozisyonları ortaya çıkartan yanlış anlayış ve düşüncelerin aşılmasında, Kürdistan'ın birliği, Kürt halkının bütünlüğünün yaratılmasında en temel bilinci ve aşamayı içermiştir. Büyük komutan ***Agit*** yoldaşın şehadeti 12 Eylül faşist askeri rejimine karşı direnişin nasıl olması gerektiğini ortaya çıkarmıştır. Kürt halk gerillasının bilinç olarak, irade olarak, örgütlülük olarak yaratılmasını sağlamıştır. Agitleşen Kürt gençliği, bütün parçalarda Kürt halkı için özgürlük ve demokrasi mücadelesinin teminatı olan bir gerilla ordusunu yaratmıştır. ***Beritan*** yoldaşın şehadeti, dış güçlerle, inkar, imha sistemi ile uzlaşan işbirlikçi milliyetçiliğin ne kadar tehlikeli olduğunu, onlarla asla uzlaşılmaması; direnilerek bu işbirlikçi ruhun, duygunun, düşüncenin, ihanetin yolunu açan bu kötü tutumun Kürdistan'dan sökülüp atılmasının önünü açmıştır; onun temsilciliğini oluşturmuştur. İşbirlikçiliğe ve ihanete vurulan en temel darbe olmuştur. Kahraman gerilla ***Zilan*** yoldaşın şehadeti, Önderliğin, Kürt halkının özgürlüğünün sahiplenilmesi yolunda, gerillanın fedai çizgisinin başarı ile gerçekleştirilmesinin temsilciliğini vermiştir. Daha sonra Önder Apo'ya yöneltilen uluslararası komploya karşı ***"Güneşimizi Karartamazsınız"*** kampanyası içerisinde çoğunlukla kendini yakarak zindanlarda, Kürdistan'da, yurtdışında şehadete ulaşan onlarca kahraman, uluslararası komplonun lanetlenilmesini, buna karşı Önder Apo'nun halk tarafından nasıl sahiplenilip savunulacağını göstermiştir. Yine 2000 yılında İran-YNK ittifakının PKK'yi kuşatıp teslim almak üzere yöneltilkleri saldırı karşısında gelişen büyük Kandil direnişinin kahramanları, şehitleri tıpkı "Güneşimizi Karartamazsınız" kampanyasında olduğu gibi Önder Apo'yu, PKK'yi ve devrimci değerleri sahiplenmenin en temel güvencesini oluşturmuşlardır. 2003 yazından itibaren ***Erdal*** yoldaşın şehadeti ile başlayan, ***Munzurlarla, Hüseyinlerle, Şevgerlerle*** devam eden; ***Seyit Rızalarla, Tekoşinlerle, Serxwebunlarla*** gelişen ve 2005 yılında onlarca kahramanın şehadeti ile gerçeklik kazanan 1Haziran Atılımı direnişçileri de Özgürlük mücadelemizin yeni döneminin başlatıcıları, ön açıcıları, yaratıcıları konumundadırlar. Bütün parçalardaki Kürt halkının özgürlük ve demokrasi için mücadeleye kalkmaları, bu kahramanların öncülüğünde olmaktadır. 2006 Newrozu'nda on milyona yakın Kürt insanının özgürlük ve demokrasi talepleri ile Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında meydanları doldurması tamamen bu kahraman şehitlerin açtığı mücadeleci yolda gerçekleşmektedir.

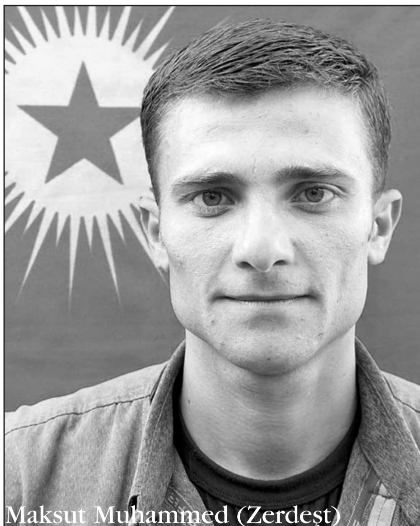
Şimdi 2006 Newrozu'nun kahraman 14 şehidi de 2006 yılında halkımızın her alanda özgürlük ve demokrasi mücadelesini geliştireceğini, "Önder Apo'ya özgürlük ve Kürt sorununa demokratik çözüm" şiarı temelinde mücadeleyi her alana yayarak, İmralı sistemini paramparça eden, komployu aşan ve bu temelde Önder Apo'nun özgürlüğünün, Kürt sorununun demokratik çözümünün geliştiği bir durumu ortaya çıkartan sürecin başlatıcılarıdır. Büyük mücadele yılı olan, kahramanlıklarla dolu geçecek olan ve büyük siyasal gelişmeler yaratacak olan 2006 yılı mücadelesinin başlatıcılarıdır. Bu yoldaşlar da böylece yeni bir dönem açmışlardır. Bu dönem, Önder Apo'ya özgürlük dönemidir; bu dönem bütün parçalarda Kürt sorununa demokratik çözümün önünün açıldığı dönemdir. Bu dönem, Kürdistan demokratik konfederalizminin her parçada ve yurtdışında da örgütlendiği dönemdir. Yine bu dönem, Kürt halkının kendi demokratik örgütlülüğü temelinde özgür ve demokratik yaşamını çok daha ileriye götürdüğü dönemdir. Dolayısıyla bu dönemin şehitleri KKK sisteminin inşasında kendilerini yaşatacaklardır. Onların anılarına dikeceğimiz anıt, KKK'nin inşası olacaktır. Bu temelde diyoruz ki;

– Muş'ta katledilen 14 kahraman şehidimizin anıları ölümsüzdür!
– Şehitlerimiz her zaman zafer yolumuzu aydınlatan meşalelerdir!
– Önder Apo ve şehitler ordusu, halkımızın özgürlük ve demokrasi çizgisinde zaferi yaratmasının en temel güvencesi ve teminatıdır!

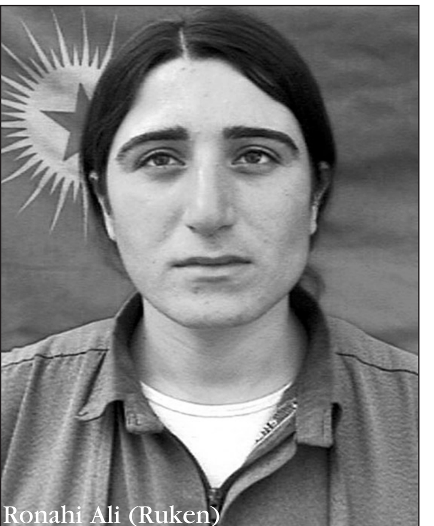
"2006 Newrozu, halkın büyük coşkusu, milyonlar halinde katılımı ile birlikte bir de büyük bir örgütlülüğü ifade etmesi, KKK sistemi içerisinde örgütlenip birleşen Kürt halkının ne denli büyük bir gücü ortaya çıkardığını göstermesi bakımından önemli olmuştur. Bununla birlikte Önder Apo'yla birleşme, bütünleşme, Önder Apo'nun izinden yürüme, O'nun özgürlüğünü isteme noktasında halkımız çok net ve somut bir tutumu ortaya koymuştur"

Kenan Demir (Mervan)

Maksut Muhammed (Zerdeşt)

Mahmut Güler (Rojhat)

Muzaffer Pehlivan (Zafer)

Ronahi Ali (Ruken)

Bizim Polyannamız

Adı, soyadı: **Özgür KAYA**
Kod adı: **Sorxwin Ciwana MUNZUR**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt/Dersim, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993/Almanya**
Şehadet tarihi: **12 Nisan 2006, Besta/Botan**
Görevi: **HPG meclis üyesi**

Gecenin ortasındayım. Hani bir keskin bıçak değse bedenime bir damla kanım akmaz .Öylesine donuk bir his. Ne zaman bir kurşun sıkılsa yoldaşlarımın bedenine, kuşlar kanat çırpıyor ürkekçe. Sonra vuruluyorlar birdenbire. Bedenim ve ruhum unutuyor konuştuğu bütün lisanları. Bildiği tek dil ağlamak ve susmak oluyor. Yaşanılası onca hayatın yükü bedenimi ağırlaştırırken, daha dün yitirdiklerimizin acısını sağaltamamışken, bir yenisi yığılıyor üstüne bu kadar yükü kimin kaldıracağını umursamayan bir acımasızlıkla. Ve ben hep vuruluyorum mevzisine ulaşamamış bir savaşçı gibi, acının kurduğu bu pusularda. Her söz yenik düşüyor acının tarifsizliği karşısında. Acılar üst üste yığıldıkça, kelimeler birer enkaza dönüşüyor altında. Bak, işte mağrur bir eda ile kutluyor zaferini acı.

Dışarıda ılık bir bahar var, rüzgarı sürüklüyor peşinden ve ben üşüyorum. Ruhum, yitirdiğimiz her canın solgun yapraklar gibi havada uçuştuğu hüzünlü bir coğrafya çünkü. Ömrümüze gelen bu güz hiç bitmeyecek gibi yalnız ve yorgunuz.

Kim demişse alışılır her yokluğa; o daha gerçek acıyı tatmamıştır Sorxwin. Koskoca bir yalan bu. Gerçek acı, ruhunun dehlizlerinde her dokunulduğunda kanayan bir yaraysa eğer, unutulmaz. Her anımsadığımda, bir resme baktığında, bir şarkıyı dinlediğinde, bir koku duyduğunda seni yitirdiklerine götüren ince bir sızıysa eğer, UNUTULMAZ.

Bizim yaşadığımız yokluklar alışılacak türden değil ki Sorxwin. İnsan hayatında koskoca bir boşluk bırakıyorsa; karşılaştığın her hüzün, yokluk denizine akan ırmaklar gibiyse eğer, alışılmıyor yokluklara... İşte bu yüzden baharı duyamıyorum. Bedenine değen kurşunlar ruhumu kalbura çevirmiş.

Hani sen de yoksun ki birlikte ağlayalım gidenlerimize. Elimiz kalem tutmasa bile, birkaç yaralı sözle anlatalım gidenlerimizi. Acıları yine acılarla sağaltalım ve yine umut edelim, yine de gülmeyi bilelim. Senin gibi tepeden bakalım hayatın, düşmanın bu acımasızlığına. Sanki bir oyun oynarmış gibi heyecanlı, sanki bir çocukmuşçasına insanın insana yaptığı bütün kötülüklerden habersizmiş gibi iyimser olabilelim. Bunları sen varken yapardık. Gülüşlerimize karışan gözyaşlarını usulca siler, yine de dayanırdık yitirmelere. Sen de yoksun ki bizim Polyannamız.

İşte bu yüzden bir uçtan bir uca yürüdüğümüz Faraşin'deki yemyeşil çayır denizini görsem bile ferahlamaz sanki içim.

Hani asi dağları bir gecede geçtiğimiz abartma oyununu oynasak, yine de ağırlaşmış bu bedene güç getiremem sanki. *" Bu da ne ki, ben 400 BKC mermisini bir aldım sırtıma, bir gecelik yolu o zaman iki saatte almışım"* dediğinde, gülüşmelerimizi ve sonra o moralle kendimizi nasıl sabahın koynuna attığımızı anlayamadığım uzun yol yürüyüşlerindeki anlarımızı hatırladığımda, bunları sen olmadan yapamayacağımı bildiğimden, yine de kar etmiyor bu şen anılar.

Hani yeryüzünü kızıla boyayan, kıyamet gibi karın yağdığı o şimdi çok uzak gibi gelen zamanda, kimsenin mangadan kafasını bile dışarı çıkaramadığı o soğukta, *"hadi gidelim"* demiştin ya, anlamıştım ki bir eğlence var yine. Karlı tepelerden aşağıya doğru bırakırken kendimizi, nereye çarpacağımızı umursamadan çocuklar gibi yüzmüştük karın içinde. Kimse yok diye etrafta, kimse duymaz diye içimizde biriken tüm çığlıkları, kırgınlıkları da bırakıyorduk karlı tepelerden aşağıya.

Hani İskender'in ordularının bile geçemediği, bulutların birer düşman olduğu Zagrosların Çadıra boğazında üç gün mahsur kaldığımız o gün çıkıp ateş yakmıştın ya rüzgara ve soğuğa inat; işte o zaman anlamıştık dışarıda hala bir hayatın olduğunu. O günden sonra aralanmıştı da bulutlar, tekrar yola devam edebilmiştik.

Sen, gökyüzündeki bulutlara meydan okuyan çılgın komutanımız; işte böyle bir şey gerekiyor şimdi bize. Bu acılara meydan okuyacak kadar çılgın, umutlu, isyankar bir ruh gerekiyor bize komutanım.

Her şey bir oyun gibiydi ve sen hep kazanırdın Sorxwin. Nereden alırdı kaynağını bu dağlardan çılgınca akan kar suları gibi coşkun akan yaşam sevincini. Bize de söylemelisin bu kar yangını günlerimizde tekrar tutunabilmek için bir şeylere. Bu sırrı bizim kulaklarımıza da fısıldamalısın, burada olmalısın. Acılara, ayrılıklara karşı el yordamı ile bulduğun bu direngen ruhu, bize de vermelisin.

Hepimizi peşinden sürüklediğin o çocuksu oyunları bir kez daha oynayabilmeliyiz seninle. Tekrar ağlamalıyız bazen dolunca, mutfağa sızmalıyız yine gece yarısı. Yine karlar içinde yuvarlanıp çocuklar gibi ıslanmalı, sonra da sobanın alevinde şiirler okumalıyız birbirimize. Görevlere gitmeliyiz, sırtımızdaki yükün ağırlığını hissetmemek için keşfettiğimiz o zırt atma oyununu oynayarak. Ve sen olmalısın bütün bunları yaparken yanımızda.

Sen gerçek bir isyancıydın Sorxwin. Mevzide düşmanın üstüne giderken de öyleydin. Savaşın insanlardan çekip aldığı bütün duyarlılıkları hep diri tutarken de... Sana da en çok yakışan bu isyandı Sorxwin.

İsyan ne de çok yakışıyordu masum yüzüne. Savaşta çelikleşmiş yüreğinin en mahrem yerinde bir çocuk uyurdu. Ne zaman uyandırsan; güler, coşar, çılgınlıklar yapardı. Amansız savaşlarda da usulca dönerdi ruhunun derinliklerine. O çocuğu saklardın bir komutanda olması gereken bütün özellikleri bir çelik bir zırh yaparak. Bizim kulaklarımıza da fısıldamalısın hem bu kadar masum hem bu kadar bilge olabilmenin sırrını. Bu yüzden mi kimin nereye savrulduğunu umursamadan sen Botan'daydın. Hem niye soruyorum ki bunu sana; sen hep böyleydin Sorxwin. Nerede olman gerektiğini hep bildin.

Sen gerçek bir komutandın. Her sözü açlıkla, yorgunlukla, pusularla, kuşatmalarla sınanmış gerçek bir komutan. Bu yüzden herkesi incitmeden yürütürdün. Savaşçılarının üzerindeki ağırlığı hep korurdun; kendini ulaşılmaz kılarak değil, kendini bizim birer parçamız yaparak. Verdiğin görevleri senin başını hep dik tutabilmek için istekle yapardık. Seni incitsek kendimizi incitirdik ve sen incitsen bizi kendin acırdın. Bilirdik bütün bunları.

Anılar bahar gibi ısıtıyor içimi, yokluğun aklıma gelince keskin bir sonbahar rüzgarı ile üşüyorum. Bilmem seni kaybetme korkusu ruhuma çöreklendiği için mi gerçek oldu bu korkum. Sana anlamadığım, kaldıramadığım daha nice gerçeği anlatmak isterdim. Hep bir gün karşılaşmak umudumu anlatmak isterdim sana. Ama şimdi kanadı kırık kuşlar gibi umudum. Bedenindeki kurşunlar kadar delik deşik olmuş ruhum bu yitirmelerle. Zemherilerde sana hep içinde olduğunu hatırlatan o şarapnel parçası gibi ince bir sızı yayılıyor bedenime. Faraşin yaylaları , Kaşura'nın geçit vermez huysuz, yalnız, hüzünlü dağlarını hatırladıkça üşüyorum. Elini sızlatan o şarapnel parçası gibi sızlıyor bir şeyler içimde.

Sen asi geçitlere, bulutlara, kara kışa meydan okuyan güzel yoldaşım! Bak şimdi bahar gelmiş. Şimdi daha kolay umut etmek belki. Ve benim tek umudum senin yanında olabilmek bir gün. Hep özlemini çektiğimiz Dersim'e küçük ***Ahmet Rapo'nun, Heval Erdal'ın, Pılıng'ın, Xalıt*** arkadaşın selamını götürebilmek bir gün.

Mücadele arkadaşları adına
Zilan Diyar

Yıldızlara bakınca gözlerimiz hiç kamaşmazdı
avuçlarımızdan yıldız akardı durmadan
çünkü her akşam bir dağ doruğundan yıldız avuçlardık
açtık ışığa, durmadan ışık toplardık
nehirleri bir solukta geçerdik
dağların en kuytu yeri soluğumuz gibi kokardı

Biz bir nergis kokusuna
serin sabahlara
ateş alazına
tutulacak kadar aşıktık
kelebek kanadınca narin
granitçe soğuk ve katı olmayı
bilecek kadar insandık

Dört mevsim yorulurdu yüzümüze
med-cezir çizmekten de
biz hiç aşınmayan kıyılardık

biz kendinin anası aşklara bir ömür verecek
kanadı kırık bir söz uğruna
hep bir yanını buza çevirecek
yeşile küstürecek
dost selamının buğusuyla
fırtınalardan, kendimizden geçecek kadar
toyduk o kadar olgun...

Gözlerimizde ay ışığı gibi muhtaç bir pırıltı vardı
gözlerimiz coşkun nehir yataklarıydı her zaman
güneş ne zaman istese bencilce kurulurdu suretlerimize
her suretimizin zemini acıyla boyanmıştı
siyahtı, kırmızıydı, beyazdı,
hepsi de mavinin çocuğuydu...

inancımız omzumuzda asılı çapraz tüfek
vicdanımız rotasını şaşmayan pusula
ve zafer limanda bekleyen sadık sevgilimizdi.

ÜÇ KIZIL KARANFİL

Yıllar sonra bambaşka bir mekanda ve zaman diliminde sizleri anlatmaya çalışıyoruz. O kadar çok şey değişti ki, o kadar çok yeni ağlayışlar bir diğerinin yaşamının yerine geçti ki kendi ismiyle, kendi hayalleriyle... Haddi hesabı yok. Zaten bu doğanın değiştirilemeyen kanunuydu. Mekanlar, toprak parçaları her gün yeni şekiller aldı. İnsan kendi doyumsuzluğuna yenik düştü. Üzerinde yaşadığı dünyayı yaşanmaz hale getirip, başka yaşam alanlarının peşine düştü.

Eski zamanlarda, dünyanın bir yerinde insanlar ütopyalarının peşine takılırdı ve bütün ütopyalar insanların eşit, özgür, adaletlice yaşamına dönüktü. Şimdilerde ise bu tür insanlara soyları tükenmekte olan serüvenciler diyorlar. Doyumsuzluğun, daha çok açlığın, ölümün, kanın, gözyaşının çağına girmiş gibiyiz.

Bizim coğrafyamızda, insanlığın beşiği olan o toprakların tümünde şimdi gözyaşı var. O topraklarda ağlayanlar sadece analar değil, babalar da hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Üstelik üzerine çevrilmiş kameradan gözyaşlarını saklama ihtiyacı bile hissetmeden, avazı çıktığı kadar haykırarak ağlıyor.

Bir zamanlar her şeye rağmen komşu olan ayrı inanışlardaki, ayrı düşüncedeki insanlar sıcak bir komşuluk ilişkisi kurardı, şimdiki zamanlarda ise birbirlerini öldürür oldular. Diğer coğrafyalarda yaşayanlar da televizyonlardan ilk izledikleri anlarda bir sızı hisseder belki, ama o an hissettiğini yarına taşımaz bile çoğu. Daha çok şey anlatılabilir, sıralanabilir peş peşe. Ama bizler bu acılardan çok, bütün bunlara rağmen hala hiç tanımadığı insanlar için acı çeken, göz yaşı döken, mücadele eden, gerektiğinde bedenini ateşe veren, gerektiğinde son mermisini kendine sıkan, gerektiğinde kendini uçurumdan aşağıya bırakan o yürekli insanlardan, sizin ardıllarınızdan söz etmek istiyoruz.

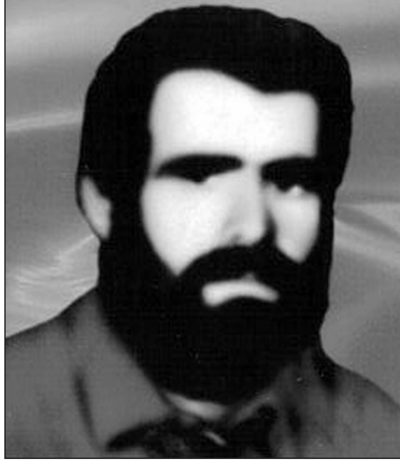
Sizin ardılları olduklarınızla, sizlerle ve sizin ardıllarınız olanlarla büyüyen mücadeleye yenileri eklendi. Newroz serhildanlarında 2-3 yaşındaki bir kız çocuğunun kararlılığı simgeleşiyor. 78 yaşındaki bir dede, polislerin coplarının hedefi oluyor ve yaşama gözlerini kapatıyor, ama 78'ine rağmen halkı için bir şeyler yapmış olmanın sevinci içinde kapatıyor gözlerini. Genç bir kız Kürt halkının ve Önderliğin üzerindeki baskıları, gelişen operasyonları, öldürmeleri protesto etmek için bedenini ateşe veriyor Antalya'da. Bütün Kürdistan şehirlerine ve Türkiye metropollerine yayılan serhildan dalgasında 7'den 70'e herkes var. Kurşunlar sıkılıyor, genç bedenler toprağa düşüyor. Ama onlar durmak nedir bilmiyor. Öldürmeler daha çok öfkelerini, öfkelerimizi biliyor. Toprağa bütün düşenler, gülümseyen birer çocuk yüzüydüler yağmur gibi yağan o kurşunların altında. Belki onları vuranlar bunu hesaba katmadılar, bunu hissetmediler, ama biz hissettik ve onlarla birlikte gömüldük.

Nerede olursa olsun bütün Kürt halkı mücadeleyi sahiplendi, şimdilerde özgürlüğü için ayağa kalkan bir halk var bütün kesimleriyle. Düşlerine, hayallerine ihanet etmemiş onurlu bir halk. Vurulan çocuğunun mezarının başında ağlarken, yüreği yanarken bile "barış istiyoruz, artık kan akmasın" diyebilecek kadar onurlu. Dünyanın herhangi bir yerinde yaşanan herhangi bir depremde, sel felaketinde, ezenlerin daha çok ezme savaşında ölen insanlara ağlayabilecek, onların acılarını bütün yürekleriyle hissedebilecek kadar onurlu bir halk.

Düşmanın barbarlıkları, uyguladığı vahşet bitmedi, hatta azalmadı ama halkımız acılarının üzerinden kendisini defalarca yaratmayı başardı ve hala da yaratmaya devam ediyor.

Sizler de öyle değil miydiniz, her biriniz bir diğerinin silahını kaldırma mı? Her biriniz gidenin silahını omuzlamadınız mı? Hayallerini hayallerinize ekleyerek daha büyütmediniz mi? Şimdi de hepinizin hayallerini hayalleri bilip mücadele edenler var, mekanı neresi olursa olsun.

Yaşananların belki de yüzde birini bile anlatmaya yetmeyen bu anlattıklarımız sizler içindi. Şimdi de sizleri anlatmak istiyoruz kelimelerin bütün kifayetsizliğiyle...

Adı, soyadı: **Nezir GÜN**
Kod adı: **....**
Doğum yeri ve tarihi: **Bafê köyü Hezex, 1960**
Mücadeleye katılım tarihi: **1980**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Şubat 1983 Katran (Bazift) köyü Suriye sınırı**

Halkına duyduğu sevgi bütün sevgilerden üstündü

Önce Nezir heval tanıdı partiyi.

Partinin Botan'a yerleşmeye başladığı ilk dönemlerdeydi. İnsan bir görmeye dursun hevalleri, hemen severdi. Oturuşları, konuşmaları, davranışları görenleri büyülerdi. O da ilk görüşte onları sevenlerdendi. Anlattıklarını da hemen benimsedi ve bütün yüreğiyle kanının son damlasına kadar da inandıkları uğrunda mücadele etti.

Anlam veremeyenler de vardı belki, anlamsızlığın gözünü kör ettiği kimseler. Ama onlar hep kimseler olarak kalacaktı isimleriyle, güzellikleriyle halkın yüreğine kazılanların yanında.

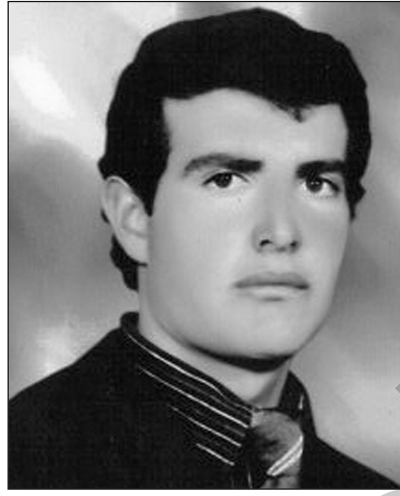
Nezir heval partinin öncü kadrolarıyla tanışmıştı. Onlarla birlikte paylaştığı belki de kısa bir zaman diliminin üzerinde yarattığı etkiyle, hevalleri olmak istemişti. O, Agit (Mahsum Korkmaz)'i tanımıştı, Hasan Cebedek yoldaşı tanımıştı. Tabii bu kadar değerli, yüreklere taht kuran insanların yanında bir de Kör Cemal'i, Sarı Hüseyin'i tanımıştı ilk olarak. İnandığı değerlere ters düşenler, o dünya güzeli insanlara sırt çevirenler de vardı. Onlara da hep en anlamlı, onurlu cevabı toprağa düşenler, direnenler verdi. Onlara bir cevap da Nezir hevaldi.

Nezir heval partiyi, mücadeleyi tanıdıktan sonra bütün zamanlarda halkı için mücadele etmeyi kendine ilke edindi. Ser verdi, ama bu ilkelerinden, inançlarından, değerlerinden asla taviz vermedi. O'nun için Kürt halkının özgürlüğü her şeyden önemliydi. Özgürlük olmadan yaşam, yaşamın bir anlamı olmayacaktı. Bunu biliyordu. Onun için, mücadele etmeyi kendine yaşam tarzı haline getirdi. Her anı bir ömre bedel olan anlar yaşadı, kısa ama anlamlı, onurluca yaşadı.

1983 yılıydı. Kış mevsiminin sonlarıydı artık. Hatta baharın o ıtırlı kokusunun her bütün çevreyi sardığı, ovada tarlaların yeşillendiği, kuşların uzak diyarlardan göçe başladığı iki mevsimin henüz tokalaştığı bir zaman dilimiydi. Tarihler 25 Şubat 1983'ü gösteriyordu. Hezex (İdil)'ın Katran (Bazift) köyü yakınlarında, Suriye sınırında Türk ordusuyla çıkan bir çatışmada 3 arkadaşı ile beraber şehadete ulaştı Nezir heval.

Nezir hevalin şehadetini yoldaşlarından öğrendik. Çatışmaya birlikte girmişlerdi. Hevalleri, Nezir hevalin çatışmada gösterdiği kahramanlığı, fedakarlığı, yiğitliği, özveriyi dillerinden düşürmüyorlardı. Hüzünle karışık bir gurur vardı gözlerinde.

O uğrunda ölecek kadar yaşamı seviyordu, ama O'nun halkına duyduğu sevgi her şeyden üstündü. Şehadeti nasıl O'nun için yeni bir yaşamın adı olduysa bizim için de yeni bir yaşamın adı oldu. Nezir yoldaşın şehadeti kardeşleri için de yeni bir yaşamdı. O'nun öncülük ettiği bu özgürlük yürüyüşünü, bayrağını şehadetinden sonra kardeşleri devraldı. Nezir yoldaş evli ve iki çocuk babasıydı. İkinci çocuğu babasının şehadetinden dört ay sonra doğdu ve birisine babasının adı olan Nezir ismi verildi. Bizler varolduğumuz sürece yaşatacağız sizleri, biz göçüp gitsek de bir gün, uğruna gülerek ölümlere atıldığınız ütopyalarla yaşamaya devam edeceksiniz.

Adı, soyadı: **Ahmet GÜN**
Kod adı: **Yaser**
Doğum yeri ve tarihi: **Bafê köyü Hezex, 1968**
Mücadeleye katılım tarihi: **1989**
Şehadet tarihi ve yeri: **25 Haziran 1990 Werzik köyü/Kerboran**

Bir direniş abidesiydi Yaser yoldaş

Nezir hevalin şehadeti Ahmet heval için yeni bir dönüm noktası olmuştu. Abisinin şehadeti O'nun yaşamını tümüyle değiştirmiş ve şimdiye kadar olanlardan çok daha farklı yeni bir yükümlülük almıştı üstüne. Daha genç yaşta tanıdı mücadeleyi, yurtsever olan ailesi sayesinde partiyi daha yakından öğrendi, amaçlarını kavradı. Mücadeleyi tanıdıkça hayalleri büyüdü yavaş yavaş. Her geçen günle birlikte içindeki özgürlük ateşi bir volkan gibi büyüdü ve yükseldi. Nezir'in hayallerini de hayallerine ekleyerek, 1988'de özgürlük meşalesini eline aldı. Çalışmalara milislikle başladı. Ama O, dağlara vurulmuştu ve 1989'un haziran ayının ortalarında fiili bir şekilde gerilla güçlerine katıldı.

Ahmet heval evliydi ve 3 çocuğu vardı. Gerillaya katılma kararını eşiyle konuştu. Eşine kendisi için de varolan iki seçenekten söz etti. *"Eğer istersen sen de gerilla saflarına katılabilirsin, istersen de evde kalıp çocuklarını iyi birer yoldaş gibi büyütebilirsin"* dedi. Çocukları henüz küçük olan Fehime, çocuklarını büyütmek zorunda olduğundan çocuklarının yanında kaldı. Ve Ahmet heval dağın yolunu tuttu. Her zaman istediği yerde aktif bir gerilla oldu. Artık ismi Yaser'di.

Mücadele arkadaşları O'nu anlatırlarken, kahramanlığından, cesaretinden ve fedakarlığından söz ederlerdi durmadan. Haksızlıkları kabul etmez, savaşta hep ön cephede yerini alırdı derlerdi. Uzun yürüyüşlerin ardından, nöbet tutacak takatleri bile kalmazken arkadaşların, O, hep fedakarlık yapar, arkadaşlarına *"siz uyuyun, ben nöbet tutarım"* dediği söylenirdi. Mücadele arkadaşları ondan söz ederken, gözlerinin buğulandığı gözlerimizden kaçmamıştı. Şehitleri ne zaman anlatsalar gururla dolu bir hüznün gölgeleri dolaşırdı hevallerin gözlerinde. Biz bu manzaralara öyle çok gördük, öyle çok duygulandık ki...

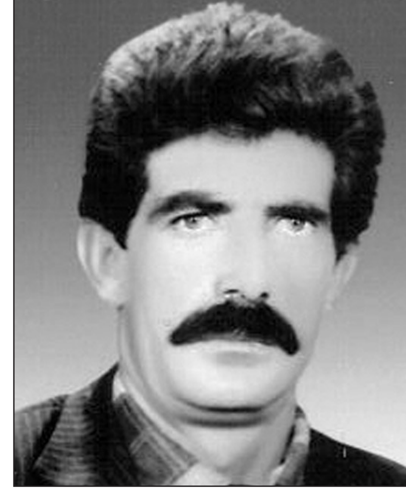
Yine bir bahar günüydü, toprak yeşillenmiş, çiçekler açmış, karlar erimişti. Bu defa göçmen kuşlar da gelmişti. Sular büyük bir coşku seliyle akıyordu. Yıldızlar öylesine parlaktı ve yakındı ki, sanki elimizi uzatsak tek tek taplayabilecektik.

Bahar mevsimi o zamanlar aynı zamanda operasyonlar mevsimiydi. Düşman baharın başlangıcından itibaren durmada operasyonlar geliştirirdi.

25 Mayıs 1990 tarihde düşman Kerboran kırsalında büyük bir operasyon başlatmıştı. Kerboran'ın Werzike köyü yakınlarında Ahmet ve Cemşit hevaller düşmanın kurduğu pusuya düşerler. Şiddetli bir çatışma başlar. Düşmanın "teslim ol" çağrılarına direnişle karşılık verirler. Onlar direniş geleneği benimsemişti iki yürekli insandılar. Son kurşunlarına kadar çatışırlar. Mermileri bitince kalan son kurşunlarını sağ geçmemek için kendilerine sıkarlar. Sıktıkları son kurşunlar düşmanın "teslim ol" çağrılarınaydı. Son kurşunları ellerindeki meşaleleri teslim edecekleri yeni hevallerin için direniş çağrısıydı.

Onları sağken bağrına basan Kerboran halkı, şehadetlerinde de yalnız bırakmadı. "Onlar bizim şehitlerimizdir, burada şehit düştüler, kimsenin onları başka bir yere götürmesine izin vermeyiz" diyerek şehitlere sahip çıktılar ve direnişlerine layık bir cenaze töreniyle orada gömdüler.

Cenazelerini almaya gittiğimizde bütün çabalarımıza rağmen vermediler. "Onlar bizim evlatlarımız ve şehitlerimizdirler" dediler. Haklıydılar, onlar sadece bizim değil, bütün Kürt halkının şehitleriydiler.

Adı, soyadı: **Ekrem GÜN**
Kod adı: **...**
Doğum yeri ve tarihi: **Gundê Bafê Hezex, 1956**
Mücadeleye katılım tarihi: **1993**
Şehadet tarihi ve yeri: **29 Ekim 1994 Bafê köyü/ Dicle suyu kenarı**

Ruhu ihtiyarlamayan bir gerillaydı Ekrem yoldaş

Nezir hevalin meşalesini Ekrem heval devraldı. 1993 yılında mücadeleye katıldı. Nezir yoldaşın naşının toprağa verildiği gündü; düşman köye baskın düzenledi ve Nezir hevalin babasını, kardeşleri Ekrem ve Ahmet'i gözaltına alıp İdil'e götürdü. Yoğun işkencelerden geçirdi her üçünü de. Ama onlar bir şey söylememeye kararlıydılar. İdil bölük komutanı, Ekrem hevale "sen, Katran karakol komutanını öldürmeye yemin edip, kardeşinin intikamını alacağını söylemişsin" diyerek, işkencenin dozajını arttırır. Söze hiç ihtiyaç duymadan, bakışlarıyla cevap verir söylediklerine Ekrem heval.

Ekrem heval evli ve 7 çocuk babasıydı. Öncelikli görev halk çalışmalarıydı. Bu çalışmalara katılarak çocuklarına özgür bir gelecek bırakacaktı.

Ekrem heval uzun yıllardan beri partiye ilişkiye geçmişti. 1983 yılında orada bulunan gruplarla birlikte hareket ederdi sürekli. Ekrem heval de çalışmalara milislikle başladı ve uzun yıllar bu çalışmalarda görev aldı.

Daha çok yeni gerilla adaylarını katıyor, onları dağa götürüyordu. Bu süre zarfında birçok kez evine baskın düzenlenip götürüldü, birçok işkenceden geçirildi, ölümle tehdit edildi. İdil, Cizre, Şırnak, Mardin ve Diyarbakır Cezaevlerinde yattı. Düşmanın tüm bu barbarlığına, vahşetine rağmen Ekrem yoldaş ser sermeye hazırdı, ama sır vermeye asla...

1990'lı yılların başında İdil yönetiminin başında bulundu. Mücadele geliştikçe, düşmanın pervasız saldırıları, baskıları da sınır tanımadan genişledi. Düşman sınır tanımadan yönelmeye başladı. Bu baskılarda daha güçlü mücadele edebilmek için yaşı ilerlemiş olmasına rağmen gerilla saflarına fiili olarak katıldı.

1993 yılında Önderlik Sahası'na geçti. Orada bir devre eğitim gördükten sonra tekrar dağların yolunu tuttu. Ekrem yoldaşın gerilla yaşamı çok uzun sürmedi.

Ekrem ve iki hevalinin Bafê köyü yakınlarında üslendiği istihbaratını alan düşman, 29 Ekim öğleden sonra kapsamlı bir operasyon gerçekleştirdi. Operasyonun ilk başladığı zaman dilimiydi henüz, silah sesleri yankılanmaya başladı. Sanki çığlık atıyordu bütün silahlar. Silah seslerine tank ve top sesleri de karışıyordu. Düşman helikopterlerle barbarca saldırıyordu. Bütün köylüler gerillalara bir şey olmasın diye yapabileceği tek bir şeyi yapıyordu o anda, dualar ediyordu durmadan. Keşke yapılabilecek başka bir şey olsaydı. Eller kollar bağlı dillerden düşmeyen dualarla çatışmanın bitmesini bekliyor herkes.

Büyük bir çatışma yaşandı, büyük bir direniş sergilendi ve bu büyük kahramanlıktan sonra 3 yoldaş şehadet mertebesine ulaştılar. Düşmana büyük kayıplar verdirterek.

Silah sesleri uzun süre devam etti, sonra yavaş yavaş azalmaya başladı. Yüreklerde yangın, bekliyoruz. Arkadaşların şehadetlerini düşünmek bile istemiyoruz, öylesi anlarda insan daha çok umutlu olmaya çalışır, metanetli olmaya çalışıyoruz bütün gücümüzle.

Düşman askerleri köye geldiler. Cenazelerin teşhisi için birkaç köylüyü almaya gelmişlerdi. Sözün anlamını yitirdiği andaydık, arkadaşlar şehit düşmüştü.

Giden köylüler cenazeleri teşhis etti. Düşman ölülere bile saygı göstermeyi bilmeyecek kadar küçüktü. Şehit düşen hevallerin, canlarımızın, gururumuzun, göz bebeklerimizin boyunlarına ip bağlayarak sürüklemeye başladılar. Onlar ibret olsun diye yapıyorlardı, ama düşmana öfkeyi daha çok biliyorlardı. Daha onlar bunu yaparken birçok genç dağlara çıkma sözünü vermişti bile. Daha sonra cenazeleri yüksek kayalıklara çıkararak onları aşağıya attılar. Bütün bu vahşeti anne babaların gözlerinin önünde yapıyorlardı. Ekrem hevalin babasının gözlerinin önünde Ekrem yoldaşın cansız bedenine onlarca kurşun sıktılar.

Ekrem yoldaşın babası ve birkaç köylü hevallerin naaşlarını alıp köye getirdiler. Cenazelerde uygulanan vahşetin derin izleri bedenlerinin her tarafında vardı. Yüreklerdeki öfkeler daha da büyüdü, Gabar ve Cudi oldu ve mezarları başında bulunan bütün kitle, intikam yeminleri ettiler.

Anıları mücadelemize önderdir.

Ailesi

Serxwebun gazetemizin Temmuz 2005/283. sayısında Amed'in asi gerillası başlığıyla yayınladığımız şehit yazısında adı geçen Veysi Timur (Kahraman) arkadaş şehit düşmemiştir. Yaşanan çatışmada düşmanın eline yaralı olarak geçmiştir. Yapılan yanlıştan dolayı halkımızdan özür diliyoruz.

EMEK: TOPLUMU VAR EDEN TEMEL DEĞERDİR

baştarafı 16'da

Sonuç; bir kez daha doğrulanıyor ki, sosyal mücadeleler, sosyalizm mücadelesi, Sovyetler'de de gelişmek durumundadır. Dolayısıyla işçi köylü diktatörlüğü teorisi ve uygulaması Sovyetler'de başarıya gitmemiştir. Bugün bunun nedenleri çok tartışılıyor. İleride araştırmalar doğruların ne olduğunu da çıkış yollarını da gösterecektir. Aslında daha şimdiden bunun ipuçları var. İpuçları da sosyalizmin özlü değerlerine dönüştür ve bu kaçınılmazdır. Çıkan tek sonuç budur. Sosyalizm adına bu son alt üst oluşların kanıtladığı budur. Bir defa milliyetçilik çıkış yolu değildir. Büyük ulus şovenizmi, küçük ulus şovenizmi fazla ilerlemeye yol açmadığı gibi, çelişkileri de halletmez. Yine işçi sınıfının, emekçi sınıfların çıkarları ile bürokrasinin çıkarlarının dengelenmesi bir çözüm değildir. Bunlarla sosyalizm olmaz.

İnsanlığın temel sorunlarından kendini uzaklaştırma, yani enternasyonalizmden kendini uzaklaştırma sosyalizm değildir. İnsanlığın kaderine sahip çıkmama, doğanın sorunlarına sahip çıkmama sosyalizm değildir. Bütün bunlar anlaşılmıştır.

Sosyalizm, her şeyden önce burjuva sistemi demokratik anlamda daha da aşan bir demokrasi, yine burjuva devlet aygıtının çözülmesini daha da hızlandıran bir sistemdir; uluslar arasındaki farkların ortadan kaldırılması, özellikle ezme ezilme ilişkisinin tasfiyesi, ulusların daha özgür gelişmesinin sağlanması, bürokrasinin aşırı büyümesinin engellenmesidir. Parti içinde, ister mücadelenin kesintisiz sürdürülmesinin, ister partiler arası mücadelenin kesintisiz sürdürülmesinin gereğini yerine getirerek, sosyalizm içinde mini sosyalizm adı altında bir kolektif kapitalizm temelinde ulusların milliyetçiliğinin çıkmazını aşmayla sosyalizm kendini yenileyebilir. Reel sosyalizmin içine düştüğü bütün durumlara eleştiriden de öteye, belki reel sosyalizmin kuruluş itibariyle sağladığı birçok gelişmeden vazgeçmeyi, gelişme ve kurum kuruluşlarını tasfiye etmeyi de gerektirebilir.

Çok ileri, çok aşırı bir devlet, yine parti içinde mücadelenin durdurulması, uluslar arasındaki sömürü diyebileceğimiz ilişkilere kadar gitme, sistemden aşırı kopuş, insanlığın temel sorunlarından kopuş gerçekleşmiştir. Bunlara son verilmedikçe Sovyet deneyimi hastalıklı olmaya devam edecektir bu da sosyalizm değil, daha çok kapitalizm anlamına gelecektir. Ortaya çıkan gerçekler bunlardır.

Suçu burada birkaç kişiye, bir ülkeye, hatta birkaç ülkeye ya da sosyalizmin bir dönemine yüklemekten ziyade, sosyal mücadeleler tarihinin bir aşaması olarak görmek gerekir. Bu aşamada gerçekleşenler vardır, bunlar boşa da gitmemiştir. Her şeyden önce gerçekten sosyalizm mesafe almıştır. Kapitalizmin dizginsiz baskı ve sömürüsünü dizginlemiştir. Birçok ezilen ulusu sınırlı da olsa bağımsızlığa kavuşmaya götürmüştür. Emek üzerindeki aşırı sömürüyü azaltmıştır. Kesin olarak bunları söyleyebiliriz.

Kapitalizmin tamamen aşıldığını görebiliyor muyuz? Sosyal mücadelelerde gelişme var, sosyalizmde gelişme var, ama bu tamamen kapitalizmin aşılmasına yetmiyor. Yetmeme sadece coğrafik bir kavram değil. "Dünyanın 3/1'i sosyalizme ulaştı" denilebilir. Bu coğrafik bir terimdir. Kişide ne kadar sosyalizm gerçekleşti? Bırak dünyanın 3/1'ni veya bu kadar ulusu, Sovyet insanında sosyalizm ne kadar geliştirilmiştir, bu tartışmalıdır. Birey büyük oranda kapitalizmin değer yargılarıyla, onun tüketim kalıplarıyla yaşıyor. Bu tüketim kalıplarıyla yaşayan insan sosyalistten çok, kapitalist birey olarak değerlendirilebilir.

Demek ki sorun, sosyalist bireyin oluşumu üzerine daha fazla çaba harcamaktır. Şimdiye kadar sosyalizm üzerine düşünülürken daha çok yapılan, "bir devrim yaptık, ardından birkaç kalkınma planıyla sosyalizmi inşa ettik. Biraz kültürel gelişme, şöyle ekonomik gelişme sağladık" denildi. Bunlarla sorun halledildi sanıldı. Ama ortaya çıkan insan türünün hiç de sosyalist olmadığı görülmek istenmedi. Bugün Batı toplumundan daha fazla dejenere edilmiş bir toplum veya Batı gençliğinden daha fazla dejenere edilmiş bir sokak gençliği vardır. Gerçekten ucube! Bu, şüphesiz genel sosyalizm inşasıyla ilintili olarak ortaya çıktı. Sosyalist insanın böyle yaratılamayacağı anlaşıldı.

Demek ki kazanımlar kadar, yol açtığı olumsuzluklar da var. Sosyal mücadelelerde belli bir aşamayı ifade etse de sosyalizmin mücadelesinde önemli bir denemeyi ifade etse de yol açtığı ciddi tıkanmalar da vardır. Hatta ciddi engel olma durumu vardır. Günümüzün sorunu, kazanımları inkar etmeksizin engel, tıkanma noktalarını görebilmek, daha da ileri bir gelişme safhasına çıkış yaptırabilmektir. Günümüzde sanıyorum en çok tartışılacak konu budur. Bu kadar kazanımı var, yol açtığı gelişmeler var, engeller de ortaya çıkmıştır. Fakat bundan sonrası ne olacak? Şu kesin: XIX. yüzyıl kapitalizmine, hatta günümüze kadar gelen kapitalizme tekrar dönüş söz konusu olmayacaktır. Ama şu da olmayacaktır: "Sosyalizm aldı başını gidiyor. Günde kaç devlet kuruyoruz. Bir kaç ulus katıyoruz. Çok kısa bir süre sonra dünyanın tümünü sosyalist yapacağız."

Hatta 1989'larda öyle bir aşamaya gelindi ki, "komünizm de kuruldu" deniliyordu, "komünist aşamaya ulaştık" deniliyordu. Bunların doğru olmadığı da ortaya çıktı. Ne kapitalizmin eski köhnemiş düzeni ne de dört nala bir sosyalizmin gelişimi söz konusu değil. Belli bir aşama kat edilmekle birlikte, kapitalizmi biraz kendine getirmiştir. Kapitalizmin sınırsız baskı, sömürüsüne ket vurmuştur. Yine sınırlı bir ölçüde sosyalizmin gelişmesine yol açılmıştır. Fakat ciddi bunalımların içine girmekten, tıkanma ve engelleri yaşamaktan da kurtulamamıştır. Bu bir dönem. Yeni bir dönemin aslında sancıları yaşanıyor.

Herhalde 2000'e doğru yol aldığımız bu yıllarda, en çok üzerinde durulacak konu da sosyalizmin teori ve pratiğindeki bu öze denk düşmeyen ve artık sosyalizm olmadığı anlaşılan kalıntılardan -ki çoğu geçmiş sömürücü, baskıcı düzenlerin kalıntılarıdır- kurtuluş, onların etkilerini tasfiye etme süreci olacaktır. Öyle anlaşılıyor ki, sosyalizm adı altında mideye indirilen birçok şey sosyalizm değildir. İnsan midesine abur cubur bir sürü şey sosyalizm olarak sunulmuştur. Bunun gerçekten eski düzenin baskısı olduğu, sömürü kalıntıları olduğu ortaya çıkmıştır. Devletin aşırı büyümesi kesinlikle anlaşılmıştır. Ki, faşizmden tutalım feodalizmden etkilenmeye kadar faşist veya feodal devletin kalıntılarının bile etkisini taşır. Yine sosyalist inşa adı altında geliştirilen bu gelişme kuramları, aslında kapitalizmin gelişmesidir. Sosyalist gelişmeyi tamamen bir ekonomik kalkınma modeli olarak düşünmek, kapitalizme öykünmektir, bu da kapitalizmi sosyalizm adına değiştirmektir. Bu anlaşılmıştır. "Sosyalist bireyi geliştiriyoruz" adı altında ona sunulan birçok şeyin kapitalizmin bireye sunduğu şeyler olduğu anlaşılmıştır. Bunlardan dönüş yapılacaktır. Olumlu olan ve günümüzde biraz görünen şudur: Sovyetler'de devlet, artık ciddiye alınmıyor, hatta parti de eskisi gibi ciddiye alınmıyor. Buna öfkelense de insan, olumlu bir gelişmedir.

Devleti giderek yadsımak, devleti gözden düşürmek iyi bir gelişmenin başlangıcı olabilir. Kötünün de iyinin de başlangıcı olabilir. Yine partiyi eskisi kadar gözde kılmamak -ki, bu partinin bürokratlaşmasını göz önüne getirdiğimizde olumlu bir çıkışın da başlangıcı olabilir-, yine tümüyle yadsımak, olumsuzluğun da başlangıcı olabilir. Mühim olan sorunların artık kendini açığa vurmasıdır. Yeni bir dönemin kendisini sancılar biçiminde dışa vurmasıdır. Çözüm de ancak bu temelde ortaya çıkabilir. Bunalım gelişmedikçe, çok iyi bilinir ki çözüm de gelişmez. Sosyalizm içindeki bunalımın gelişmesi, sosyalizm tarihinde yeni bir dönemin temellerinin olgun hale gelmesi demektir.

Türkiye'de özel savaş sistemi

baştarafı 21'de

Komando eğitimleri normal askeri eğitimlerin dışında ele alınmakta ve bu eğitimlere tabi tutulan kişilerde fizik ve ruhsal olarak farklı özellikler aranmaktadır. Dayanıklılık testine tabi tutularak, fiziksel performansının arttırılmasına, verilecek her talimatı yerine getirecek tarzda eğitilmesine önem verilmektedir. Türk ordusu, komando alaylarının kendisi açısından önemini belirtmek için, "çelik çekirdek" tanımlamasında bulunmaktadır. Ordu içinde, Amerika ile İlişkiler Dairesi Başkanlığının Özel Harp Dairesi olarak kendini yeniden örgütlendirdiği sürecin ardından da Komando alaylarının dışında, "A Takımı", "B Takımı" gibi isimlerle adlandırılan özel harp birliklerinin oluşturulmasına gidilmiştir. Bu birlikler ordu kadrolarından ve askerliği sürecinde uygun bulunan faşist, milliyetçi, bağnaz ve bu düşünsel, siyasal eğilimlerin etkili olduğu yörelerden seçilen uzman er ve erbaşlardan oluşturulmuştur. Bunlar tamamen özel savaş taktikleri üzerine eğitilmişlerdir.

Ayrıca ordu içindeki önemli görevlendirmelerde özel harekatçı generallerin tercih edildiğini de burada belirtmek gerekmektedir. Özel harekatçı generallerden Adnan Doğu, Aydın İlter ve Fevzi Türkeri Jandarma Genel Komutanlığı; Sabri Yirmibeşoğlu, İbrahim Türkgenci ve Doğan Beyazıt MGK sekreterliği görevini yürütmüşlerdir. Adı geçen bu isimler önemli görevlere getirilen özel harekatçı generallerden sadece birkaç tanesidir. Birçok isim daha sayılabilir. Bu gerçeklik, özünde ordunun Özel Harekat Dairesi'nin yönlendirmesi altında olduğunu göstermektedir.

Benzeri bir örgütlenmeye polis güçleri içinde de gidilmiştir. Çevik Tim, Özel Çevik Kuvvetler adıyla örgütlenmeler oluşturulmaya başlanmıştır. Özel savaşın bir parçası olarak örgütlendirilen bu oluşumlar devrimci sosyalist güçlere karşı özel operasyonlar yürütmüşlerdir. Örgütlendirilirken de özel seçilmişlerdir. Daha sonraları Ankara Emniyet Müdürlüğü bünyesinde kurulan Derinliğine Araştırma Laboratuvarı(DAL) özel savaşın polis içindeki örgütlendirilme biçimlerinden birini oluşturmuştur. Bu birimin oluşumunda aktif rol alan, daha sonra Ordu'da valilik görevi de yürüten Kemal Yazıcıoğlu ABD'de eğitim görmüştür.

Burada ayrıca belirtilmesi gereken bir nokta da Türkiye'de siyasal, ideolojik ve askeri olarak kendini bir sistem biçiminde örgütleyen özel savaşın farklı coğrafyalarda da örgütlü bir konumda bulunmasıdır. Kıbrıs bu konuda bir örnek sunmaktadır. Kıbrıs'ta oluşturulan Milli Mukavemet Teşkilatı(MMT), Türk özel savaş sistemi tarafından örgütlendirilmiştir. Kıbrıs'ta yaşanan olaylarda MMT aktif bir rol oynamıştır. MMT bununla da sınırlı kalmayarak, Kıbrıs'ın siyasal ve sosyal yaşamı üzerinde de etkili kılınmıştır. Kıbrıs Türklerinin başına Fazıl Küçük yerine Rauf Denktaş'ın getirilmesi tamamen Türk Özel Savaş Dairesi tarafından gerçekleştirilmiştir.

Ülkemizde ise özel savaşın kendini kurumlaştırması bunlardan bağımsız olmamakla birlikte, farklı özellikler taşımıştır. Yabancı egemenliğinin kurumlaşması başlı başına örgütlendirilen özel bir sistem anlamına gelmektedir. Özel savaşı temsil eden tüm kurumların iç içe bir sistem biçiminde örgütlendirilmesi her yönüyle hakim politikanın pratikleştirilmesi temelinde gerçekleştirilmiştir. İdari sistemden eğitim kurumlarına, sağlık hizmetlerinden altyapının oluşturulmasına, ekonomik alandan askeri ünitelerin konumlandırılışına varıncaya kadar tüm kurumlaşmalar buna hizmet temelinde ele alınmıştır.

Özgürlük mücadelesi özel savaş sistemini deşifre etmiştir

Özgürlük ve demokrasi mücadelesinin gelişiminin hızlanmasıyla birlikte bu sistem kendini daha katı kılsa da deşifre edilmiştir. O güne kadar demagojik yaklaşımlarla bu gerçeğin üstü örtülmeye çalışılsa da gelişen mücadele bunu olanaksız kılmıştır. O nedenle özel savaş, dünyanın her tarafında olduğu gibi deşifre olan örgütlenme biçimleri ile gerçek yüzünü göstermeye başlamıştır. Olağanüstü Hal Valiliği, köy koruculuğu, Jandarma Asayiş Komutanlığı, Özel Harekat Birlikleri ve Komando Tugayları resmi kayıtlarda adı geçen örgütlenmeler olurken, JİTEM, hizbullah adıyla örgütlenen, hizbikontra olarak bilinen ve adı resmi kayıtlarda geçmeyen örgütlenmeler olarak harekete geçirilmişlerdir. Pişmanlık kanunu gibi çıkarılan özel savaş yasalarıyla da itirafçılar kullanılmaya başlanmıştır. Ülkemizde örgütlendirilen Türk siyasal ve eğitim kurumları ve partileri de özel hareketin aktif yürütücüleri olarak rol sahibi kılınmışlardır. Ülkemizde bunlara dayalı tam bir özel savaş sistemi oluşturulmuştur.

Özel harekata dayalı operasyonlar, köy boşaltmalar, kitle katliamları, kaçırmalar, işkence, değişik biçimlerde işlenen cinayetler, cesetler üzerinde oynama, şantaj, uyuşturucu kaçakçılığı, kadın ticareti vb uygulamalar özel savaşın ülkemizde gerçekleştirdiği pratikler arasında yer almıştır. Son süreçte Şemdinli'de JİTEM'in halk tarafından suçüstü yakalanmasıyla birlikte, ülkemizde özel savaş deşifre olan boyutları ile daha fazla gündeme girmiş ve tartışma konusu haline gelmiştir.

Özel savaşın siyasi, ideolojik ve askeri alanda açık, illegal vb biçimlerde örgütlendirildiği, çıkarları gerektiğinde her türlü yöntemi mubah gördüğü gerçeği, Şemdinli'de suçüstü yakalanan JİTEM gerçekliği ile daha da açık bir hale gelmiştir. Ülkemizde, devlet adına varolan kurumların, partilerin hepsinin birer özel savaş örgütlendirilmesi olduğu açığa çıktığı gibi, belgelenmiştir. Yargı önüne çıkartılmak zorunda kalan JİTEM elemanlarının yargılanmalarına dair hazırlanan iddianamede bile, bu gerçeklik dile getirilmiştir. Hazırlanan bu iddianame bir olay kapsamını aşarak, ülkemizdeki özel savaşın ilişki ağının nasıl kurulduğunu gözler önüne sermiştir. Olayda ordu görevlilerinin yanında itirafçılar da yer almıştır. Nasıl ki Teşkilat-ı Mahsusa cezaevlerinden kendilerine kadrolar devşirmişse, Şemdinli'de de JİTEM aynı yöntemi kullanmıştır. Olayda yer alan ordu görevlilerinin, Alay Komutanları ve Kara Kuvvetleri Komutanı Yaşar Büyükanıt'la, Mehmet Ağar gibi milletvekilleri ile de bağlantı içinde oldukları anlaşılmıştır. Bununla da kalmayarak; iş adamlarından bürokratlara ve ülkemizdeki işbirlikçilere kadar uzanan geniş bir örgütlenme içinde oldukları açığa çıkmıştır.

Ülkemizde yeni bir sürece girilmiştir. Bu özel savaşın, kendini topyekun savaş biçiminde yeniden konumlandırmasıyla birlikte başlayan bir süreçtir. Özel savaş tüm güçlerini her cepheden harekete geçirmiştir. Önderliğimiz başta olmak üzere, özgürlük ve demokrasi mücadelemiz bir bütün olarak bu saldırının açık hedefi haline getirilmiştir.

Başta AKP ve CHP olmak üzere tüm partilerini, mehmetçik olma sınırlarını da aşarak, birer general edasıyla hareket eden basın yayın organlarını arkasına alan ordu, içindeki ve dışındaki özel askerini ve hareket birliklerini harekete geçirmiştir. Ülkemizi tam bir savaş alanı haline getirirlerken, Türkiye'de milliyetçi dalgalanmayı yeniden şahlandırmışlardır. Ekonominin musluklarını yeniden askeri alana kaydırmaya çalışmaktadırlar. Sınır ötesi ile birlikte dünyanın değişik bölgelerinden operasyon hazırlıklarına bulunmaktadırlar. Tüm bunlar da Türkiye'de yeni bir dönemin başladığı anlamına gelmektedir. Bu da tırmanan özel savaş gerçekliği olmaktadır.

2006 Newroz şehitlerimiz Kürt kahramanlığının güncel sembolleri olmuştur

Enes ATA

Abdullah DURAN

Hamet GULİ (Hamza)

Arman KATURANİ (Rebîn)

Kürt halkı, 2006 Newrozu'nu Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında, yine bulunduğu her sahada büyük bir coşku ve heyecanla kutlamıştır. Bu Newroz, her zamankinden daha görkemli mitinglerle, halk yürüyüşleriyle, on milyona yakın Kürt insanının herkese doğru ve anlaşılır bir mesaj vermesi temelinde yaşanmıştır. Deyim yerindeyse "Newrozların Newroz'u" olmuştur. Bu da Kürt özgürlük hareketinin günümüzde geldiği düzeyi, yeni Newroz yılına girerken her alanda ulaştığı boyutu, yakaladığı güç düzeyini ifade etmektedir. Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında on milyona yakın insan aynı ruhu, duyguyu, coşkuyu büyük bir heyecanla yaşamış; kendi temel değerlerine, özgürlüğüne, Önderliğine sahip çıktığını, özgür ve demokratik yaşamdan başka bir yaşamı kabul etmeyeceğini herkese göstermiştir.

2006 Newrozu, halkın büyük coşkusu, milyonlar halinde katılımı ile birlikte bir de büyük bir örgütlülüğü ifade etmesi, KKK sistemi içerisinde örgütlenip birleşen Kürt halkının ne denli büyük bir gücü ortaya çıkardığını göstermesi bakımından önemli olmuştur. Bununla birlikte Önder Apo'yla birleşme, bütünleşme, Önder Apo'nun izinden yürüme, O'nun özgürlüğünü isteme noktasında halkımız çok net ve somut bir tutumu ortaya koymuştur. Kürdistan'ın dört parçasında ve yurtdışında on milyona yakın insan, ***"Önder Apo'ya özgürlük ve Kürt sorununa demokratik çözüm"*** şiarıyla her yerde en görkemli mitingleri, yürüyüşleri düzenlemiş; mesajlarını çok net ve somut bir biçimde herkese vermiştir. Taşıdığı pankartlar, attığı sloganlar, yine taşıdığı semboller tamamen Önder Apo'nun izinden yürüdüklerini, O'nun özgürlüğünü istediklerini, yine Kürdistan özgürlük hareketini oluşturduklarını ortaya koymuştur. Hiç kimsenin farklı bir biçimde gösteremeyeceği kadar, dört parçadaki Kürt halkının ortak bir tutumun sahibi olması durumu yaşanmıştır.

Bu tarihsel çıkış, birçok çevrenin söylediği gibi elbette yeni bir başlangıcı ifade etmektedir. Önder Apo'nun 'Üçüncü Doğuş' adını verdiği stratejik değişim ve yeniden yapılanma temelinde, Kürt ulusal demokratik hareketinin yeni bir program, strateji ve taktikler üzerinden harekete geçip geliştiği bir süreç yaşanmaktadır. Bu Newroz, böyle bir mücadele sürecinin doruklarından birisi olmuştur. Halkın, Önder Apo'nun düşüncelerini, siyasetini strateji ve taktiklerini benimsediği, O'nunla bir bütün olduğu, Önder Apo'suz bir yaşamı kabul etmediği çok açık bir biçimde herkese gösterilmiştir. Böylece, yürütülen Önderlik referandumu, Newroz'da halkın doğrudan demokrasi ilkelerine uygun bir biçimde meydanları doldurması ile aslında resmen de, fiilen de gerçekleşmiştir. Milyonlarca insan Önder Apo'nun izinde olduğunu, özgürlüğünü istediğini, Önder Apo'yu siyasi irade olarak kabul ettiğini, mitingiyle, yürüyüşüyle, sloganıyla göstermiştir. Bu, referandumun gerçekleşmesi oluyor.

Kürt halkı 2006 Newroz yılına mücadeleci girişini yapmıştır

Bu temelde bu Newroz yılına, halkımız ve Özgürlük hareketimiz tarihinin en güçlü, en hazırlıklı ve en mücadeleci girişini yapmıştır. Önüne en kapsamlı görevlerini koymuş, bu görevleri başarmak için de her türlü örgütlülüğe, donanıma sahip bir konumda olduğunu göstermiştir. Bu durum halkta büyük umut, heyecan, mücadele azmi, tutkusu yaratırken, Kürt halkının dostlarında büyük bir coşku ve heyecana yol açarken; kuşkusuz düşmanlarını da kahretmiştir. Başta Türkiye yönetimi olmak üzere Kürt halkının düşmanları Newroz'da yaşanan bu görkemli gelişmeler karşısında büyük bir paniğe, karamsarlığa, kötümserliğe kapılarak, bu görkemli Newroz kutlamalarını nasıl provoke edip, amacından saptıracaklarının arayışı içine girmişlerdir.

Tayyip Erdoğan ile Yaşar Büyükanıt'ın birçok çevrece neden yapıldığı tam anlaşılamayan, sürekli tartışılan görüşmesinin esas amacı da bu büyük Newroz kutlamasını provoke edecek, saptıracak yol yöntemi arama ve kararlaştırmayı içermiştir. Halkımızın Önder Apo etrafında birleşip kenetlenerek, özgürlük ve demokrasi mücadelesini milyonlar halinde geliştirme durumunu hazmedemeyen despotik ulus devlet gericiliği, bunu boşa çıkartmak, sabote edebilmek için bir yığın arayışa girmiş, özellikle halkımızın en hassas olduğu bir nokta olan gerillaya yönelik saldırı ile bunu sabote etmeye çalışmıştır.

Daha Newroz kutlamalarının sıcaklığı devam ederken, 24 Mart günü, Kuzey Kürdistan'ın Muş ve Bingöl şehirleri arasındaki kırsalda, 14 kahraman HPG savaşçısını kimyasal silahlar kullanarak, binlerce askeri her türlü teknik donanıma dayalı bir biçimde seferber ederek katletmiştir. 14 HPG savaşçısı, 2006 Newroz kahramanlığının en açık ve temel sembolü olmuştur. Düşmana karşı iki gün boyunca kahramanca savaşarak büyük kayıplar verdirten bu HPG militanları, Kürt kahramanlığının, Newroz savaşçılığının, PKK direnişçiliğinin en temel değerleri, en güçlü temsilcileri ve sembolleri olarak şehit düşmüşlerdir. Türkiye yönetimi, ordusu ve hükümeti ile bu yoldaşları katlederek halkımızın Newroz'da ortaya koyduğu tutumu karşılamak, onun iç ve dış kamuoyu üzerindeki etkisini silmek istemiştir. Daha da ötesi bu vahşi katliamla halkımızın gözünü korkutmak, birliğini dağıtmak, özgürlük ve demokrasi mücadelesinden vazgeçmelerini sağlamak istemiştir. Tarihteki katliamcı gerçeğinin bir benzerini de 14 özgürlük savaşçısını bu biçimde şehit ederek ortaya koymuştur. Amacı açıktır. Halkı korkutacak, gençliği korkutacak, dağa çıkmalarını engelleyecek, Newroz'un net ve büyük mesajını gölgeleyecek, bölge halklarını ve uluslararası demokratik kamuoyunu umutsuzluğa, karamsarlığa sevk edecek. Böylece bu büyük Newroz çıkışının siyasi etkisini en aza indirmiş olacaktı.

Bu gerçeği çok iyi kavradığı, hissettiği için başta Amed halkı olmak üzere Kuzey Kürdistan'daki halkımız, bu oyuna fırsat vermemiş; şehitlerini sahiplenerek ve kalbine gömerek bu provokasyonu boşa çıkartmıştır. Amed'de, Batman'da, Mardin'de, Hakkari'de, Siirt'te, Kuzey Kürdistan'ın bütün şehir ve kasabalarında bu 14 kahraman şehidi sahiplenen büyük gösteriler, mitingler, protesto eylemleri yapılmıştır. Şehitlerimiz yüz binleri bulan büyük kalabalıklar tarafından, görkemli cenaze törenleri ile toprağa verilmişlerdir. Bu durum bir kez daha inkar ve imha sisteminin sembolü ve uygulayıcısı olan Türk özel savaş yönetimini kahretmiştir. Oyunlarının bozulduğunu, amaçlarının gerçekleşmediğini, Newroz'un görkemli etkisini silemediklerini gören aydınlıktan korkan yarasalar, bu sefer de şehitlerine sahip çıkan yiğit Kürt halkına, onun cenaze törenlerine saldırma alçaklığını göstermişlerdir. Başta kadınlar olmak üzere gençlere, çocuklara karşı yüzü maskeli, asker üniformalı özel timler tarafından ateş açılmıştır. Günlerce süren büyük direniş bu saldırılara karşı gelişmiş, Amed'de, Batman'da, Mardin'de, 14 halk evladı şehit düşerken, onlarcası yaralanmış, yüzlercesi de inkar ve imha rejimi tarafından tutuklanmıştır.

AKP'nin yönettiği, kendisine müslüman diyen bir partinin yönettiği Türkiye devleti, vahşetin, despotizmin, zulmün en somut ve saldırgan örneğini sergilemiştir. Şehit ettiği insanlardan birisi üç yaşında, birisi beş yaşında, birisi on bir yaşındaki çocuklardır. Evlerinin balkonunda veya içinde vurulmuştur bunlar. Sokakta olup bitenleri izlerlerken vurulmuştur. Bunun ardından sahte müslüman Tayyip Erdoğan, çocuk kadın demeden, Kürt halkının kimliğini ve özgürlüğünü isteyen, bunun için demokratik mücadele yürüten, sokağa çıkan herkese polisi ve askeri saldırtacağını açıkça ilan etmiştir. Düşünelim bir defa, bu nasıl bir müslümanlık? Bu nasıl bir insanlık? Bu nasıl bir devlet ve toplum yöneticiliği? Üç yaşında, beş yaşında, on yaşında çocuklar katledilirken; bunlara üzüleceğine, bunlara sahip çıkacağına, bunların yapılmaması için çaba harcayacağına, ailelerinden özür dileyeceğine; daha fazla kan akıtacağını, daha çok askeri ve polisi Kürt halkı üzerine saldırtacağını, daha çok kan akıtacağını açıkça ifade etmektedir. İşte burada bırakalım müslümanlığı insanlıktan öte bir durum vardır. AKP yönetiminin ne denli sahte müslüman olduğu, gerçekte ise şoven Türk milliyetçiliği ile dolu, inkar sistemini yürütmeyi üzerine alan, tepeden tırnağa Kürt düşmanlığı ile donanmış bir gerçeği ifade ettiği açığa çıkmıştır. Bu bakımdan, karşımızdaki despotik ulus devlet sisteminin, Kürt halkına katliam, acı ve imhadan başka bir şeyi dayatmadığı bir kere daha AKP yönetimindeki Türkiye rejiminin bu katliamcı saldırganlığı ile açığa çıkmıştır. Belli ki zalimler döktükleri kanda boğuluyorlar ve daha fazla da boğulacaklardır.

> "Halkımız, 14 kahraman evladına sahip çıkarken, bu temelde geliştirdiği direniş içerisinde onlarca yiğit evladını daha şehit vermekten çekinmemiştir. Önder Apo öncülüğünde Kürt halkı şu bilince ulaşmıştır: Özgür ve demokratik yaşamdan başka bir yaşam asla kabul edilemez. Özgür ve demokratik bir yaşam da ancak bedel ödenerek, yiğitçe direnerek, kahramanca mücadele edilerek, öz güç ile yaratılır"

Halklar özgür yaşamlarını demokratik eylemleri ile yaratır

Halkımız, 14 kahraman evladına sahip çıkarken, bu temelde geliştirdiği direniş içerisinde onlarca yiğit evladını daha şehit vermekten çekinmemiştir. Önder Apo öncülüğünde Kürt halkı şu bilince ulaşmıştır: Özgür ve demokratik yaşamdan başka bir yaşam asla kabul edilemez. Özgür ve demokratik bir yaşam da ancak bedel ödenerek, yiğitçe direnerek, kahramanca mücadele edilerek, öz güç ile yaratılır. Hiç kimse başkasına özgürlük vermez, demokrasi vermez, adil bir yaşam bahşetmez.

devamı 23'te

İdris YAKUT (Serhildan)

Hatice ERBAĞ (Cihan)

Emine OSMAN (Axin)

Mehmet TAŞDAN (Hayri)

Hüseyin KIZIL (Kawa)